

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အချစ်ကလေးကစ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၄၊ ဩဂုတ်၊
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအေဘွမ်ဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချေး - ၁၄၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချေ - ၅၀၀ အုပ်

မိုးစက်ပွင့် ၀၉၅-၈၃
 အချစ် ဘယ်ကစ / မိုးစက်ပွင့်။ - ရန်ကုန်
 ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။
 ၃၀၈ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။
 (၁) အချစ် ဘယ်ကစ

မိုးစက်ပွင့်

BURMESE CLASSIC

အချစ် ဘယ်ကစ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၅)

ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) မှာ 'ဝက်ပါ' ဆိုတဲ့နာမည်ကို မသိ
တဲ့သူ မရှိသလောက်ကို ရှားပါသည်။ သူနဲ့အတူတွဲနေသည့် သူ့
သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သူ့အစွမ်းအစနဲ့သူ ထင်
ပေါ်ကြတာ သူ့အရောင်အဝါဟပ်ပြီး စိန်နားကပ်အရောင်နှင့် ပါး
ပြောင်ကြတာမဟုတ်ပေ။

ဒါပေမဲ့ . . .

သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကို နှစ်ယောက်က ပိုပြီး ထူး
ထူးခြားခြားထင်ပေါ်နေလို့ ကျန်နှစ်ယောက်ပါ တွဲဖက်အဖြစ် ထင်
ပေါ်သည်ဟုလည်း ပြောကြ၏။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နိုင်တာ
ပဲလေ။

ရွှေဝဒေသာစာပေ

ဒီနေ့ . . . သူက စောစောရောက်နှင့်နေသူမို့ ကော်ရစ်
တာမှာ ဟိုငေးဒီကြည့်နှင့်ပဲ သူငယ်ချင်းတွေအလားကို စောင့်နေ
သည်။ ဦးစွာရောက်သူက ဒီနေရာမှာ စောင့်နေပြီး လူစုံမှ သွား
လိုရာကို သွားတတ်ကြသူတွေ။

“ဝက်ပါ ဝါဆိုမှတော့ အကွေအကောက်များတာပေါ့
ဟာ။ သူ့လမ်းကြောင်းထဲမှာ မျက်စိလည်လမ်းမှားနေကြတာ
ဘယ်နှယောက်ရှိပြီလဲ မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး။ သိသိနဲ့ကို ဇွတ်
ဝင်တိုးနေကြတာ”

“အင်း . . . အခု ကျန်ခဲ့ရတဲ့ဇူးလည်း အထိနာနေ
ပြီ။ ဖစ်မှတ်အသစ်က ဘယ်သူဖြစ်ဦးမလဲမသိဘူး”

“နင်တို့ငါတို့လည်း မတန်ဖုန်းသိလို့ မမှန်းရတာပါဟယ်။
သူကသာ လာပြီရင် သိသိနဲ့ အသည်းကွဲချစ်မှာ”

ခပ်တိုးတိုးပြောတာပေမယ့် ဝက်ပါ ကြားနေပါသည်။
ဇူးဇူးကို အဆက်မြတ်လိုက်တာအတွက် သို့လောသို့လောတွေ
ပြောနေကြဦးမှာ သိသားပဲ။ ဝက်ပါ ရည်းစားများတယ်။ ဘယ်
မိန်းကလေးကိုမှ နှစ်ရှည်မပြောနဲ့၊ လရည်စီမံကိန်းတောင် ဆွဲပြီး
မတွဲဘူးဆိုတာသိသိနဲ့ သူတို့ဘက်က လာထိလို့ ကိုယ်ပြန်ပြီတာ
ဘာဖြစ်လဲ။”

ရွှေမင်းသမီးနဲ့မောင်ရွှေခိုးလို ကိုယ်ကကြိတ်ပိုးပြီး လိုက်
ကပ်နေစရာမှမလိုတာ။ မစီးတဲ့ရေကို စီးစေလိုလို့ မြောင်းဖောက်
ပေးကြမှတော့ ရေကလည်း စီးမှာပေါ့။

“ဟယ် ! ဟိုမှာ ဝက်ပါတော့”

“တစ်ယောက်တည်းပါလား”

“လူမစုံသေးလို့ စောင့်နေတာထင်တယ်”

“အဖော်သွားလုပ်ပေးရအောင်ဟာ”

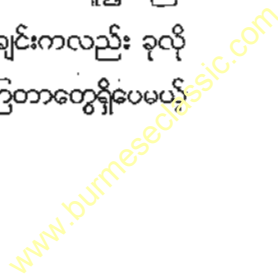
“ဟင့်အင်း . . . ငါ့အသည်းက ဆတ်ဆတ်ကလေး ထိ
လွယ်ရှလွယ်လို့ပါ။ မတွဲခင်က ကွဲချင်နေတာဟာ”

အဲဒီလိုကြိုတင်သတိပေးသံနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံ
ပတ်ပေးပြီး အဝေးကြည့်အချစ်နဲ့ပဲ လွမ်းနေမယ်ဆိုတာမျိုးနှင့်
ဝက်အူရစ်တင်းထားသူတွေလည်း ရှိသည်။

“ဝက်ပါတစ်ယောက်တည်းလား၊ လူမစုံသေးဘူးထင်
တယ်”

“တစ်ယောက်တည်းမြင်ရင် တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့”

အမြဲတမ်းပြုံးနေသူမို့ သူ့ကို အပြုံးမင်းသားဟုရှုလည်း
ကင်ပွန်းတပ်ကြသေးသည်။ ယောက်ျားလေးချင်းကလည်း ခုလို
သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ခေါ်ကြပြောကြ နှုတ်ဆက်ကြတာတွေရှိပေမယ့်

ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ မနေပေ။

“မင်းကိုတော့ အားကျတယ် ဝက်ပါ။ မိန်းကလေးတွေ ရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ King ဘွဲ့နဲ့ ရေပန်းစားနေတာ၊ အားမကျတဲ့ ကောင်ရှိရင် မနာလိုလို့ပဲဖြစ်မှာကွ”

“ဟော ! ဟိုမှာ မင်းရဲ့ဘော်ဘော်တွေ လာပြီ တို့သွား တော့မယ်”

သူတို့ဘာသာပြော သူတို့ဘာသာနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက် သွားကြသည်။ သူရိယနှင့် ဘုန်းမြတ်သူက ရှိုးစခိုးအပြည့်နှင့် သူ့ဆီကိုလျှောက်လာတာ အနားမရောက်ခင်ဘဲ သူရိယက . . .

“ဟိုကောင်ရော”

“ဒီနေ့ မတက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခြေမ ခေါင်းကိုက်နေလို့”

“ဒီက အကောင်းမေးတာကို”

“ငါကလည်း အဆိုးဖြေနေလို့လား. . . မင်းပထွေးက သောက်စားတွေ နင်းကန်စားပြီး ဝမ်းတွေသွားနေလို့တဲ့”

“ပထွေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကံထိုက်နေမှာစိုးလို့၊ ယောက်ဖဆို တော်သေး၊ ညီမလေးတစ်ယောက် စစ်စစ်ပေါက်

ပေါက်ကို သူရိယက ပေးချင်နေတာ”

ဘုန်းမြတ်က သူရိယကို ပခုံးချင်းတိုက်၍ စလေတော့

“သမား ယူမယ်ဆို ပေးမယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းနဲ့လွတ်

ရင် ပြီးရော”

သူတို့က အဲဒီလိုပါ။ မတည့်အတူနေဆိုသလို မမြင်ရ တော့လည်း မနေနိုင်။ တွေ့ကြပြန်တော့လည်း စကားနိုင်လှကြ၊ စကြနှင့် စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာလည်းမရှိ။ သူတို့လေးယောက်မှာ ဝက်ပါ၊ သမားတော်၊ သူရိယ၊ ဘုန်းမြတ်သူဆိုပြီး တွဲမိကြတာ ဒီဆေးတက္ကသိုလ်နယ်မြေကိုရောက်မှပါ။

သမားနဲ့အပါက ခြံချင်းကပ်ဖြစ်ပြီး သူရိယနဲ့ ဘုန်းမြတ် သူကလည်း တစ်ကျောင်းတည်းမှာ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ကြသူ တွေ။ နှစ်ယောက် နှစ်ယောက်ချင်း ပေါင်းမိပြီး လေးယောက်ဖြစ် လာတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။

“ကဲ ! ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ပြော”

ဝက်ပါက မေးလေတော့ ဘုန်းမြတ်က ဘောင်းဘီအိတ် ထဲ ထည့်ထားတဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုနှုတ်ပြီး ဝက်ပါပုခုံးကိုဖက်ကာ

“ကန်တင်းပဲ သွားကြတာပေါ့”

“ရောက်လာတာနဲ့ စားဖို့သောက်ဖို့ပဲ တန်းပြောတော့

တာပဲ”

“သိတယ်မို့လား၊ အအိပ်နဲ့အစား သိန်းအစိတ် ပေး
တောင် မငှားဘူး”

ဝက်ပါက ခြေလှမ်းစလှမ်းရင်း . . .

“အအိပ်ပုပ် အစားပုပ်လို့ ဖက်တီးမင်းသားဖြစ်ရင် သူ
များ အငေးခံရတဲ့အထဲမှာ မင်းမပါဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မိန်းမမရခင်အထိတော့ ထိန်းသိမ်းထားရမှာပဲ။ ရပြီး
ရင်တော့ ဖက်တီးဖြစ်ဖြစ် စည်ပိုင်းဖြစ်ဖြစ်”

“ဒါဆို မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောင်းကုန်လို့ သတ်
မှတ်ထားတာပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ်က လန်းနေမှ လန်းတာလေး ပြန်ရမှာ”

“တော်တော်ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်”

သုံးယောက်သား ပန်းချင်းယဉ်လျှောက်လာတဲ့အထဲမှာ
ဝက်ပါက King ဘွဲ့ရထားသူပီပီ အချောဆုံး အဖြောင့်ဆုံးပါ။
အရပ်က ကျန်နှစ်ယောက်ထက် မသိမသာလေး ပိုမြင့်နေပြီး၊
ဗလကျစ်ကျစ်နှင့် ဗိုက်ကလည်း အဆီပိုတွေဘာတွေမရှိဘဲ လမ်း
လျှောက်ပုံကအစ ကြည့်လို့ကောင်းသူ။

မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်က လခြမ်းသဏ္ဍာန်ရှိနေပြီး မျက်

ဝန်းတွေက အမြဲတမ်းတောက်ပနေသည်။ နှာတံပေါ်ပြီး နှုတ်ခမ်း
အစုံက အပေါ်ထက် အောက်ဖက်က တွဲနေသယောက်နှင့် အပေါ်
က မထူမပါးပေမယ့် အောက်နှုတ်ခမ်းက ထူသလိုရှိနေပုံက တစ်
မျိုးကြည့်ကောင်းသည်။ မျက်နှာက ပိုင်းမလိုရှိပြီးမှ ပါးဖောင်း
သလိုလိုနဲ့ အောက်ကျမှသွယ်ပြီး မေးစေ့ချွန်နေသဖြင့် ပိုင်းခြင်း
လည်းမဟုတ်၊ သွယ်လည်းမသွယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးရာ ပါးပြိုင်းရာ
စိမ်းစိမ်းလေးတွေက ယောက်ျားပီသမှုကို ဆောင်ကြဉ်း၍ ဝက်ပါ
ဆိုတာ ယောက်ျားပီပီ ချောမောခြင်းနှင့် ထင်ပေါ်ခဲ့သူ။

“သူများသားတွေများ ကံကောင်းလိုက်တာ၊ မြင်သမျှ
လူ မကြည့်ချင်ဘူးဆိုပြီး မျက်နှာလွဲသွားတဲ့လူကို မရှိတာ”

ဘုန်းမြတ်က ခပ်မဲ့မဲ့လုပ်ပြီးပြောလေတော့ ရှေ့ကိုကွဲ
သွားပြီဖြစ်တဲ့ သူရိယက ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူလေး မင်းကရော . . . ဝက်ပါလောက်
မဟုတ်ပေမယ့် ခွေးပေးလို့ ဝက်မစား၊ ကြမ်းကြား လေကြားရှုပ်
လား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်းက ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ကြမ်းကြား လေကြားဆိုတာ”

သူရိယ ဟွန်ခန်ရယ်၍ . . .

“ကြမ်းကြားမှာ ဘာကောင်နေလဲ”

“ပုရွက်ဆိတ်”

“သေပါလား၊ ကြမ်းကြားမှာနေမှတော့ ကြမ်းပိုးပေါ့။

လေကြားမှာလွင့်တာ အမှိုက်”

ဘုန်းမြတ် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်ကုတ်လေ၏။ သူရိယ ပြောတာလည်း မှားတော့မမှားပေ။ ဗီဒီယိုထဲမှာဆိုရင် ဝက်ပါက မင်းသားဆိုလျှင် ဘုန်းမြတ်နှင့်သူရိယကတော့ အရံမင်းသားရုပ် မျိုးတွေပါ။ ဘုန်းမြတ်က မျက်လုံးလေး မှေးသလိုရှိပေမယ့် ရယ် လိုက်လျှင် ပါးချိုင့်လေးနဲ့ ချောတာမဟုတ်တောင် ကလေးလို ချစ်ဖို့ကောင်းတာဟု ပြောတဲ့သူတွေရှိသလို . . .

သူရိယကျတော့ အသားလတ်ရှိမျှနှင့် ခပ်သွယ်သွယ် ရှိပြီး မျက်လုံးမျက်ခုံးတို့က အိန္ဒိယဆန်ဆန်နှင့်ချောသူတုံး။ ပြော မှာပေါ့။ ဒီကောင်မျက်လုံးက ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မျက်တောင်တွေ ရှည်ပြီး ကော့နေတာလေ။ အားလုံးထဲမှာ ဝက်ပါလိုမဟုတ်ဘဲ ဝက်ပါနှင့်တန်းတူ ထူးခြားစွာ ထင်ပေါ်သူက ‘သမား’လေ။ ဝက်ပါ နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် စည်းခြားပြီး ရပ်နေကြည့်လိုက်။

ဝက်ပါဘက်ကို ဆယ်ယောက်ပြေးလာကပ်လျှင် သမား

ဘက်မှာလည်း ဆယ်ယောက် အားဖြည့်ကူညီချင်သူတွေနှင့်ပါ။ ဘုန်းမြတ်က ဝက်ပါကိုအားကျပြီး ဂုဏ်ယူသလို သူရိယက သမား ကို လေးစား အတုယူချင်သူ။

. . . မင်းနော်”

“သိတယ်၊ အကြွေးရှိရင် ပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုတာ”

“အကြွေးလို့တော့ မသတ်မှတ်ပါနဲ့ကွာ၊ အလှည့်ကျလို့ ပဲပြောပါ။ မင်းသတ်မှတ်တာကြီးက အကျည်းတန်လို့” သူရိယကပြောရင်း ရှေ့ဆုံးမှဝင်လေသည်။

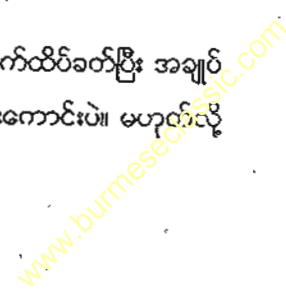
“အယ် ! ဝက်ပါတို့လာတယ်”

သူတို့ဝင်လာတာနှင့် မိန်းကလေးတွေအချင်းချင်း လက် တို့ကုန်ကြသည်။ သူတို့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှဂရုမစိုက်ဘဲ သူ တို့သုံးယောက်တည်းပဲ ရှိနေသလိုပါ။

“ဝက်ပါတို့လာတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ခြေထောက်ရှိလို့ လာတာကို ဘုန်းကြီးကြွလာသလို ခြေထောက်ကို ဆီးကြို ဖုန် သုတ်ပေးရမှာလား”

“လုပ်ခွင့်ရရင် လုပ်ပေးချင်တာ”

“ရှူးမနေနဲ့၊ နင့်နှလုံးသားကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး အချုပ် ထဲထည့်ထားလိုက်။ အဲဒါ ကာကွယ်ဆေးကောင်းပဲ။ မဟုတ်လို့

လွှတ်ပေးရင် မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ဂွမ်းသွားမယ်”

ဝက်ပါ သူ့ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး တစ်ဖက်စိုင်းက ကောင်မလေးတွေဘက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်လျှင် သူ့ဘာလုပ်တော့မည်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ သိလိုက်၏။

“ငါကတော့ အိန္ဒိယမင်းသားလေးလောက်ရရင် တော်ပါပြီ။ သူ့မျက်လုံးလေးတွေက ရင်ခုန်လို့အကောင်းဆုံးပဲ”

သုံးယောက်ထိုင်နေတာ သုံးပေါက်ထွက်နေ၏။ ဝက်ပါကို ဂရုမစိုက်သလိုပြောတဲ့တစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အလှပကေးဖြစ်နေတာကိုး။ သူ့လေသံက ဝက်ပါကို စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဝက်ပါရဲ့ပစ်မှတ်အသစ်က ထိုမိန်းကလေးဖြစ်ဖို့ ရာနှုန်းရှစ်ဆယ်။

ဝက်ပါ ကောင်မလေးပုံကို ဖုန်းထဲမှာ အရယူလိုက်၏။ ဒါကိုမြင်သွားတော့ . . .

“ဟိတ်! အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းပုံလေးကို ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ကြည့်မလို့”

“ဘာ . . .”

ကောင်မလေးဆီကို ဝက်ပါ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး . . .

“ဒီတစ်ခါ တကယ်အတည်ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ကွာ။

တို့ကစတာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ မင်းကံကောင်းပါတယ်။ တို့အကြောင်းကို မင်းသိမှာပါ။ တို့ကအရင် မိန်းကလေးတွေကို စရာတဲ့ရာထင် ကွင်းစကွင်းပိတ် ဘယ်မှာကိုမှ မရှိခဲ့သေးတာ”

ကောင်မလေး တွေခနဲဖြစ်သွားတာကိုမြင်လိုက်ရတော့ ဝက်ပါ ဆက်ပြော၏။

“တို့ကို ရည်းစားများတယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာ၊ အဲဒါတမင်ရှုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အချစ်စစ်ကို ရင်ဘတ်ချင်းငြိမ့်မှ သိမှာမို့လို့ လက်တွဲဖော်အစစ် ရွေးနေတာပါ။ စင်ဒရဲလားပုံပြင်ထဲကလို ရွှေဖိနပ်တစ်ဖက်နဲ့ခြေရာခံပြီး လိုက်ရှာဖို့ကျတော့ စိတ်မရှည်လို့”

“အဟွန်း . . . အပြောကလည်း ကောင်းသားပဲ”

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ယမင်းသင်”

ဖြေလိုက်တာက နာမည်ပိုင်ရှင်မဟုတ်ဘဲ ဆံပင်ရွှေရောင်နှင့်ကောင်မလေးပါ။

“ယမင်းလို့ပဲခေါ်မယ်နော်၊ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက ယမင်းရှုပ်အစစ်ကလေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ နောက်ထပ်ဆိုဖို့ တို့ကပဲ ကြိုးစားပါမယ်။ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ယမင်း ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင်ဘဲ ဝက်ပါပြန်ထွက်သွားပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေပါ ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားကြ၏။ သူ့ကိုယ့်ရမှားလား မယုံရဘူးလား ချီတုံချတုံဖြစ်နေတဲ့ယမင်း၊ တကယ်တမ်း စိတ်ဝင်စားတာက သမားကို။ သမားက ဝက်ပါလို ကိုယ်က စင်္ကြံလည်း တုံ့ပြန်မှုမှ မရနိုင်တာ။

“ယမင်း”

“ဟင်”

“ဝက်ပါ လာပြီတာပဲဟာ၊ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ တွဲဖူးတယ် ရှိလည်း နည်းတာမှတ်လို့... ဟဲဟဲ”

“သူနဲ့တွဲပြီး နင် ထင်ပေါ်သွားမယ်လေ”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ တို့ယမင်းကလည်း အလှထိပ်ခေါင်တင်ပဲဟာ။ ဝက်ပါ တကယ်ထိသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ယမင်း လှလှပပလေး ပြုံးလိုက်၏။ ငါးမရလို့ ရေချိုးပြန်တဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရဦးမည်ထင်ပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝက်ပါက ထပ်ဆုံဖို့ တကယ်ကြိုးစားလာမည်ဆိုလျှင် စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး အလိုက်သင့် ပြန်တုံ့ပြန်မှုပေးလိုက်မည်။ မမြဲလို့ ကွဲသွား

လည်း ကိုယ့်ကုသိုလ်ပေါ့။

“နင် ဘယ်လိုသဘောရလဲ ယမင်း”

“မဆိုးပါဘူး... သိသိနဲ့ အသည်းကွဲခံတဲ့လူတွေ တောင် ရှိနေတာပဲဟာ”

အခန်း (၂)

“ဘိုဘိုရေ... ဘိုဘို”

အသံလေးစာစာနှင့် ခေါ်လိုက်တာ လူကိုမဟုတ်ပေ။ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးလေးရဲ့နာမည်။ နိုးနိုး ဘိုဘိုကိုမတွေ့သဖြင့် လိုက်ရှာနေတာပါ။ ဘိုဘိုက သူမရဲ့အဖော်လေး။ ဒီအိမ်မှာ နိုးနိုးရယ်၊ သူမဖေဖေ ဦးသာထက်ရယ်ပဲ မိသားစုဝင်ရှိနေတာဖြစ်ပြီး တူနီတာက အလုပ်သမားတွေပဲရှိသည်။

အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝမှာ ဖေဖေဆိုသူက သူ့ နှုတ်ကွယ်မပြုမီ သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ လိုလေ သေးမရှိအောင် ရှာဖွေ စုဆောင်းခဲ့ချင်သည်ဟုဆိုကာ စီးပွားရေး နှစ်ပွားရေးဖြစ်နေပြီး တစ်ဖက်မှာလည်း ရတနာအချိန်လေးမှာ တစ်

၂၀ ဇွဲ မိုးစက်ပွင့်

နာရီ တစ်စက္ကန့်ဖြစ်ဖြစ် သမီးကို ဂရုစိုက်လွန်းသူ။

“ဘိုဘို... ဘိုဘိုရေ”

“သမီး... ဘိုဘို ဒီမှာ”

ဦးသာထက် ရေကူးကန်ဘေးမှာ ထိုင်နေရင်းမှ သမီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဘိုဘိုက ဦးသာထက်ခြေထောက်အနားမှာ လျှာလေး ပြုတ်တွတ်နှင့်ပါ။ နီးနီးက ပြေးလာပြီး...

“ဘိုဘိုက ဖေဖေနဲ့လိုက်လာတာကိုး။ ဘိုဘို လာခဲ့”

“သမီး”

“ရှင်... ဖေဖေ”

နီးနီးက ခွေးလေးကိုပွေ့ယူမလိုလုပ်ပြီးမှ မော့ကြည့်၏။

“အိမ်ထဲပြန်ဝင်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်”

“ဒီမှာ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ပျင်းနေတာ၊ တို့သားအဖ စကားပြောကြမယ်လေ”

“စကားပြောတာထက် စစ်တုရင်ကစားရင် ပိုကောင်းတယ်”

“အမယ်! သမီးက ဖေဖေကိုစိန်ခေါ်တာလား”

“ခြေရာတိုင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော် ဖေဖေ၊ ဉာဏ်

ရည်စမ်းတာ။ သမီးဘယ်လောက်တော်လာမလဲ သိချင်လို့”

“ကဲ! ဟုတ်ပါပြီ၊ ကစားကြတာပေါ့”

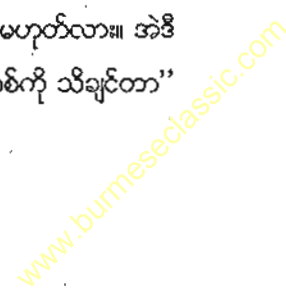
သူတို့သားအဖက အဲဒီလိုပါ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သမီးကို စစ်တုရင်ကစားနည်း သင်ပေးထားပြီး၊ ပျင်းလာပြီဆို အဖော်ရာစရာမလိုဘဲ သားအဖတွေ ကစားကြသည်သာ။ အမိမဲ့သမီးလေးမို့ လိုသမျှဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သလို သမီးကလည်း လိမ္မာသည်။ ဖအေက ဒီလမ်းမသွားနဲ့ဆို ဘယ်သူငယ်ချင်းကပဲ ဆွဲခေါ်ခေါ် ဘယ်ကိုမှမသွားပေ။

အခြားနေရာမှာ ရောက်နေလျှင်တောင် ဖုန်းဆက်ခွင့်တောင်းပြီးမှ လိုရာခရီးကိုသွားတတ်သူလေးပါ။ ဖအေလုပ်သူကလည်း နေရာတကာ မပိတ်ပင်မတာ့သီးပေ။ လူငယ်တွေရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မပိတ်ပင်ဘဲ နားလည်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသူမို့ သားအဖက မောင်နှမလို သူငယ်ချင်းလို ရင်းနှီးနေကြသည်လေ။

“ဟာ! သွားပြီ... ဖေဖေရှုံးသွားပြီ”

နိုင်တာကို မပြုံးဘဲ နီးနီး ဖခင်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ...

“ဖေဖေ သမီးကို တမင်အရှုံးပေးတာမဟုတ်လား။ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ သမီးက ကိုယ့်အရည်အချင်းစစ်ကို သိချင်တာ”

“No! . . . ဖေဖေ တကယ်ရှုံးပြီး သမီး တကယ်နိုင် တာပါ သမီးရယ်။ ကိုယ့်သမီးမို့ ဖေဖေက အရှုံးပေးမယ်ထင်လို့ လား။ ဝေးသေးတယ်။ ကစားတာနဲ့ပတ်သက်လာရင် သမီးက သမီးပဲ၊ တမင်အရှုံးမပေးဘူး”

“ဖေဖေ တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ဗျာ”

“Ok! ... ဒါဆို နောက်တစ်ပွဲ လောင်းကြေးနဲ့ကစား မယ်”

“ဟေ့!”

လောင်းကြေးနဲ့ သမီးက စိန်ခေါ်နေသဖြင့် ဦးသာထက် ရယ်လေ၏။ ဒါ ယုံကြည်မှုတစ်ခုပဲလေ။ သူ့လိုချင်တာလည်း ဒါမျိုးပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတဲ့လူက ကျွန်းခဲ့လျှင် တောင် ခွေးလိုပစ်စလက်ခတ် မကျဘူး၊ ကြောင်လို ခပ်သာသာ ပေါ့ပေါ့လေးပဲ ကျမှာပါ။

“ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေ”

“စိန်လိုက်လေ၊ ဘာကြေးလောင်းမလဲပြော”

နီးနီး နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးထောက်၍ စဉ်းစား လိုက်ကာ...

“သမီးနိုင်ရင် ဖေဖေကိုယ်တိုင် သမီးကို ရုပ်ရှင်လိုက် ပြရမယ်။ ပြီးရင်...”

“တစ်ခုပဲလေ သမီးရဲ့”

“ကဲ! ထားပါတော့၊ ဖေဖေ နိုင်ခဲ့ရင်ကော”

ဦးသာထက်က စဉ်းစားထားပြီးသားမို့...

“ဖေဖေကို ဆရာခေါ်ပြီး...”

“တစ်ခုပဲလေ”

နီးနီး လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်း ထောင်ပြလေ၏။ ပြီး ရဲ့ နောက်တစ်ခုမည်တာမို့။

“ဟုတ်ပြီဗျာ၊ စလိုက်ကြရအောင်”

သားအဖနှစ်ယောက် နောက်တစ်ဝိုင်း ကစားကြတော့ ဦးသာထက် နိုင်သွားလျက်...

“ဟေး... ဒါမှ ငါကွ”

ဟု ထအော်လေသည်။

အခန်း (၃)

“နိုးနိုး”

“ဟင်!”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အောင်ကျော်မိုးပါ။ နာမည်က အောင်ကျော်မိုးပေမယ့် နိုးနိုးကတော့ မိုးမိုးလို့ပဲခေါ်ကြပါသည်။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နန္ဒ့နေလို့လေ။ သူပေါင်းတော့လည်း ယောက်ျားလေးချင်းမဟုတ်ဘဲ နိုးနိုးတို့အဖွဲ့နှင့်မို့ သူ့ကို အခြောက်ဟူ၍လည်း စကြသေးတာကို သူက မနာပေ။

“ဘာလဲ မိုးမိုး”

“နင့်ကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ကော်ရစ်တာမှာ လူတစ်ယောက်စောင့်နေတယ်။ ငါ့ကိုမေးတာလေ၊ အမြတ်တနိုးကို သိလားတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“အင်း... ငါအခုပဲ နိုးနိုးကိုလွှတ်လိုက်ပါမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သွားလိုက်ဦး”

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“မသိဘူးလေ၊ အသားဖြူဖြူနဲ့”

“နင့်ဟာကလည်း နားကပ်နဲ့အဒေါ်ကြီး အကြွေးဝယ် သွားတာဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ အသားဖြူတဲ့လူတွေ အများကြီး”
ရွှေ စကားပြောမှ မိုးမိုးရယ်လိုက်ကာ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဆိုမှတ်မိလွယ်တာ ပြောမယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ မဲ့ကလေးနဲ့”

“ဟယ်! ဒါဆို ကိုကြီးပေါ့”

နိုးနိုး ဝမ်းသာအားရပုံလေးဖြစ်လျက် ချက်ချင်းထွက် သွားတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လိုက်ခဲ့ပါလည်းမပြော၊ နေခဲ့ပါလည်း မဆို။

ကိုကြီးဆိုတာက နိုးနိုးရဲ့အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ ရာဇာပါ။ ရာဇာ့မေမေနဲ့ နိုးနိုးရဲ့မေမေက ညီအစ်မအရင်းလေ။ ကိုကြီးက သင်္ဘောသားမို့ ပြန်ရောက်တာနှင့် နိုးနိုးဆီ လာတာပဲဖြစ်မှာပေါ့။

“အင့်!”

“အမေ့!”

“ဟာ!”

အကွေ့မှာမို့ ကိုယ်ကလည်းမမြင်၊ သူကလည်း မမြင် ဝင်တိုက်မိရာ နိုးနိုးလက်ထဲမှစာအုပ်တွေ ပြုတ်ကျကုန်၏။ နိုးနိုး ဝင်တိုက်မိသူကို တောင်းပန်ဖို့မော့ကြည့်လိုက်တော့...

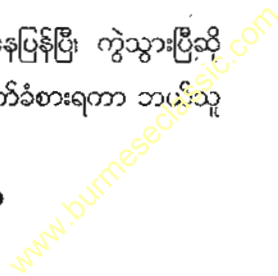
“ဝင်ပါ”

ဝင်ပါက နိုးနိုးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ရှောင်လိုက်တာတောင် တိုက်ဖြစ် အောင်တိုက်သေးတယ်။ မင်းခြေထောက် ငါးချောင်းအပြင် ပို ထွက်လာမယ်မှတ်လို့ ငုံ့ကြည့်လာတာလား”

“ဆော... ဆော့ရီးပါ။ တို့တောင်းပန်ပါတယ် ဝင်ပါ”

နိုးနိုးစကားပင် မဆုံး၊ ဝင်ပါက ထွက်သွားပြီ။ နိုးနိုး ကတော့ သူ့ကိုလိုက်ကြည့်မိသေး၏။ သူများတွေလို ကိုယ်က လိုက်ရောပြီး အသည်းကွဲခံ ချစ်တာမဟုတ်ပေမယ့် နိုးနိုး ဘယ် နေရာမှာမဆို ဝင်ပါ့ကို လိုက်ငေးကြည့်နေရသည်သာ။ မတွဲဘဲ နှင့် အသည်းကွဲတယ်လို့ပြောရမလား။

ဝင်ပါ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့တွဲနေပြန်ပြီ၊ ကွဲသွားပြီဆို တာတွေ ကြားရတိုင်း နိုးနိုးရင်ထဲမှာ ကျိတ်ခံစားရတာ ဘယ်သူ

မှမသိပေ။

“ဟင်!”

နိုးနိုး စာအုပ်တွေကို ဝှံ့ကောက်လိုက်စဉ် ဝက်ပါပုံစံလေး နှင့် သော့ချိတ်ကလေးကို မြင်လိုက်ရ၏။ နောက်မှာ တစ်ဖက်က သမားတော်ရဲ့ပုံ၊ သော့မပါဘဲ ဒါလေးတင် တွေ့ရုံပဲထောက်တော့ သော့က သူ့လက်ထဲမှာ ပါသွားပြီး ချိတ်ကလေးတင် ပြုတ်ကျန် ခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့။ နိုးနိုး သော့ချိတ်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး စာ အုပ်တွေပါပိုက်လျက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

“နိုးနိုး... ညီမလေး”

“ကိုကြီး”

တွေ့တာနှင့် မောင်နှမတွေ ပြေးဖက်ကြသည်။ ရာဇာ တစ်ခါ သင်္ဘောထွက်သွားပြီးဆို တော်တော်နှင့်ပြန်လာတာမှမဟုတ် တာ။

“ကိုကြီး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“မနေ့ကလေ၊ ငါ့ညီမကိုတွေ့ချင်လို့ အိမ်တောင်မသွား ဘူး။ ကျောင်းကိုတန်းလာတာ”

“ဟင်! နိုးနိုးသာ ကျောင်းမတက်ရင် လွဲပြီပေါ့”

“မလွဲအောင် အန်ကယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးတာပေါ့။”

ညည်းဖုန်းကို မဆက်တာက Surprise လေ”

နိုးနိုးက ဆံပင်ပျော့လေးများ လှုပ်ယမ်းသွားအောင် ခေါင်းလေးငဲ့လျက် . . .

“နိုးနိုးအတွက် ဘာလက်ဆောင်တွေပါလဲ”

“မပါဘဲနေပါမလား၊ ညနေကျ လိုက်ယူလေ”

“ဟင်! ကိုကြီးကလည်း တစ်ခါတည်းယူခဲ့ရင် ဘာ ဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

“အဲဒါလည်း Surprise... ပဲလေ”

နိုးနိုးတို့စကားပြောနေကြစဉ် ဝက်ပါတို့သူငယ်ချင်းတစ် ဇုမှာလည်း . . .

“ဝက်ပါ”

“ဘာလဲ”

“မင်းရဲ့ကားသော့အမြီး ဘယ်ပြတ်ကျန်ခဲ့လဲ”

သူရိယက ဝက်ပါလက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ကားသော့ကို သတိထားမိသွားပြီးပြောလေမှ ဝက်ပါ ကြည့်မိလျက် . . .

“အဲ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဘယ်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့တယ်မသိ ဘူး”

“အင်း... ကောက်ရတဲ့သူက မိန်းကလေးဆိုရင် မင်း

ပုံကို နှမ်းနေမလား၊ သမားပုံကို နှမ်းနေမလားပဲ”

“ပဲ့ပါသွားတာမှမဟုတ်တာ၊ ငါသာဆို လိုက်တောင် ဝေပေးလိုက်ချင်သေးတယ်”

ဘုန်းမြတ်ပြောတော့ ဝက်ပါက ဘုန်းမြတ်ပခုံးကို ဖက် လိုက်ကာ...

“မင်းကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေးတွေလည်း ရှိတာ ပဲဥစ္စာ။ မင်းပုံနဲ့ သော့ချိတ်လုပ်ပြီး လိုက်ဝေလိုက်ပါလား”

ဘုန်းမြတ်က ပျော်တတ်လို့ နောက်တာကလွဲရင် ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်ဖို့ကြိုက်ဖို့မကြိုးစားပေ။ ပါးစပ်က ပြောတာ ရှိပေမယ့် လက်တွေ့မှာ စိတ်မဝင်စားတာ သူ့မိဘတွေ ရိုက်တဲ့ ပုံစံခွက်ထဲမှာ တုပ်မိချုပ်မိဖြစ်နေလို့ပါ။ သူ့နဲ့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်း ကလေးက ပြင်ဦးလွင်မှာ ရှိပြီးသားတဲ့။

မိဘစကားကို နားထောင်သည့်သားဖြစ်ဖို့ နှလုံးသားကို အသေသော့ခတ်ထားသူပါ။

“နေပါစေ နေရင်းထိုင်ရင်း အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ငဖေ”

“ပြောချင်သလိုသာပြော၊ ငါက အပျော်ကနေ အဖျက်

တွေဖြစ်မှာ ကြောက်တယ်။ သူများကိုလည်း ဒုက္ခပေးချင်ဘူး”

“မင်းပြောပုံအရဆို ငါက ကောင်မလေးတွေကို လိုက် ဒုက္ခပေးနေတဲ့ကောင်ပေါ့”

“မင်းဘာပဲလုပ်လုပ် ငါမဝေဖန်ဘူး ဝက်ပါ။ မင်းလည်း မင်းသမိုင်းကို မင်းရေးနေတာ။ မင်းကိုအားကျပေမယ့် ငါ့မှာ အဲဒီလိုလုပ်ခွင့်မရှိဘူး”

“သနားပါတယ်... ကျွတ်! ကျွတ်!”

သူရိယက မဲ့သည်။ ဘုန်းမြတ်က ဝက်ပါ့ကို အားကျ ပေမယ့် လုပ်ခွင့်မရှိတာက တကယ်လေ။ သူ့ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ လုပ်သမျှသတင်းက သူ့အရင် အိမ်ကိုရောက်နေတတ်တာပါ။

သူရိယက ဝါသနာကိုမပါတာ။ သမားဆိုရင် အမြဲတမ်း တည်တည်ကြည်ကြည်နေသူ။ မိန်းကလေးတွေ ချောတာလှတာ စိတ်မဝင်စားသလို သူများလုပ်သမျှကိုလည်း အပြစ်လို့မပြောဘူး။ သမားစိတ်ဝင်စားတာက စာနှင့်အားကစားသား။ ချမ်းသာကြတာ ချင်း တူပေမယ့် လျှောက်နေတဲ့ဘဝခရီးလမ်းချင်းက မတူတော့ ပံ့ပျောက်ချင်း ကွဲလွဲကြတာလေးတွေတော့ ရှိကြသည်။

“သနားရင် မင်းညီမ”

“ဟေ့ကောင်”

သူရိယ လက်သီးဆုပ်တော့ ဘုန်းမြတ် ပြေးလေတော့
သည်။ သူတို့ ကန်တင်းမှာထိုင်နေကြတော့ စကားတွေက ဟို
ရောက်ဒီရောက်နှင့် ရယ်ကြမောကြရုံနေကြစဉ်... .

“ဝက်ပါ”

“ဟင်”

ဝက်ပါ ကော်ဖီသောက်နေရင်း ထူး၏။ ပြီးမှ ကော်ဖီ
ပန်းကန်ကို ပြန်ချ၍မောကြည့်သည်။

“မှတ်မိလား”

“စိတ်မရှိပါနဲ့၊ တကယ်မသိတာ”

နိုးနိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး... .

“ဝက်ပါနဲ့ တို့ဝင်တိုက်မိတာ နာရီလောက်ပဲ ကြာပါသေး
တယ်”

ဝက်ပါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလျက်... .

“အဲဒါ မင်းလား၊ အဲဒီကိစ္စပြီးသွားပြီလေ”

“မပြီးသေးတာ ရှိလို့ပါ၊ တို့ ဝက်ပါ့ကို တမင်လာရော
နေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ အရင်သိထားသင့်တယ်”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ဒီမှာ”

နိုးနိုးက သော့ချိတ်ကလေးကို မြှောက်ပြလျက်... .

“ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ယူမထားချင်လို့ ပြန်ပေးတာ”

ဝက်ပါကပြုံးလျက် နိုးနိုးကို ခပ်စူးစူးလေးကြည့်လိုက်
တာ... .

“တို့က ရည်းစားဆိုရင် ဖြတ်ပြီးပြန်မဆက်ဘူး။ ပစ္စည်း
ဆိုရင် ကျန်ခဲ့ပြီးသား ပြန်မယူတတ်ဘူး။ မရှင်းတာ ဘာရှိသေး
လဲ”

“မရှိပါဘူး”

နိုးနိုးက အေးအေးဆေးဆေးပဲပြောပြီး ပြန်လှည့်ကာ
သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ထိုင်လိုက်သည်။ ရွှေစကားက ဝက်ပါ
ဆက်ဆံပုံကို မကျေနပ်ဟန်နှင့်မဲ့၏။

သူရိယက ကောင်မလေးကို အားနာဟန်နှင့် ပြန်ပုံကြည့်
ထိုက်မိသေးသည်။ အခြားမိန်းကလေးတွေလိုမဟုတ်ဘဲ တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးကိုကျတော့ ပြောလိုက်တာ
ဘူးနှင့်ဘောက်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အပြုံးမင်းသားရဲ့ ဒီကောင်မလေး
ဘူးတော့ ဘုနဲ့ဘောက်”

“တစ်နေ့လုံး ထိုင်ကြည့်လို့ ရင်ခုန်စရာ တစ်စက်မှမရှိ

www.burmeseclassic.com

တာကို ပြုံးပြုံး ညှစ်ရာလားကွ။ ပုံစံက ဖြူဖတ်ဖတ် ပိန်ကပ် ကပ်နဲ့ ပိုးဟပ်အရေခွဲလဲထားတဲ့အတိုင်း”

“သူများသားသမီးကို ပြောတော့မယ်၊ မှီချိုးမျှစ်ချိုး”

“ဟုတ်တာပြောတာ မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဝက်ပါက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို စုကျုံ့ပြီး မေးလေတော့ သူရိယက ခေါင်းခါသည်။ ဘုန်းမြတ်က သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမှာရှိနေသည့် ကောင်မလေးကို သေသေချာချာကြည့် လိုက်ပြီး . . .

“မင်းပြောသလောက်ကြီးလည်း မဆိုးပါဘူး ဝက်ပါရ။ ကောင်မလေးပုံစံက ဘာမှမပြုပြင်ဘဲ ပင်ကိုပုံစံနဲ့မို့လို့သာ ကြည့် လို့မရတာ။ သေသေချာချာစိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ပြုပြင်သင့် တာတွေ ပြုပြင်လိုက်ရင် ချစ်စရာကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်မယ့်ဟာကို”

“အဟဲ့ . . . ဘေးမဲ့ပေးလိုက်တာပေါ့”

“စိတ်ကို မဝင်စားတာ”

သူရိယ ကျိတ်ပြုံးလိုက်၏။ ထင်ပေါ်မှ စင်တော်ကောက် မည်ဆိုလျှင် မချောမလှတဲ့သူတွေ အပျိုကြီးလူပျိုကြီးတွေ ဖြစ် ကုန်မှာပေါ့။

သူ့အိုးနှင့်သူ့ဆန် တန်တာတော့ ရကြမှာပဲ မဟုတ်ဘူး လား။ ရုပ်ချောတိုင်း သဘောမကောင်းတာတွေ ရှိသလို သဘော ဖြူ မနောဖြူ၍ စိတ်လှတာ ဘယ်အရာက ပိုအရေးကြီးပါသလဲ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

“သမား”

အနီးကပ်ခေါ်သံကြောင့် သမား စာအုပ်ဆီမှအကြည့်ကို
ခေါ်လိုက်သူထံသို့ ရွှေ့လိုက်၏။ သမားက သူငယ်ချင်းတွေကို
စောင့်နေချိန်ဆိုလည်း မျက်လုံးကိုအနားပေးသူမဟုတ်ပေ။
ကျောင်းစာမဟုတ်ရင်တောင် အခြားဗဟုသုတရစရာ စာအုပ်တစ်
အုပ်ကို ဖတ်နေတတ်သူ။ ဝက်ပါက . . .

“ငါသွားစရာလေးရှိသေးလို့ မင်းသွားနှင့်”

ဆိုတာနှင့်ပဲ သမားတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာ
ပါ။ သူ့ကျောင်းပျက်သည်ရက်မှာ ဝက်ပါက စာတွေကူးထားပေး
ခွင့်ပြုပေးထားလို့ ဒီနေ့ သူ့ကို ဒကာခံမည်ဟုတော့ ပြောထား

သဖြင့် မကြာခင်ရောက်လာကြလိမ့်မည်ဟု စောင့်နေကျနေရာမှာ သူစောင့်နေခဲ့တာ။ အခု သူ့ရှေ့မှာရပ်နေတာ ဝက်ပါနဲ့ ပတ်သက်ဖူးတဲ့ ဇူးဇူးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေပါလေ။

“တို့ သမားနဲ့စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်လို့”

ပါးစပ်က ပြောလို့အသံမထွက်သလို မပြောနဲ့လို့ ပိတ်ပင်တာလည်းမရှိတော့ ဇူးဇူးက သူမပြောချင်တာကို ပြောဖို့စကား စလိုက်သည်။

“ဝက်ပါက တို့ကို ဘာလိုင်းကြီး အဆက်ဖြတ်ခဲ့တာ။

သမားရယ် . . . တို့အရမ်းခံစားရတယ်။ သိလား”

သမားက တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်။

“သမားက သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမို့လား။ နည်းနည်းပါးပါးပြောပေးပါဦး။ ဇူးဇူးက သူ့ကို တစ်သက်လုံးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ”

ဘယ်သူက ရိုက်နှက်တိုက်တွန်းခဲ့လို့လဲ။

“သူ့ကိုပြောတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ ဇူးဇူးရယ်။ ဝက်ပါ့ သူငယ်ချင်းပါဆိုမှတော့ ဝက်ပါ့ဘက်ကပဲ ရပ်တည်မှာပေါ့”

“ဝက်ပါက သမားစကားဆိုရင် နားထောင်တတ်တယ်

တဲ့။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

ဝက်ပါက ကိုယ့်စကားနားထောင်ရအောင် ကိုယ့်က သူ့အဖေမှမဟုတ်တာ။ လေးယောက်ပေါင်းမိကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဘယ်သူဘာပဲလုပ်လုပ် ကျန်တဲ့သူတွေက ဝေဖန်တာမရှိပေ။ ကောင်းတာလုပ်လို့ စံစရာရှိရင်သာ မျှချင်မျှ မမျှချင်နေ။ မကောင်းတာလုပ်ခဲ့မိလို့ ခံစရာရှိလျှင်တော့ သွေးစည်းညီညွတ်စွာနှင့် အတူတူဖြေရှင်းကြသူတွေ။

“သမား”

သမား စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

“သမား တို့ကိုကူညီပါနော်၊ ဝက်ပါ့ကို သမား ဖြောင်းဖျာပေးပါဦး။ ဇူးဇူးကို ပြန်မဆက်ချင်ရင်တောင် နောက်တစ်ယောက် မတွဲဖို့”

“ဒီမှာ”

“ဟင်”

“သူငယ်ချင်းဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကိုမှ ဝင်မစွက်ဖက်တတ်ဘူး။ အဲဒါ တို့လေးယောက်စလုံးကြားမှာ မချမှတ်ဘဲ လိုက်နာကြတဲ့ စည်းကမ်းချက်ပဲ”

“ဒါပေမဲ့”

“ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းတွေ မရှိသလို သူ့ များရင်ဘတ်ကိစ္စကိုလည်း ငါစိတ်မဝင်စားဘူး။ ဝက်ပါနဲ့ကိစ္စကို ဝက်ပါနဲ့ပဲရှင်း”

သမားပြောပြီး ဇူးဇူးတို့ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆက် ရပ်နေရင် ဆက်ကြားနေရမှာက သူတို့ရဲ့ချစ်တာ သစ္စာ မေတ္တာ တွေ။ ဝက်ပါ ဘယ်လိုကောင်လဲသိသိနဲ့ တွဲကြတာ ဘယ်သူ့မှာ အပြစ်ရှိလဲ။ တုံးခေါက် တိုင်ရောက်အောင်လုပ်တာ သမားက ငတုံးမဟုတ်သလို ဝက်ပါကလည်း တိုင်မှမဟုတ်တာ။

“ဟယ်! ဒီနေ့ သမား ကျောင်းတက်တယ်တော့”

“နာမည်ကြားရုံနဲ့ ရောဂါတစ်ဝက်သက်သာစေတဲ့ သမား တော်လေး... ဟဲဟဲ”

“နင်က ဘာရောဂါဖြစ်နေလို့လဲ”

“အသည်းကွဲရောဂါလေ၊ မကျွမ်းခင်က လွမ်း၊ မတွဲရ ဘဲ ကွဲတဲ့အသည်းရောဂါ”

“ဘယ်လောက်ခံမယ်ပြောလဲ”

“ခြောက်လ... အဲလေ၊ ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ ဖယ်ပါ စေဟယ်”

ဝက်ပါသာဆိုလျှင် တစ်ခုခုပြန်ပြောပြီး နောက်လိုက်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် သမားကတော့ မျက်လုံးလေးပင် ဝေ့မကြည့်ပေ။

“ခဏလေးကြည့်ချင်လို့ပါဆို”

“ဟင့်အင်း”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ကြည့်ရုံလေးပဲ။ ဝါးမစားဘူး”

“မစားပေမယ့် နင်စိတ်မခိုင်လို့ နမ်းလိုက်ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“မနမ်းဘူး... ပေး”

“မပေးဘူး”

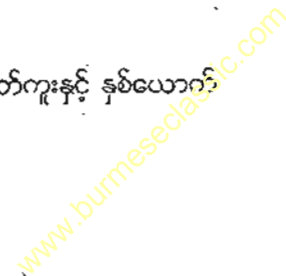
“မပေးရင် လုဟာ”

“ဟယ်! မလုပ်နဲ့နော် စကား။ မပေးဘူး... ဖယ်”

“ဒေါက်!”

သမားရှေ့တည့်တည့်ကို အရာလေးတစ်ခုလွင့်လာပြီး ပြုတ်ကျသွားလေသဖြင့် သမား တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ ဝုံကြည့် လိုက်တော့ သူ့ဖိနပ်ဦးနှင့် တစ်ပိုင်းနင်းထားမိ၏။ ကောက်ယူပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ပုံတစ်ဖက် ဝက်ပါပုံတစ်ဖက်ပါသော သော့ ချိတ်ကလေးပါ။

ဒီသော့ချိတ်ကလေးကို ဝက်ပါစိတ်ကူးနှင့် နှစ်ယောက်

စိတ်တူကိုယ်တူလုပ်ခဲ့ပြီး ဝက်ပါမှာ အများကြီးရှိသလို သူ့မှာလည်း အများကြီးရှိသည်။ အခု ဒီကိုဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“မသိဘူး၊ ရှာပေးပါဦး”

“ရှေ့ကိုလွင့်သွားတာထင်တယ်”

သူတို့ဘာသာ အာရုံများနေကြပြီးမှ ရှေ့ကိုကြည့်မိလို့ သမားကိုမြင်တော့ မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေနှင့် မှင်သက်သွားကြသည်။ သမားဆက်လျှောက်သွားပြီး ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကောင်မလေးက...

“ဟို... အဲဒါလေ”

လက်ညှိုးထိုးလိုက်တဲ့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ သော့ချိတ်ကလေးကိုပြန်ထည့်ပေးပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ သူ့ဘယ်ကပဲရရ၊ ကိုယ့်ပုံပါပေမယ့် ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်တော့တာလေ။

“King က မလာသေးဘူး၊ Queen က လာပြီ”

အချို့က အဲဒီလိုပြောကြတာလည်း ခဏခဏ။ ဝက်ပါက ဆေး(၁)မှာ King လေ။ ကိုယ်နဲ့သူ့ကိုရွေးကြတဲ့အထဲမှာ နှစ်မဲသာပြီး ဝက်ပါ King ဘွဲ့ခံတာကို သမား မနာလိုမဖြစ်ပေ။ သမားက ထင်ပေါ်ချင်တဲ့ကောင်မှမဟုတ်တာ။

သမားက အဝါရောင်နောသည့် အသားအရေနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာက ခပ်သွယ်သွယ်။ ဝက်ပါက ဆံပင်ခပ်တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့် ဂျယ်အမြဲလိမ်းတတ်ပြီး သမားကတော့ ကုတ်ထောက်ဆံပင်ကို ရှေ့မှတစ်ဖက်သတ်ခွဲထားသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အရင်းထူအဖျားရှူးပြီး အနက်ရောင်မဟုတ်ဘဲ စိမ်းညိုညို။ ရီဝေဝေမျက်ဝန်းအစုံနှင့် နှာတံပေါ်ပေါ်က ကော့ခြင်းကောက်ခြင်းမရှိပေ။ မထူမပါးနှုတ်ခမ်းက ပိရိုသေသပ်လှ၏။ မျက်နှာသွယ်ပြီး မေးဖျားလေး ချွန်နေတာကအစ အစက်အပျောက်ကင်းသော မျက်နှာအသားအရေနှင့် ခြုံကြည့်လိုက်တော့...

မိန်းမချော ချောသည်ဟုဆိုကာ Queen လို့ ကွယ်ရာမှာ စနောက်ကြခြင်းကို ခံရတာပါ။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ သမား”

“သမား... ဟေ့ကောင်၊ တို့ ဒီမှာ”

လေးကျွန်းသား စုံတယ်ဆိုတာမျိုး လေးယောက်စုံမိကြတော့...

“တို့က မင်းကို ကော်ရစ်တာမှာ သွားရှာတာ”

“ဝက်ပါကြီးတွေ လာပတ်နေလို့ ထွက်လာတာ”

“ဘယ်ကြီးလဲ”

“ရှေးရှေး”

“ထင်သားပဲ”

ဝက်ပါက ခပ်မဲ့မဲ့နှင့်ဆိုသည်။ ဘုန်းမြတ်က...

“ဘယ်သွားကြမလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ဒီနေ့ ငါ ဒကာလုပ်မှာ”

“မောင်မင်းကြီးသား နောက်ထပ် သောက်စားတွေ နင်းကန်စားပြီး ဝမ်းမသွားပါစေနဲ့”

သူရိယပေးတဲ့ဆုက ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေလို့ ပြောဖို့ ခက်သည်မို့ သမား ခပ်မဲ့မဲ့လေးနှင့် ရှေ့ဆုံးမှထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၅)

ဖေဖေနဲ့မေမေက သမီးမောင်ကို သွားခေါ်ချေစမ်းဟု ဆိုသောကြောင့် မြိုးဖြိုး အပါအခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ဘာတွေများ မိန့်တော်မူဦးမည်တော့မသိပေ။

“အဖါ”

Lap Top ရှေ့မှာ ရှိနေသော ဝက်ပါ အစ်မဖြစ်သူ မေမြတ်ဖြိုးမင်း ရောက်လာသဖြင့် Lap Top ကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“နင့်ကို ဖေဖေနဲ့မေမေက ခေါ်ခိုင်းလို့”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိလို့ ပြောစရာရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ နင့်ကို အလှထိုင်ကြည့်”

နေဖို့သက်သက်တော့ မခေါ်ဘူး”

ဖြိုးဖြိုးက ဘေးနားအထိသွားရပ်ပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သား Lap Top ကိုဝှေ့ခနဲကြည့်ကာ . . .

“Lap Top တစ်လုံးနဲ့ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ”

“သီချင်းကြည့်ပြီး နားထောင်နေတာ”

“အေး . . . ကြုံကြုံကတ်တုန်း ပြောရဦးမယ်။ အွန်လိုင်း ပေါ်မှာ ရည်းစားထားတာ၊ ဝက်ဘ်ဆိုဒ်တွေရှာတာဆိုရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါတွေက သုံးတတ်ရင် ဆေး၊ မသုံး တတ်ရင် ဘေးပဲ။ မဟုတ်မဟတ်တွေထိုင်ကြည့်ပြီး အချိန်ဖြုန်း နေရင်တော့ အဲဒါအဆိပ်ပဲ အပါ။ သဘာဝဆိုပေမယ့် အဲဒီ သဘာဝလမ်းကြောင်းထဲမှာ လူတိုင်းလိုလိုလျှောက်နေကြတာပဲ။ မလျှောက်ခင် ကြိုတင်ပြီး မဂ္ဂဇင်းချင်နဲ့၊ မောင်နှမချင်း ရှေ့ မျက်နှာနောက်ထားပြီး သတိပေးတာ။ အသိခေါက်ခက် အဝင် နက်မှာစိုးလို့။ မင်းအဲဒါမျိုးတွေ လုံးဝမကြည့်မိပါစေနဲ့”

“ကျွတ်!”

ဝက်ပါ စိတ်ရှုပ်သလို မျက်နှာက မသာကြည်။ မလာ လိုက်နဲ့ လာလိုက်တာနဲ့ ကျောင်းဆရာမပီပီ ဆရာလုပ်တာတွေ ပဲ ကြည့်လို့မရတာ။ သူ့ယောက်ျားဆိုရင် သူ့ဆုံးမစကားတွေ

နားဆင်ပြီး နောင်တတောင် ရချင်ရနေရောမည်။ နေရာတကာ ဆရာလုပ်လို့လေး။

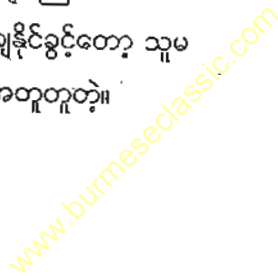
“ငါပြောတာ ကြားလား”

“ကြားသားပဲ၊ နားပင်းနေတာမှမဟုတ်တာ။ မမက မလာနဲ့၊ လာလိုက်တာနဲ့ ဘယ်ဆုံးမစာ ရွတ်ပြရမလဲ ကြိုကျက် လာတဲ့အတိုင်း တဗျစ်တောက်တောက်နဲ့၊ ကျွန်တော် ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာ! ဟဲ့ . . . အပါ”

ဝက်ပါ ထွက်သွားလေသဖြင့် ဖြိုးဖြိုး ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာခဲ့သည်။ အစ်မကြီးအမိအရာအနေနဲ့ ဆုံးမတာကိုပဲ ပြော သွားတာကြည့်။ သူမက တွေ့ဖူးကြုံဖူးလို့ ပြောနေရတာပါ။ အချို့ ဒါမျိုးတွေကြည့်ပြီး မိန်းမလိုက်စားတဲ့ကလေးတွေ ရှိနေလို့လေ။ ကိုယ့်မောင်ကို အဲဒီလိုမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။

အိမ်ထောင်ပြုလို့ရတဲ့အရွယ်ပေမယ့် တော်ရုံမိန်းကလေး နှင့်လည်း သဘောမတူနိုင်။ ပြီးတော့ ကျောင်းပြီးမှပဲ လက်ထပ် စေချင်တာလေ။ စိုးရိမ်တာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။ အပါ က လူရှုပ်လူပွေလေး မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်မချနိုင်ခွင့်တော့ သူမ မှာ ရှိသည်လေ။ လူစိတ်က မျောက်စိတ်နဲ့အတူတူတဲ့။

“မေမေတို့ သားကိုခေါ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် သား။ ထိုင်”

ဝက်ပါထိုင်လိုက်တော့ ဖြိုးဖြိုးက အပါဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဦးကမ္ဘာကျော် ခါးမတ်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းလိုက်၏။

“သားကိုပြောစရာရှိလို့လား”

“ရှိတယ် သား။ အခု ဖေဖေပြောမယ့်စကားကို သား သေသေချာချာနားထောင်ပြီး လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားစေချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဗျာ”

“ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ဖို့ပါ။ အခုက သားကို ကြိုတင်အသိပေးရုံအဆင့်ပဲ။ ပြီးတော့ လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးစေချင်လို့ ခုလို ကြိုပြောထားတာပဲ သား။ အနားနီးမှ ပြန်ခနဲ ဟုန်းခနဲ ဖေဖေတို့မလုပ်ချင်ဘူး။ သားအကြောင်းတွေကို ဖေဖေတို့ အားလုံးသိတယ်။ ရည်းစားထည်လဲတဲ့အလုပ်ကို ရပ်လိုက်တော့ သား။ ယောက်ျားလေး ဦးဖောက်စောက်လို့ ကော်မကျိုးဘူးဆိုပေမယ့် လည်လွန်းတဲ့ဘီး ချေးပေတတ်တယ်ကွ”

“ကောင်မလေးက သားဖေဖေနဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဟစ်

ဦးတည်းသောသမီးလေးပဲ သား။ သားလိုပဲ ဆေးတက်နေတာ”

ဝက်ပါ အံ့ဩစွာပဲ မှင်သက်နေ၏။ သူတို့နဲ့အတူတူဆိုရင် ဝက်ပါသိတဲ့သူ တွဲခဲ့တဲ့သူတွေထဲကများ ဖြစ်နေမလား။

“သားတို့ချင်း မြင်ဖူးကြအောင် မေမေစဉ်းထားတယ် သား”

“ဘယ်လိုစဉ်းထားလဲ မေမေ”

ဖြတ်မေးလိုက်သူက ဖြိုးဖြိုးပါ။

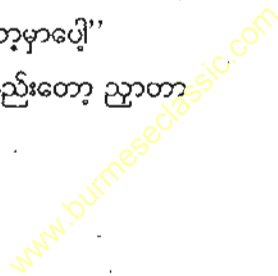
“သားမွေးနေ့ နီးလာပြီပဲဟာ။ မွေးနေ့ပွဲမှာ ဖိတ်လိုက်မယ်လေ”

“သားမှာ ငြင်းခွင့်မရှိဘူးဆိုတဲ့သဘောလား မေမေ”

ဦးကမ္ဘာကျော်နှင့် ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြ၏။ ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည် မေးဆတ်ပြသဖြင့် ဦးကမ္ဘာကျော် ဝက်ပါဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်၍ . . .

“ဖေဖေတို့က တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ချတာ မဟုတ်ဘူး သား။ သားတို့ချင်းတွေ့ပြီး ရင်းနှီးမှုအရင်ရစေချင်တာ။ ကျောင်းပြီးလို့မှ သားဘက်က လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ထားခဲ့တဲ့ကားကို ဖေဖေတို့မျက်နှာအပျက်ခံပြီး ဖျက်သိမ်းရတော့မှာပေါ့”

“သားဘက်က မေမေတို့ကို နည်းနည်းတော့ ညှာတာ

ပြီး စဉ်းစားပေးပါသား။ မေမေတို့ ဒီလိုအခြေအနေ ဒီလိုပြည့်စုံ တဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာ သူတို့ကျေးဇူးကြောင့်ပဲလေ”

“ဪ... မေမေတို့က ကျေးဇူးတရားကို သားတစ် ယောက်ထိုးအပ်ပြီး ဆပ်ချင်တာကိုး”

“အပါ”

“သား”

ဝက်ပါ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ မတွေ့ဖူးသေးဘဲနဲ့ အပြတ်တော့ ငြင်းလို့မဖြစ်ပေ။ ဝတ္ထုတွေ မိဒီယိုတွေထဲကလို မမြင်ဖူးသေးဘဲနဲ့ အပြတ်ဖွတ်ငြင်းပြီး မြင်ဖူးမှ တန်းတန်းစွဲချစ် မိတာ ငြင်းမိတာအတွက် နောင်တရတာမျိုး သူမဖြစ်ချင်။

“သားသိထားရမှာက တစ်ဖက်ကလည်း ကျေးဇူးတရား ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး သားကို သားမက်ဖမ်းတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ သူတို့ကလည်း သူတို့အရှိန်အဝါနဲ့ သူတို့ပဲလေ။ ဒီကိစ္စကို စပြီး ကမ်းလှမ်းခဲ့တာက ဖေဖေတို့ဘက်ကပဲ သား”

“ကောင်းပြီလေ၊ မမြင်ဖူးသေးဘဲနဲ့ သားအပြတ်မငြင်း ပါဘူး။ လူချင်းတွေ့ဖူးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့”

ဝက်ပါစကားကြောင့် မိဘနှစ်ပါးမျက်နှာမှာ ကြည်လင် လန်းဆန်းသွားကြ၏။

“မိဘတွေမျက်နှာမပျက်အောင်တော့ စဉ်းစဉ်းစားစား လေး ဆုံးဖြတ်ပါ အပါ။ မမတုန်းကလည်း မိဘပေးစားလို့ ယူ ခဲ့တာ။ အချစ်ဆိုတာမပါခဲ့ဘူးလေ။ နောက်တော့လည်း နားလည် မှုတွေ ဖလှယ်ပြီး ချစ်သွားကြတာပဲ”

ဝက်ပါ ထရပ်လိုက်တော့...

“သွားတော့မလို့လား”

“သမားဆီ ခဏသွားမလို့”

ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ ဘာတစ်ခွန်းမှထပ်မဆိုပေ။ သူငယ် ချင်းကို တိုင်ပင်မလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီနှစ်ယောက်က ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက သွားအတူလာအတူ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ် ယောက်သိသူတွေ။ ဘာမဆို တိုင်ပင်ကြတာချင်းအတူတူ ဝက်ပါ က ပွင့်လင်းသည်။ ခြိုးခြံလျှို့ဝှက်ခြင်းကင်းပြီး သမားကို တိုင် ပင် ရင်ဖွင့်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သူ။

သမားကျတော့...

သူ့ရင်ထဲမှာ စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ရှိနေလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘဲ ကျိတ်ခံစားတတ်သူ။ သူများကို အပူမကူး စေချင်ဘူးဟုဆိုကာ သိုဝှက်မျှီသိပ်တတ်သည်လေ။ ယောက်ျား မိသပါသည်ဟုဆိုသော ဝက်ပါက တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်

www.burmeseclassic.com

၅၂ စိုးစိန်စိန်

ခံစားမှုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်သိပ်မရှိသလိုပါပဲ။ ပေါက်ကွဲလွယ်သည်။
သမားက ခပ်နုနုခပ်ပျော့ပျော့ပေမယ့် ပျော့ရင် ဖယောင်း
မာရင် သံချောင်းဆိုတဲ့ကောင်။

“လေးလေး”

“ဟင်! ဪ... ဝက်ပါ။ လာလေ”

“သမားရော လေးလေး”

“သူ့အခန်းထဲမှာရှိတယ် သား”

“ဒါဆို ကျွန်တော် သမားဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေးအေး...”

ဦးမျိုးသိုက်က Lap Top တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခင်း
သားစာသမီးစာ မဟုတ်ဘဲ တူအတွက် လောဘကြီးနေသူ။ တူ
ကိုချစ်လွန်းလို့ မိန်းမမယူဘဲ လူပျိုကြီးလုပ်နေတာ ယခုထက်ထိ
ပညာလည်းတတ် ရှုပ်လည်းရှိပြီး ယခုထိတိုင် ဦးနေအောင်လို
ခန့်ခန့်ကြီးနဲ့ ချောနေတုန်းပေမယ့် သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ သမားက
နံပါတ်တစ်။ စီးပွားရေးက နံပါတ်နှစ်ဆိုတာကလွဲရင် အခြား ဘာ
မှမရှိပေ။

သမားဘဝက မိစုံဖစုံရှိလျက်နှင့် မိဘရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံ
ခွင့်မရဘဲ မိဘမဲ့ဖြစ်နေရသူပါ။ အမေလုပ်သူက နိုင်ငံခြားမှာ

နောက်အိမ်ထောင်နှင့်။ အဖေလုပ်သူကလည်း နိုင်ငံခြားမှာပေမယ့်
နောက်အိမ်ထောင်တော့မပြုပေ။ မိန်းမကိစ္စ မရှင်းပေမယ့် တရား
ဝင်လက်ထပ်ယူခြင်းမပြုဘဲ . . .

သားအတွက် လိုတာရစေဖြစ်အောင် စီးပွားရှာနေသည်။
လိုတာရဘဝကို ဖန်ဆင်းပေးနေပေမယ့် သမား ငတ်မွတ်တောင့်
တစ္စာ လိုချင်နေသည်က မေတ္တာတရားပါ။ လေးလေးလုပ်သူက
တော့ သမားမျက်နှာ တစ်ချက်ညှိတာနှင့် ကမ္ဘာပြိုတော့မယ့်
အတိုင်း ပျာယာခတ်နေတတ်သူသာ။

“သမား”

“ညကြီးမင်းကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သမား စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့လှမ်းတင်ရင်း မေး
လိုက်သည်။

“မင်းကို ရည်းစားစကားပြောမလို့”

“ပြောလေ၊ အဖြေက လက်သီးပဲရမှာ”

“တကယ်ထိုးရက်လို့လား”

“မယုံရင် ရင်ဘတ်ဖွင့်လိုက်လေ”

“ဟ! ဘယ်ကိုထိုးမှာလဲ”

“အဂ္ဂိက်”

ဝက်ပါ သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း သမားဘေးမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီည ငါ မင်းနဲ့အိပ်မယ်”

“ဘာ!”

သမားက သူ့ကိုအခြောက်လို့ပြောပြီး နောက်တယ်ထင်
၍ မျက်ထောင့်နီနှင့်ကြည့်၏။ နပေမယ့် မနွဲ့တတ်တာ မသိတာ
လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီမှာညစ်လာလို့ ရင်ဖွင့်မလို့ဟာ”

“ဘာလဲ၊ အိမ်က မိန်းမပေးစားမယ်ပြောလို့လား”

“အပွေးမြင် အပင်သိနေပါလား”

“ဟ၊ တကယ်ကြီးလား”

“အဟုတ်ပါဆိုကွာ”

သမား ခေါင်းအုံးတွေဆင့်ပြီး ခပ်လျှော့လျှော့မှီနေရာမှ
ခါးမတ်သွား၏။ ဝက်ပါက သက်ပြင်းကြီးချလေလျှင် သမားက
နေကြာစေ့ထုပ်ကို လှမ်းယူ၍ဖောက်လိုက်ပြီး...

“ပြောပါဦး”

“ဒီလိုကွ”

ဝက်ပါ သူ့ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ပြောတာတွေကို သမား

သိအောင် ဖောက်သည်ချလိုက်၏။ ရည်းစားထားခြင်းအလုပ်ကို
ရပ်တန့်ကာ ရပ်ပါတော့တဲ့။ လောလောဆယ် ဝက်ပါ ယမင်းသစ်
ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို လိုက်ဖို့အစီအစဉ်ဆွဲထားတာတွေ ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲ။ သူက ဦးတည်ပြီးလျှင် နောက်မဆုတ်တတ်သလို
ကျောခိုင်းပြီးလျှင်လည်း လုံးဝလှည့်မကြည့်တတ်ပေ။

တားမြစ်ပိတ်ပင်တာတွေ မလုပ်ပေမယ့် သူ့လုပ်သမျှကို
အိမ်က သိနေတာခက်သည်။

“ဒါဆို မင်းလည်း ဘုန်းမြတ်နဲ့ လိုင်းပူးသွားပြီပေါ့”

“ငါက ဘုန်းမြတ်လို တစ်မိန့်တစ်သံ တစ်အာဇာ ချ
မှတ်သမျှ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာလို့ ခေါင်းမညိတ်သေးဘူး။ ဖေဖေတို့က
လည်း ဘုန်းမြတ်မိဘတွေလို ဒါဆိုဒါပဲဆိုပြီး ဓားခုတ်ရာ ထစ်
မှတ်ထားတာမျိုးမဟုတ်သလို ငါ့ဘက်ကလည်း မလျော့မတင်း
စောင်းကြိုးညှင်းဆိုသလိုပေါ့ကွာ”

“ဒါနဲ့ ကောင်မလေးနာမည်က”

“အဲဒါ ငါမမေးခဲ့ဘူး”

“သေလိုက်”

သမားပြောချလိုက်တော့ ဝက်ပါက သမားမျက်နှာကို
ကြည့်ကာ ရယ်၍...

‘မင်းနဲ့အတူ ပေါင်းခွင့်မရတောင် x x x အသက်ရှင်နေ
သမျှ ချစ်နေခွင့်ပေးပါ x x x မမြင်ကွယ်ရာ ထွက်သွားပါမယ်
အသည်းနုညှာနိုင် ပန်းပွင့်ငယ်ရယ် x x x အနမ်းနုနုခြေခွင့်ပြုပါ’

“ဟေ့ကောင် . . . ဟေ့ကောင်”

ဝက်ပါ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကိုဆိုပြီး သမားမျက်နှာ
နားသို့ တိုးကပ်လာလေတော့ သမားက မျက်နှာအတင်းလွှဲ၍
အော်လေသည်။

“မင်းကွာ . . . ဘောင်းဘီနဲ့တီရှပ်ဝတ်ပြီး အောင်ပါစေ
သီချင်းတက်ဆိုတဲ့အတိုင်း။ ပိုင်သက်ကျော်ရဲ့ မိုနိုလိုင်းသီချင်းနဲ့
မင်းဝတ်ထားတဲ့ပုံစံ လိုက်လို့လား”

ဝက်ပါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝုံကြည့်ပြီး ရယ်လေ၏။ ဟုတ်
တာပေါ့။ ဘောင်းဘီဒူးကျနှင့် စပို့ရှပ်အဝါရောင်ကိုဝတ်ထားပြီး
လက်မှာပတ်ထားသည့်အရာ နားမှာဝတ်ထားသည့်နားကပ် ဂျယ်
နှင့် ထောင်ထားသည့်ဆံပင်တွေက သီချင်းကို သိက္ခာချနေသလို
ပါပဲ။

“အဟဲ့ . . . ငါလည်း ဖေဖေ ခဏခဏဖွင့်လို့ ကြား
တာကို မှတ်ထားပြီး ရသလောက်ကလေး ဆိုကြည့်တာ။ တိုက်
ဆိုင်တာလေးပါလို့”

“ဘာတိုက်ဆိုင်တာလဲ”

“အနမ်းနုနုခြေခွင့်ပြုပါ”

“မင်း . . . ဟေ့ကောင်”

သမားက သူ့မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနှင့်ဆွဲယူကွယ်၍ ထ
ပြေးလေသည်။ နမ်းတာကိုမကြိုက်မှန်း သိလို့ကိုပဲ ဝက်ပါ စနေ
တာပါ။ ဒါ စိတ်ပြေလက်ပျောက်လေ။

“ကောင်မလေးတွေရှေ့ကျမှ မင်းကို ဒေါက်ဖြုတ်မယ်”

“ဖြုတ်လေ၊ ဝက်ပါက ဂရုမစိုက်ဘူး”

ဆခန်း (၆)

“ရှမ်း!...”

“ဟာ! သွားပြီ”

ရာဇာ သားရေကွင်းတစ်တွဲဝယ်ပြီး အရုပ်ကလေးတွေ ကိုပစ်တာ တစ်တွဲလုံးကုန်မှ တစ်ရုပ်ပဲမှန်သည်။ လာတုန်းကတော့ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ဘုရားပေါ်ကပြန်ဆင်းလာတော့ နိုးနိုးက စားချင် သည်ဆိုတာနှင့်ပဲ ဒီဘက်ဆင်းလာခဲ့ကြတာပါ။

နိုးနိုးက ရာဇာပစ်လို့ ချော်သွားတိုင်း ခြေလေးဆောင့် ၍ မကျေမနပ်အော်သည်။ နောက်တစ်တွဲဝယ်ပြီး တစ်ကွင်းဆွဲ ပစ်လိုက်တော့...

“ရှမ်း...”

“အဲ... မှန်တယ်”

“ပေးဦး... နောက်တစ်ကွင်း”

နိုးနိုးက သားရေပင်ကွင်းလေးတွေကို ကိုင်ထားလေ သဖြင့် ရာဇာ နောက်တစ်ကွင်းတောင်း၍ ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ရွှမ်း...”

“ချော်သွားပြီ”

“ကိုကြီးက အသုံးမှမကျတာ”

“ဟေ”

“ဒီလောက်လက်ဆန်ကြီးရှည်နေတာကို မှန်အောင်မပစ် နိုင်ဘူး”

“ဒီတစ်ခါ မှန်အောင်ပစ်မယ်”

“မပစ်နဲ့”

“တစ်ကွင်းထပ်ပေး”

“မပေးဘူး”

“ဟ!”

ရာဇာ နှုတ်ခမ်းလေးစုနေတဲ့ နိုးနိုးကိုငုံ့ကြည့်ပြီး ရယ် လေသည်။ သူကလည်း သူပါပဲ။ သားရေကွင်းကိုဆွဲပြီး အရုပ် ကိုချိန်တိုင်း လက်ကမငြိမ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် လက်တုန်

တဲ့အခါ လူကြီးတွေက အိမ်မြှောင်ဥကိုကိုင်လို့ လက်တုန်တာလို့ စတာကို တကယ်ထင်ပြီး အိမ်မြှောင်ဥလေး တွေတဲ့အခါ ကိုင် ကြည့်ပြီး လက်မတုန်တာကို တုန်သလို ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ပြီး လူကြီးတွေကို ပြတတ်တာ သတိရမိ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နှုတ်ခမ်းစုတာ လှလည်းမလှဘဲနဲ့”

“ကိုကြီးက မှန်အောင်မှမပစ်တာ။ ကိုကြီးမပစ်နဲ့တော့၊ နိုးနိုးပစ်မယ်”

“အမယ်”

“ဒီမှာကြည့်”

ပြောရင်း နိုးနိုးက သားရေကွင်းကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ဆွဲပြီး အရုပ်တစ်ရုပ်ကို သေသေချာချာချိန်၍ပစ်သည်။

“ရွှမ်း...”

“မှန်တယ်... မှန်တယ်”

နိုးနိုး လက်ခုပ်ကလေးတီး၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်လေ၏။

“မှန်တော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူး အစ်မရဲ့”

“ဟင်! ဘာလို့မရတာလဲ၊ မှန်တဲ့ဥစွာကို”

“မှန်ရုံနဲ့မရဘူးလေ၊ အဲဒီအရုပ်ကလေး ပြုတ်ကျသွား မှ ရတာ”

“အဲဒီလိုလား”

နိုးနိုး အလိုမကျဖြစ်သွားသည်။

“ညည်းအားလေးက ပုရွက်ဆိတ်အားလောက်ပဲ ရှိတာ ကိုး။ အရပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြုတ်ကျမှာလဲ။ ပေး . . . ငါပစ် မယ်”

“ဟာ . . . ကိုကြီးမပစ်ပါနဲ့၊ နိုးနိုးပဲပစ်မယ်။ နည်းနည်း အားထပ်ထည့်မယ်လေ”

“ကဲ! ခင်ဗျားသဘော . . . ပစ်”

နိုးနိုး နောက်ထပ်သားရေကွင်းတစ်ကွင်း ထပ်ဆွဲပြီး ပစ် လေတော့ မှန်ပြီး အရပ်ကလေးက ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဟေး . . .”

“နောက်တစ်ကွင်း”

“ရွှမ်း . . .”

“မှန်တယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ပေါင်း အရပ်သုံးရပ်မှန်လေသဖြင့် မန်ကျည်းအချိုရည်လေးတစ်ဘူး ပြန်ရတာကိုပဲ နိုးနိုးမှာ ပျော် လို့မဆုံးနိုင်။

“တော်ပြီ၊ တိုက်ကား သွားမောင်းမယ်”

ဝမ်းသာအားရနှင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်လေလျှင် နောက်မှာရပ်ကြည့်နေသူနှင့် ဝင်တိုက်မိပြီး . . .

“အင့်!”

“အမေ!”

“ဟ . . . ဟာ”

ရရချင်း ဝမ်းသာအားရနှင့် ဖောက်သောက်လိုက်သော မန်ကျည်းအချိုရည်ဘူးက နိုးနိုးလက်မှာကိုင်လျက်နှင့် ဖိတ်ကုန် ကာ တစ်ဖက်လူ၏အင်္ကျီကို စိုကုန်၏။

“အယ် . . . ဆောရီး . . . ဟင်”

တောင်းပန်ရင်း မော့အကြည့် ကိုယ့်ကို ဒေါသမျက်ဝန်း နှင့် ပြန်ကြည့်နေသူ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ လက်ထဲမှ အချိုရည်ဘူးလေးကို လန့်ဖျပ်လွှတ်ချလိုက်မိ၏။

“ဒေါက်!”

အချိုရည်ဘူးက ပြိုလဲမွေ့နေသလားတော့မသိ။ သူ့ခြေ ထောက်ပေါ်ကိုပဲ ထပ်ကျသွားလေတော့၊ နိုးနိုး မျက်လုံးကလေး ဝိုင်း ပါးစပ်ကလေး ပွင့်ဟလျက် သူ့ကိုပဲ ငေးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေမိ၏။

“မင်း ငါမှန်းသိလို့ တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ငါနဲ့တွေ့တိုင်း မင်းပဲဝင်တိုက်နေတာ သဘောရိုးမဖြစ် နိုင်ဘူး။ မင်းဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ၊ ရှေ့ကလူတွေအတိုင်း ငါနဲ့ တွဲခွင့်ရလိုက်ရင် မဆိုးဘူးဆိုတဲ့စိတ်ကူးနဲ့”

“အို! မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် မတော်တဆပါ ဝက်ပါ ရယ်”

“မင်း ဒီလိုမတော်တဆတွေ များလာတာကို ငါက ယုံ ပေးရမှာလား။ ငါနဲ့ပတ်သက်ချင် တည့်တည့်ပြောလိုက်၊ အခု လက်ဆွဲခေါ်သွားပေးမယ်”

“ဝက်ပါ”

“ဟေ့ကောင်! ”

သမားက ဝက်ပါလက်ကိုဆွဲခေါ်သလို ရာဇာက ဝက်ပါ ရှေ့မှာ လာရပ်၏။

“မင်း နှမချင်းစာနာစိတ်ကလေးတော့ ထားသင့်ပါတယ်၊ အခု မင်းစကားတွေက ဖောင်းဖြစ်နေပြီ။ မတော်တဆဝင်တိုက် တာ ဘယ်သူ့ကိုမေးကြည့်ကြည့် သိတယ်၊ တမင်လို့ပြောရအောင် မင်းက ဘာလဲ”

“ခင်ဗျားကရာ သူနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လို့ ဝင်ပြောနေ

တာလဲ”

“ဒါ ငါ့ညီမကွ... မင်းပြောတဲ့စကားက အစ်ကိုတစ် ယောက်အနေနဲ့ မသိသလို ရပ်ကြည့်နေပေးရင် ငါ နွားဖြစ်ပြီ”

“အဲဒါက ခင်ဗျားအပိုင်း၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာ ကြောင့် ဒီစကားမျိုးပြောရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားညီမသိတယ်”
ရာဇာ ညီမဖြစ်သူကို စူးခနဲကြည့်လိုက်၏။

“ကဲပါ ဝက်ပါရာ၊ တို့သွားရအောင်။ ဟိုမှာ နောက် တစ်ဖွဲ့ တိုက်ကားဝင်းထဲ ရောက်ကုန်ပြီ”

“တောက်!”

“အမယ်”

ဝက်ပါ တက်ခေါက်သွားတော့ ရာဇာက ရှေ့တိုးလိုက် နှင်လုပ်တုန်း နိုးနိုးက ဆွဲထားသည်။

“တော်ပါတော့ ကိုကြီးရယ်၊ နိုးနိုးတောင်းပန်ပါတယ်။ ခုလိုဖြစ်တာ နိုးနိုးအပြစ်ပါ”

နိုးနိုးမျက်ရည်ဝဲနေတာမြင်ရတော့ ရာဇာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ တစ်ဖက်မှာတော့ ဒေါသက မပြေနိုင်။ ကိုယ့်ညီမကို ပြောလိုက်တာများ ဖွဲထောင်းလို့ ဆန်ကောင်းမရ။ သူ့ကိုယ်သူ ချစ်ချောတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်လေဟင်နေတာဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့ဘာသာ

www.burmeseclassic.com

ဘဝင်ပဲရူးရူး၊ ဘာပဲရူးရူး ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ။ အဲဒီလို ကောင်မျိုးတွေပဲ ကျပြီဆို ကြောင်ကျမကျဘဲ ခွေးကျကျကုန်တာ။

“နိုးနိုးတို့ သွားရအောင် ကိုကြီး”

“အဲဒီကောင်က ဘယ်ကလဲ”

“နိုးနိုးတို့ကျောင်းကပါ”

“ဒါကြောင့် ငါ ဆရာဝန်လောင်း ရုပ်ချောတယ်ဆိုပြီး မာန်တက်နေတာဖြစ်မှာပေါ့။ သူမာန်တက်တော့ရော ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ”

“ကဲပါ။ လာ... သွားမယ်”

နိုးနိုးဆွဲခေါ်သွားလေသဖြင့် ရာဇာ မကျေမနပ်နှင့်ဘဲ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ပါသွားလေသည်။

ဝက်ပါနှင့်သမားမှာ တိုက်ကားမောင်းနေကြ၏။ ဝက်ပါကသာ ရယ်မောနေပြီး၊ ပြီးခဲ့တာကိုထားခဲ့ပြီး မေ့လွယ်ပျောက်လွယ်ရှိနေပေမယ့် သမားကတော့ မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ပြီး ဝက်ပါကိုမော့ကြည့်နေရှာသော ကောင်မလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝက်ပါ အဲဒီလိုကြီးတော့ မပြောသင့်ပေ။ သူ့အာရုံနဲ့သူ ကစားနေတာကို ရပ်ကြည့်နေမိတာက သူတို့ပဲ

မဟုတ်ဘူးလား။ နောက်မှာရပ်နေသူကို ဝက်ပါမှန်းသိလို့ တမင်ဝင်တိုက်တယ်လို့ ပြောရအောင် ကောင်မလေးရဲ့နောက်စေ့မှာ မျက်လုံးအပိုတပ်ထားတာမှမဟုတ်ဘဲလေ။ ဒါကို သမား နားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။

“သမား”

ဝက်ပါခေါ်တာကို သမား မကြားပေ။

“သမား... ဟေ့ကောင်”

“အင်... ဟင်... ဘာလဲ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြီးပြီလေ... သွားမယ်”

ဝက်ပါက မတ်တပ်ရပ်ကာခေါ်နေပြီး သမားက တိုက်ကားလေးပေါ်မှာပဲ တိုင်နေသေးသည်မို့ ဝက်ပါ လက်ဆွဲခေါ်မှ တမန်းကမတန်း ထလိုက်ရ၏။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“စောစောက ကိစ္စအတွက် ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“ဘာကိုလဲ”

သမားက မရယ်မပြုံးမျက်နှာနှင့် ဝက်ပါကိုစေ့စေ့ကြည့်ထုတ်...

“မင်းဘာပဲလုပ်လုပ် ဆိုးတာကောင်းတာ ငါဘယ်တုန်း

၆၈ နိုးစိတ်ပွင့်

ကမ္ဘာ မဝေဖန်ခဲ့ဘူး။ စောစောက ကိစ္စမှာတော့ မင်းမှားတယ် ဝက်ပါ”

“ဘာ!”

သူပြောသလိုပဲလေ၊ ဝက်ပါဘာပဲလုပ်လုပ် သမား ဘယ် တုန်းကမှ မြှောက်ပေးတာ တိုက်တွန်းတာ မလုပ်ခဲ့သလို၊ မင်း လုပ်တာ မှားတယ်၊ ဘာတော့မလုပ်နဲ့၊ ဘယ်ကိုမသွားနဲ့ဆိုတာ မျိုးလည်း တားဆီးဖူးတာမရှိပေ။

“ရှေ့ကိုအာရုံစိုက်နေတဲ့သူက မင်းမှန်းသိပြီး တမင်ဝင် တိုက်ရလောက်အောင် အဲဒီကောင်မလေးရဲ့နောက်စေ့မှာ မျက် လုံးအပိုမပါတာ သေချာပါတယ်”

“ခါတိုင်း ငါဘာပဲလုပ်လုပ် မဝေဖန်ဘူး။ အခုကျမှ ငါ မှားတယ်ဆိုတော့ မင်းဘာဖြစ်သွားတာလဲ သမား”

“မင်းပြောလိုက်တာ အနားမှာ လူ့အများရှိနေလို့ပေါ့။ တစေ့တစောင်းကြည့်နေတဲ့မျက်လုံးမှန်သမျှထဲမှာ ကောင်မလေး ကို သနားသွားတဲ့အရိပ်အရောင်တွေနဲ့”

သူငယ်ချင်းက ကိုယ့်ကိုအဖြစ်တင်လိုက်သည်မို့ ဝက်ပါ စိတ်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ အဲဒါ ဟိုကောင်မလေးကြောင့်။

အခန်း (၇)

“အံ့သြပါရဲ့ နိုးနိုးရယ်၊ နင်မို့လို့ ငြိမ်ခံနေတာ။ ငါသာ ဆို အဲဒီနေရာမှာတင် ပါးပြန်ရိုက်ခဲ့တယ်”

အောင်ကျော်မိုးက လက်ဝါးတထောင်ထောင်နှင့် ပြော လေသည်။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ဘာလှိုင်းကြီး ဝဲ သွားတယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ ဒေါသဖြစ်မှာပဲပေါ့။

ရွှေစကားကတော့ မိုးမိုးလို ဒေါသရိပ်တွေမပြဘဲ နိုးနိုး တို တွေတွေကလေး စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ငါ တကယ် သူမှန်းသိတာပါ။ သိလိုက်ရတော့လည်း တိုကြီးရှေ့မှာမို့ အဲဒီလိုကြီး ပြောမယ်မထင်ဘူး”

“ပြောသွားတော့ နင်ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် မိုးမိုး၊ ငါဘာမှကို မပြောနိုင်တာ”

ရွှေစကား နိုးနိုးရဲ့လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။
ဒီလောက်ဆို စကား သိပါပြီ။ နိုးနိုးလက်ထဲမှာ ဟိုနေ့က သော့
ချိတ်ကလေး အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရပြီးကတည်းက စကား
စဉ်းစားနေခဲ့တာ။ နိုးနိုးသာ ဝက်ပါကို စိတ်ဝင်စားမနေဘူးဆိုပါ
လျှင် မနေ့ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် နိုးနိုး ဒီနေ့အထိ မျက်ရည်
တစ်ခဲလဲဖြစ်နေမှာမဟုတ်ပေ။

“နိုးနိုး”

“ဟင်”

“ငါမေးမယ်၊ နင်မှန်မှန်ဖြေနေော်”

စကားကိုပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့ နိုးနိုးပုံစံက ကလေးတစ်
ယောက်လို။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“အင်း”

“နင် ဝက်ပါကိုစိတ်ဝင်စားနေတာ မဟုတ်လား”

နိုးနိုး ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ဆိတ်
ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းဆိုပေမယ့် ပါးစပ်က ဖြေတာကိုပဲ
စကားက ကြားချင်နေတာ။

“ဟုတ်လား နိုးနိုး”

“ငါမညာချင်ပါဘူး စကားရယ်”

“ဝန်ခံတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ထင်သားပဲ”

“ဘာ! နိုးနိုး၊ နင်က ဝက်ပါကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်
ဟုတ်လား။ သေလိုက်... ရှေ့ကနွားလား ဖြောင့်ဖြောင့်မသွား
နိုင်ကြတာ သိသိကြီးနဲ့ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်ယက်နေတာလား
နိုးနိုးရယ်။ လောကမှာ ဝက်ပါတစ်ယောက်တည်းမှ ယောက်ျား
မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့”

မိုးမိုးက မနားတမ်းကိုပဲ ပြောလေသည်။ ရွှေစကားက
မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလေမှ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

“နင်ဝင်ပြောပြန်ပြီလား မိုးမိုးရယ်၊ နင်က အဲဒီစကား
ပဲပြောမှာပေါ့၊ ယောက်ျားလေးကိုး”

“ငါက နိုးနိုးလိုဖြူစင်တဲ့သူနဲ့ ဝက်ပါနဲ့ မတန်လို့ပြော
တာ”

“တော်စမ်းပါ”

စကားက နိုးနိုးဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး...

“နိုးနိုး”

၇၂ ❁ မိုးစိတ်ဝင်

“ဟင်”

“အခု ဝက်ပါ ဘယ်သူနဲ့တွဲနေလဲ၊ နင်သိလား”

“သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတာကလွဲရင် ငါက အဲဒါတွေ စုံစမ်း
နေတာမှမဟုတ်တာ”

“စိတ်ကို တားဆီးလို့မရနိုင်တော့ ဝက်ပါကို နင် စိတ်
မဝင်စားပါနဲ့လို့တော့ ငါမပြောချင်ဘူး နိုးနိုး။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့မှာ
နမူနာစံပြမိန်းကလေးတွေ ရှိနေတာကို နင်မမေ့ပါနဲ့။ အသည်း
ကွဲပြီး အခုထိ နလံမတူနိုင်သေးတဲ့သူတွေရှေ့မှာ ယမင်းသခင်
နဲ့ တွဲနေပြန်ပြီ”

“ငါက အဲဒီအထိ မရည်ရွယ်ပါဘူး စကားရယ်။ မဖြစ်
နိုင်တာကိုလည်းသိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော
ဘဲ ခုထိနေခဲ့တာ”

“ဒါဆို နင် သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတာ ကြာပြီပေါ့”

နိုးနိုး သက်ပြင်းလေး ချလိုက်မိ၏။ နိုးနိုးရဲ့စိတ်ဝင်စား
မှုက သိပ်တော့မပြင်းထန်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ တွဲခွင့်ရဖို့အထိ
လည်း မကြိုးစားချင်၊ နိုးနိုးစိတ်ဝင်စားတာက တွေ့လိုက်မြင်လိုက်
လို့ ငေးကြည့်မိတာကလွဲလျှင် ဒီထက်ပိုချင်တဲ့စိတ်တော့မရှိပေ။

“ကြာပြီလို့တော့ ပြောရမှာပဲ စကား။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို

စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ သူ့များတွေနဲ့တော့ မတူဘူးထင်တယ်”

“ဟင်! ဘယ်လိုမတူတာလဲ”

နိုးနိုး တွေခနဲဖြစ်သွားပြီး...

“ငါ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုမြင်ရင် မကြည့်
ရမနေနိုင်တာမျိုးလောက်ပါ။ မြင်လိုက်ရပြီဆို ဝမ်းသာသလိုလို
ပျော်သလိုလိုဖြစ်ပြီး သူ့ကွယ်သွားရင် တစ်ခုခုလိုနေသလို ရင်ထဲ
မှာ ဟာကျန်ခဲ့တာ။ တွဲကြည့်ဖို့ ချစ်ကြည့်ဖို့တွေတော့ တစ်ခါမှ
စိတ်မကူးမကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး”

“နင့်ဟာကလည်း ဘာကြီးတုန်း”

မိုးမိုးက နားမလည်နိုင်သလိုပြောလေသည်။ စကားက
တစ်ဖက်လှည့်သွားပြီး ဘာကိုစဉ်းစားနေသည်မသိ။ မေးစေ့ကို
လက်ညှိုးထိပ်ကလေးနှင့်ကုတ်ခြစ်ပြီး ခေါင်းလေးငုံ့သွားလိုက်၊
ပြန်မော့လာမလိုဖြစ်လာလိုက်နှင့် အတန်ကြာမှ...

“ငါတစ်ခုခုစဉ်းစားမိတယ် နိုးနိုး”

“ဘာလဲဟင်”

“ငါလည်း စောစောက နင်ပြောသလိုဖြစ်ဖူးတယ်ဟ”

“ဟင်! ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုလဲ
ဟင်... စကား”

“ငါဖြစ်ဖူးတာက မင်းသားတစ်ယောက်ဟာ”

... နင်ကလည်း”

ဟုတ်မလိုလိုနှင့် အဖျားရှူးသွားသော ရွှေစကားရဲ့စကားကြောင့် နိုးနိုးရောမိုးမိုးပါ အားမလိုအားမရဖြစ်သွားကြ၏။

“ငါတကယ်ပြောတာ နိုးနိုးရဲ့၊ အဲဒီမင်းသား သရုပ်ဆောင်တဲ့ဇာတ်ကားကိုကြည့်ပြီး ငါအရမ်းပျော်တယ်။ အခြားမင်းသားကိုကျတော့ မကြည့်ချင်သလိုမျိုးကြီး။ သူ့ကားကြည့်ပြီးလို့ ဇာတ်လမ်းဆုံးပြီဆိုရင် ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲမှာ ဟာကျန်ခဲ့တာဟာ။ တစ်ခါတလေ ငါနှစ်ခါပြန်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ သူက ချောလည်း အရမ်းချောတာဆိုတော့ သူ့ပုံတွေ ဝယ်ကပ်တယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင်ဟာ . . . အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ခဏခဏထည့်မက်ဖူးတာ”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား”

မိုးမိုးကတော့ မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့်မေးပြီး နိုးနိုးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားစိုက်ထောင်နေသည်။

“အဲဒီလောက် စွဲလမ်းခဲ့တာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲ အသည်းစွဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့မနီးစပ်နိုင်မှန်း သိနေတာကြီးကို လိုသလိုစိတ်ကူးယဉ် ရင်ခုန်ကြည့်ဖို့ကျတော့ ဘယ်

လိုမှမရဘူးဟာ။ နင်လည်း အဲဒီလိုများဖြစ်နေပြီလား နိုးနိုးရယ်။ ဝက်ပါက မင်းသားမဟုတ်ပေမယ့် အရမ်းချောတာကိုး”

“သမားလည်း ချောပါတယ်ဟယ်”

“အမယ်! နင်က သမားကိုစိတ်ဝင်စားနေတာလား မိုးမိုး”

“ဝင်စားချင်ပေမယ့် မရဘူး။ သံလိုက်လိုလေ၊ ဖိုဇာတ်ချင်းထိလို့မရအောင် တွန်းကန်အားပဲ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ခွေးစုတ်”

စကား ထထတော့ မိုးမိုး အားခနဲအော်ပြီး နိုးနိုးရဲ့နောက်မှာ သွားကွယ်နေ၏။

“ငါလည်းမသိတော့ပါဘူးဟာ။ နင်ပြောသလိုပဲ ဖြစ်နေပြီလား ဒါမှမဟုတ်”

“ငါပြောသလိုပဲ ဟုတ်လိုက်ပါ နိုးနိုးရယ်။ အဲဒါက နင့်အတွက် အန္တရာယ်မရှိဘူးလေ”

“တစ်ခုတော့ ကွာတယ်လေ၊ နင်ပြောတာက ဖန်သားပြင်ပေါ်က ကိစ္စ၊ ငါက မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြီးကို”

ခက်ပါလားဟု ကျောထုပေးပြီးသာ ဇေဝဇေဝစိတ်တွေကို အန်ချအောင် လုပ်ပေးလိုက်ချင်၏။ အချစ်သူ့ရင် နှုတ်ရ

၇၆ ❀ မိုးမယ်ပွင့်

ခက်လို့ နှင်းဆီကို မပန်နဲ့ စပယ်ကို အစားထိုးပါဆိုပြီး တစ်ပွင့်
ချင်း ကောက်သိပေးနေတာပါ- နိုးနိုးရယ်။

ဝက်ပါဆိုတာ . . .

နှင်းဆီဆူးဟုတ်တူနဲ့ အဆိပ်လူးထားတဲ့မြားတစ်ချောင်း
မို့ ဆောင်ရန်ကို ကြက်ခြေခတ်ပြီး ရှောင်လိုက်စမ်းပါ နိုးနိုး။

အခန်း (၈)

နိုးနိုးရဲ့ အလှပြင်ခြင်းကိစ္စက . . .

မိတ်ကပ်ကလေး ပါးပါးခံ၊ ကရင်းမိတ်ကလေး တစ်
ချက်နှစ်ချက် တို့ဖတ်နှင့် ဟိုပွတ်ဒီပွတ်ပြီး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို
ဘရတ်ရှုကလေးနှင့်ခြစ်ပစ်ရုံနှင့် ပြီးစီးသွား၏။ ငယ်ငယ်ကတည်း
က ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သည်ဟုဆိုကာ စာကလွဲလျှင် ဘာမှကရမစိုက်
အားခဲ့သည့်အကျင့်။

ယခုထိတိုင် အလှအပနဲ့ပတ်သက်ပြီး နိုးနိုး ဘာမှမပြု
ပြင်တတ်ပေ။ နှုတ်ခမ်းနီ လိမ္မော်ရောင်လေးကိုဆိုးပြီး မနေတတ်
တော့။ ကလေးတွေလို နှုတ်ခမ်းနီပျက်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်း
လေး စုချွန်ထားရလို့ ဟပြီပဲ မထိအောင် နေရမလိုနှင့် အပေါ်
နှင့်အောက်နှုတ်ခမ်းချင်း ပွတ်မိတာကလည်း မကြာခဏပါ။

www.burmeseclassic.com

“မမ”

“ဟင်... ဘာလဲ ညိုညို”

“ဘာဘာက ပြီးပြီလားတဲ့”

“အေး... ပြီးတော့မယ်လို့ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညိုညိုပြန်ထွက်သွားတာနှင့် ရေညှိရောင် ဝမ်းဆက်ကလေးတစ်ရံကိုထုတ်ပြီး လဲဝတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကျောလယ်လောက်ရှိသည့် ဆံပင်အဖြောင့်လေးကိုပြီးပြီး ဒီအတိုင်းပဲ ဖြန့်ချန့် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးဆွဲယူကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒါပြီးပြီပေါ့။

“သမီးပြီးပြီ ဖေဖေ”

ဦးသာထက် သမီးကို ခြေဖျားကနေ ဆံဖျားအဆုံး နှစ်

ခေါက်ပြန်ကြည့်၍...

“ဒါပဲလား”

“ဒါပဲပေါ့ဖေဖေရဲ့၊ ဘာများထွေထွေထူးထူး ပြင်နေရဦး

မှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ သမီးရဲ့၊ ဘာရတနာမှ မဆင်တော့

ဘူးလား”

နိုးနိုးက ရယ်လိုက်ပြီး...

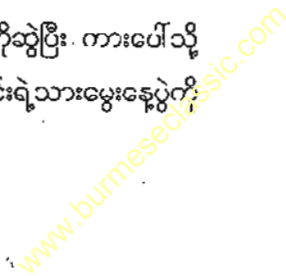
“ခါတိုင်းဝတ်နေကျ ဒီဆွဲကြိုး၊ ဒီနားဆွဲ၊ ဒီလက်စွပ်နဲ့ လည်း ရပါတယ်ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေသမီး ဘာရတနာမှမဝတ်ဘဲ လက်ရှိဝတ်ထားတာတွေပါ ချွတ်ထားခဲ့ရင်တောင် ဖေဖေလက်ကိုဆွဲပြီး ဖေဖေအနားမှာ ကပ်လိုက်တာနဲ့ ဦးသာထက်ရဲ့သမီးဆိုပြီး ဂုဏ်ရှိပြီးသား။ ရတနာဆိုတာ ဝတ်မထားပေမယ့် ကြည့်တဲ့သူရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ သူတို့အလိုလိုဆင်ကြည့်ပြီးသား ဖြစ်နေမှာပါ ဖေဖေရဲ့”

“အဟား... ဖေဖေသမီး ဒီလောက်စကားတတ်မှန်း မသိဘူးကွာ၊ တကယ်ပဲ။ ကဲ! ဟုတ်ပါပြီ၊ ဖေဖေသမီးက ဘယ်လိုပဲနေနေ လှပြီးသားပဲဥစ္စာ”

“အား... ချဉ်လိုက်တာ”

ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်သည်ဆိုတဲ့သဘောကို နိုးနိုးက မျက်နှာလေးရှုံ့မဲပြီး အော်ပြလေတော့၊ ဦးသာထက် သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။ မိဘမျက်စိထဲမှာတော့ ကိုယ့်သားသမီးသည်သာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး အထင်ပေါ်ဆုံးပါ။

ဦးသာထက် သမီးလက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သူတို့သွားမှာက သူငယ်ချင်းရဲ့သားမွေးနေ့ပွဲကို

ပါ။ လူကြီးတွေမှာ အစီအစဉ်နဲ့ပေးမယ့် ဦးသာထက် သမီးကိုဖွင့်
မပြောရသေးပါ။ ကလေးချင်း အရင်မြင်ဖူးတွေ့ဖူးကြပါစေတဲ့။

“ဟော! ကိုသာထက်တို့လာပြီ”

“လာကွာ... သာထက်”

“ရပ်မနေပါဘူးကွာ၊ လာနေပါတယ်”

ဦးကမ္ဘာကျော်က ဦးသာထက်တို့သားအဖကို နေရာချ
ပေးပြီးမှ...

“မြိုးရေ၊ မင်းသားကိုခေါ်ပါဦးကွာ။ ဒီမှာ သမီးလေးနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးရအောင်”

“မိတ်ဆက်ပေးရမယ်သာ ပြောရတာ၊ တစ်ကျောင်း
တည်းဆိုတော့ သူတို့ချင်းများ သိများသိနေမလားပဲ”

“မင်းကလည်း လျှာရှည်လိုက်တာကွာ၊ ခေါ်မှာသာ သွား
ခေါ်စမ်းပါ”

“ခေါ်မှာပါ ကိုကမ္ဘာကျော်ရယ်၊ လောလိုက်တာ”

ခေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည် ထွက်သွားပြီးမှ၊ ဦးကမ္ဘာကျော်က

“သာထက်”

“ဟင်”

“မင်း ဟိုဘက်ပိုင်းကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား၊ တို့ရဲ့ ဟို

ဘက်ခြံက ကိုမျိုးသိုက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

ကမ္ဘာကျော် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်များပြီဆိုတာကို ဦးသာ
ထက် သိလိုက်သည်။ စီးပွားရေးသမားချင်း ကိုမျိုးသိုက်ကို သူ
မသိဘဲနေပါ့မလား။ ဒါ သမီးနဲ့သူ့သားကို အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောစေချင်လို့ ခွင့်ဆင်တာ။

ဦးသာထက် သမီးမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့...

“ဖေဖေလိုက်သွားလေ၊ သမီးက ရပါတယ်”

“အင်း... ဒါဆို ဖေဖေခဏလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်
သမီး”

“ဟုတ်”

နီးနီးခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ ဖေဖေအပေါ် နီးနီးနား
ထည်ပေးနိုင်သလို ဖေဖေကလည်း နီးနီးအပေါ် နားလည်ပေးနိုင်
နီးနီးတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ။
ဖေဖေက အချိန်တိုင်း သူ့အတွက် ရွှေဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။
ဦးပွားရေးသမားချင်းတွေ့ရင် စီးပွားရေးအကြောင်းပဲ ပြောကြ
မလေ။

“မေမေတို့ သားနဲ့ရှည်ရွယ်ထားတယ်ဆိုတာ အဲဒီကောင်
လေးလား”

“ဟုတ်တယ် သား”

“အဲဒါဆို မေမေမိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ သူ့ကို ကျွန်တော်သိပြီးသားပါ။ မေမေ မေမေမိတ်ဆွေတွေကို ညှော်ခံ လိုက်လေ။ သားဘာသာပဲ သူ့ဆီသွားလိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို သားသွားလိုက်ဦး။ နှစ်ယောက် တည်းတွေ့ရမှာ ရှိနေရင် သမားကိုခေါ်သွားလိုက်လေ”

ရှိန်စရာလား။ ကောင်မလေးကို ဂရုမစိုက်ပေမယ့် သမား ကိုတော့ ခေါ်သွားရမည်လေ။ သူ့နဲ့ဆိုရင် ဆက်ဆံရေးက သိပ် အဆင်ပြေမှာမဟုတ်တာ။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး။ အဲဒီကောင်မလေးကို ဝက်ပါ လုံးဝကြည့်လို့မရပေ။ ငါးကျည်းခြောက် ကျပ်တင်ထားတဲ့ပုံစံနဲ့။

“သမား... မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ”

“သူရိယနဲ့ ဘုန်းမြတ် ရောက်နေတာ၊ ငါရှိနေမှ ဖြစ် မှာပေါ့”

“ဒါ ငါ့မွေးနေ့ပွဲနော်၊ အရေးကြီးတာက ဘယ်သူလဲ။ ပြီးမှ ငါ့ဘာသာ ညှော်ခံမှာပေါ့”

ပြောလည်းပြော၊ လက်ကိုပါ ဖိအုပ်ခေါ်လာလေသဖြင့် သမား လိုက်လာခဲ့သည်။ ဝက်ပါက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ခိုပြာ

ရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး၊ သမားက အဖြူရောင်နှင့်၊ နှစ်ယောက် စလုံးက တစ်မျိုးစီ ရှင်းသန့်ချောမွေ့နေကြသည်။ မျက်လုံးအတော် များများကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ကြည့်နေကြ၏။

“မင်း အဆင်ပြေပြေစကားပြောဦးနော် ဝက်ပါ။ ဟိုက လည်း မွေးနေ့ရှင် မင်းပါလို့ သိထားပုံမပေါ်ဘူး”

“မင်းက ဘာလို့ အတတ်ပြောနေတာလဲ”

“မင်းထင်သလိုမျိုး မင်းမှန်းသိလို့လာတာ၊ ဒါမှမဟုတ် လူကြီးတွေစိမ့်တဲ့ကိစ္စကိုသိနေရင် သူ မင်းဆီကိုလာမှာပေါ့။ အခု ကြည့်လေ၊ ထိုင်နေတာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်တော့”

ဝက်ပါတို့ကို ကောင်မလေး မမြင်ပေ။ သူ့ဘာသာ မျက် နှာချင်းဆိုင်ဝိုင်းက မဒီချောချောလေးတွေကို ငေးနေ၏။ သူများ ကို ငေးမှာပေါ့။ သူက သူများတွေလိုမှ မလှတာ။

“ဟိတ်!”

ဝက်ပါ စားပွဲကို လက်နှင့်ပုတ်ကာ ခေါ်လိုက်၏။

“ဟင်!”

နိုးနိုး အံ့သြမှင်သက်သွားစဉ်မှာပဲ ဝက်ပါနှင့်သမား ဝင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“မင်းက ဦးသာထက်ရဲ့သမီးနော်”

“ဟုတ်”

“မေမေက မင်းကိုသွားနှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦးဆိုလို့ လာတာ။ ငါ့ကိုတော့ မင်းသိပြီးသားပါ။ မင်းကိုတော့ ငါ နာမည်မသိသေးဘူး။ မေးတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မသိတာကိုပြောပြတာ”

မေးတာမဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် နာမည်မသိတော့ အခေါ်ရခက်နေမှာစိုးတာနှင့် နီးနီး ခေါင်းလေးညိတ်ကာ...

“တို့နာမည်က အမြတ်တနိုးပါ။ အားလုံးကတော့ နိုးနိုးလို့ခေါ်ကြတယ်။ တစ်ခါတည်း ဆက်ပြောပါရစေ၊ တို့ ဒီကိုလာတာ ဝက်ပါမွေးနေ့မှန်းသိလို့ လာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေခေါ်လို့ လိုက်လာတာ၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့သားဆိုတဲ့အသိနဲ့တင်ပါ”

“ဘယ်သူမေးလို့ ရှင်းပြတာလဲ”

“တို့အပေါ်မှာ ဝက်ပါက အမြင်စောင်းတတ်လို့ပါ”

ဝက်ပါ မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ မဟုတ်ဘူး မသိဘူးဆိုတော့လည်း ပြီးတာပဲပေါ့။ ကိုယ်လာပြီး နှုတ်ဆက်ရတာလည်း မေမေတို့စိတ်ချမ်းသာအောင် ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ပဲလေ။

“သမား”

“ဟင်”

~~www.burmeseclassic.com~~

“မင်းပဲ သူ့ကိုအဖော်လုပ်ပေးလိုက်ကွာ၊ ငါ ဟိုကောင်တွေဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါပင် မစောင့်ဘဲ၊ ဝက်ပါက သုတ်ခနဲထသွားလေ၏။ သမားဆက်ထိုင်နေခဲ့ပြီးမှ ဘယ်လို စကားစဉ်ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ နှစ်ယောက်ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နောက်မှ သမားကပဲ...

“အမြတ်တနိုး”

“ဟင်”

“ခေါ်ရတာ သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊ နိုးနိုးလို့ခေါ်ရမလား”

“ရပါတယ်၊ ခေါ်လေ”

“ဟိုတစ်ခါကိစ္စအတွက် တို့စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မင်းတမင်ဝင်တိုက်တာမဟုတ်မှန်း တို့သိတယ်”

“နိုးနိုးကတော့ စိတ်ထဲမှာ မထားပါဘူး။ မေ့ပစ်လိုက်ဦး”

“ဦး”

အဲဒီလောက် လွယ်သလား။ လူ့အများရှေ့မှာ စွပ်စွဲခံလိုက်ရတဲ့အဖြစ်က ပိန်းရွက်အပေါ် ရေလောင်းချသလို ချက်ချင်း လျှော့ကျပြီး ဘာမှမကျန်ခဲ့ဘူးတဲ့လား။ တကယ်ပဲ အဲဒီလို မေ့လွယ်ပျောက်လွယ်ဆိုရင် စောစောက ဘာလို့ဖြေရှင်းချက်တွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

ထုတ်သေးလဲ။

“ဒါနဲ့ သမားကို နိုးနိုးမေးချင်တာတွေ ရှိတယ်။ စပ်စု
တယ်ထင်မှာလည်းကြောက်တယ်”

“ဘာလဲ”

“နိုးနိုးမေးရင် စိတ်ဆိုးမှာလားဟင်”

“ဖြေသင့်တဲ့မေးခွန်းဆိုရင် တို့ဖြေမယ်။ မဖြေချင်ရင်
မဖြေရုံဘဲရှိတယ်။ ပေါက်ကွဲဖို့မှမလိုတာ”

“ဒါဆို မေးမယ်”

သမား ဘာမေးမလဲဟု နားစွင့်နေသည်။

“သမားက ဘာလို့ အမြဲတမ်း ခပ်တည်တည်နေတာ
လဲ။ ဝက်ပါလို အပြုံးအရယ်မရှိဘူးနော်”

“ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်စိတ်တိုင်းမကျလို့”

“ဘာကိုစိတ်တိုင်းမကျတာလဲ”

နိုးနိုး ထပ်မေးတော့ သမား မဖြေတော့ပေ။ မျက်နှာ
လွှဲသွားတော့ နိုးနိုးပဲ အားနာသလိုဖြစ်ရပြန်၏။ သူ့မှာ ဘာတွေ
များ နာကျင်ကြေကွဲစရာတွေ ရှိနေပါလိမ့်။

အခန်း (၉)

မွေးနေ့ပွဲအပြန် သားအဖတွေ ကားပေါ်မှာ တိတ်ဆိတ်
ချွတ်ချွတ်၊ စကားမပြောဖြစ်ကြ။ မပြောဆို အတွေးကိုယ်စီနဲ့လေ။
ဦးသာထက် စဉ်းစားနေတာက သမီးနဲ့ဝက်ပါကိစ္စပါ။ ဝက်ပါက
အရမ်းချောပြီး သမီးက သာမန်ပဲလေ။ ဝက်ပါ သမီးကိုချစ်နိုင်
မလား။ အချစ်မပါတဲ့အိမ်ထောင်ရေးက ဆားမပါတဲ့ဟင်းလို
ဆိုတာ ကိုယ်က လက်တွေ့ကျကျ သိထားခဲ့ပြီးပြီ။

ဒါကြောင့် . . .

“မင်း . . . သမီးကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား သာထက်”

“မပြောရသေးဘူး၊ စောပါသေးတယ်ကွာ”

“ဟာ! မစောတော့ဘူးလေ၊ ကြိုတင်အသိပေးထားမှ

၀၀ ❁ ရိုးစည်စွာ

သူတို့စဉ်းစားလို့ရမှာကွ”

“သမီးကိုမပြောခင် အခုပဲ ငါစဉ်းစားနေချိ”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းသားက အရမ်းချောနေတယ်”

“ဟေ”

“ငါ့သမီးက သာမန်မိန်းကလေးဖြစ်နေတော့ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ငါမဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး။ အချစ်မပါဘဲ လူကြီးတွေ ပေးစားလို့ ယူပြီးမှ စိတ်ဆင်းရဲနေမှာကို စိုးတယ်။ ငါ့အကြောက် ဆုံးက ငါ့သမီးစိတ်ဆင်းရဲမှာကိုပဲ”

မလှမ်းမကမ်းဝိုင်းကနေ သမီးတို့ဝိုင်းကို လှမ်းကြည့် အကဲခတ်ပြီး ဦးသာထက် ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ ဝက်ပါပုံစံက သမီးကို မလိုလားဟန်တွေအပြည့်နှင့်။ ဒါကို ကိုယ်က ဇွတ်တိုးပြီး သမီးနဲ့ပေးစားရမှာလား။ ယောက္ခမကိုအားနာလို့ ထွန်သွားကို ချွတ်ပေးတဲ့အဖြစ်မျိုးတော့ အရောက်မခံနိုင်ပေ။

သူငယ်ချင်းကိုအားနာလို့ဆိုပြီး သမီးရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စအတွက် ဇွတ်တိုးခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် ကလေးတွေလို မလို ကာမှ ငါ့အိုးပုတ်ပြန်ပေးဆိုပြီး တောင်းလို့ရတဲ့အရာလည်းမဟုတ်။ သမီးကို လင်ကုန်ရုံပြီး တစ်သက်လုံးမှောက်မယ့်အဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြ

စေချင်ပါ။

တော်ကြ၊ တတ်ကြ၊ ချမ်းသာကြတာချင်းအတူတူ လှ တဲ့သူက အလှမာန်ထောင်ပြီး အနိုင်ကျင့်နေရင် တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာက ကိုယ့်သမီးလေးလေး။

“ကလေးတွေကိစ္စအတွက် ငါတောင်းပန်တယ် ကမ္ဘာ၊ ခမည်းခမက်မတော်ရလည်း မင်းနဲ့ငါက အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း တွေပါ။ မင်းသားရဲ့ဆန္ဒမပါဘဲ ဒီကိစ္စကို မစီစဉ်ပါနဲ့။ ငါသိနေ တယ်။ သမီးက ဝက်ပါကိုချစ်နိုင်ပေမယ့် ဝက်ပါက သမီးကိုချစ် နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

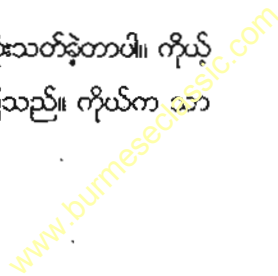
“မင်းက ဘာကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာလဲ”

“ငါ့သမီးက အခုထိ ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားဖူး သေးဘူး ကမ္ဘာ။ ဝက်ပါက တွဲခဲ့သမျှမိန်းကလေးတွေအားလုံး မင်းသမီးလုပ်လို့ရတဲ့ရုပ်မျိုးတွေချည်းပဲဆိုတာ ငါသိထားတယ်”

ဦးကမ္ဘာ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဝိုင်းကျသွားခဲ့သည်လေ။

“ကလေးတွေ စိတ်မချမ်းသာရမယ့်အဖြစ်မျိုးကို တို့ တွေ မဖန်တီးကြရင် ကောင်းမယ်”

ဆိုတဲ့စကားနှင့် ဦးသာထက် အဆုံးသတ်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့် တုန်းကလည်း မိဘတွေပေးစားလို့ ယူခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်က သာ

မန်ရပ်ရည်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ပြီး သမီးရဲ့မေမေက သူတို့ကျောင်းမှာ Queen ဘွဲ့ရထားသူ။ မိဘတွေကိုမလွန်ဆန်နိုင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့အထဲမှာ ကိုယ်ကချစ်ပြီး သူက မချစ်။ အဲဒီတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ဆင်းရဲကြရသည်။

သမီးလေး သုံးနှစ်အရွယ်မှာ လင်မယားချင်းစကားများပြီး အိမ်ကထွက်သွားတဲ့ သမီးရဲ့မေမေဟာ ကားအက်ဆီဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့သည်။ သမီးလေးက ကုသိုလ်ကံ နဲ့ချာစွာ ဖအေ နဲ့လာတူနေတော့ ဘယ်မှာချောတော့မှာလဲ။ အသားဖြူတာကတော့ သူ့အမေနဲ့တူတာပေါ့။

“ဖေဖေ”

“...”

“ဖေဖေ”

“အင်...ဟင်”

“ဘာတွေပွေးနေတာလဲ၊ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းလေ”

“အေးပါသမီးရယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

အေးပါသမီးရယ်ဆိုပေမယ့် အာရုံတွေက စုစည်းလို့ မရနိုင်အောင် ပျံလွင့်နေသည်။ ကမ္ဘာတို့လင်မယားက သမီးအပေါ် မိဘရင်းတွေသဖွယ် ကောင်းကြမည်ဆိုတာ ယုံကြည်ပေမယ့်၊

ကိုယ့်သမီးကို စကားပြောနေတာပဲ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မလိုလားစွာကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို မြင်ရတော့ သူဘယ်လောက်ရင်နာခဲ့ရသလဲ။ ကိုယ်က သမီးကို သူများစေ့စေ့ကြည့်တာပင် မခံချင်တဲ့သူ။ လောကမှာ ဝက်ပါတစ်ယောက်တည်း ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်နေလျှင်တောင် သမီးကို အပျိုကြီးပဲ လုပ်ခိုင်းလိုက်တော့မည်။

“ဖေဖေ... ဖေဖေ... ရှေ့မှာ”

“ဟာ!”

အချိန်မီ ကွေ့လိုက်ပေမယ့် ကားက တစ်ဖက်မှ သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားပြီး...

“သမီး သတိထား”

“ဒုန်း!”

“အား...”

အခန်း (၁၀)

နိုးနိုး ဘယ်လောက်များ ကံဆိုးလိုက်ပါသလဲနော်။ မေ
မေ့တုန်းကလည်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တာ။ အခု
ဖေဖေလည်း ဒီကားကြောင့်ပဲ အသက်ပေးရပြန်ပြီ။ ကံကောင်း
ထောက်မစွာ နိုးနိုးက လက်မှာဒဏ်ရာရတာနှင့် လက်တစ်ဖက်
အဆစ်လွှဲသွားတာကလွဲပြီး အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပေ
မယ့် ဖေဖေကတော့ အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သည်။

“ငိုမနေပါနဲ့တော့ နိုးနိုးရယ်၊ နင်ဒီလိုငိုနေလို့လည်း နင့်
ဖေဖေက အသက်ပြန်ရှင်လာမှာမှမဟုတ်တာ။ တို့ဘုရားရှင်လက်
ထက်တုန်းက ပဋ္ဌာစာရီကို လူမသေတဲ့အိမ်က မုန်ညင်းစေ့ကို
ရှာခိုင်းခဲ့သေးတာ မရခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ စကားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ဟာ . . . ငါ့မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ဖေဖေပဲရှိတာ။ အခု ဖေဖေက မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့ ငါ့မှာ ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးပြီး ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိတော့ ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ အူတွေအသည်းတွေ မရှိတော့သလိုဘဲ”

ရွှေစကားက နိုးနိုးလက်ကလေးကို ထွေးဆုပ်ထားလိုက် သည်။ ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးတွေနဲ့ အားပေးရမလဲ သူငယ်ချင်း ရယ်။ မိုးမိုးကတော့ စိတ်မကောင်းသည့်အသွင်လေးနှင့် ဘာ စကားတစ်ခွန်းမှမဆို။ နိုးနိုးကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးချင်ပေမယ့် စကားလုံးက ရှာမရပေ။ ဒီတော့ ငုတ်တုပ်ထိုင်ကြည့်နေရုံကလွဲ ရင် ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

“နိုးနိုး”

“ဟင်”

“ငါ နင့်ကိုအဖော်လာလုပ်ပေးရမလားဟင်”

“နေပါစေ စကားရယ် . . . ငါနေသားကျအောင် တစ် ယောက်တည်းပဲနေပါမယ်။ ညိုညိုလည်း ရှိနေတာပဲလေ”

“နင့်အန်တီကြီးတို့ မလာဘူးလား”

“လာပါတယ်၊ ကိုကြီးက သင်္ဘောပြန်တက်သွားပြီလေ။ အန်တီကြီးတို့က နေပြည်တော်ကို ပြောင်းကြတော့မှာ။ မကြီး

က ဟိုမှာဆိုတော့ မကြီးရှိတဲ့နေပြည်တော်မှာပဲ အခြေချကြ တော့မယ်ထင်တယ်”

“အရေးထဲမှ သူတို့ကလည်းဟယ်”

ကိုယ့်တူမလေးကို အားပေးဖော်မရဘူးလို့တော့ မပြော ချင်။ သူတို့မှာလည်း သူတို့အခက်အခဲနဲ့သူတို့ ရှိနေမှာပေါ့။

“ငါ နင့်ကိုကူညီချင်ပါတယ် နိုးနိုးရယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်လေ ဝေဒနာတွေ တစ်ဝက်ခွဲယူလိုက်ချင်တာမျိုးပါ”

နိုးနိုး မျက်ရည်တွေကိုသုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဝင့်ကြွေးဆိုတာကို ခွဲဝေခံစားယူလို့မှမရတာ စကား ရယ်။ ဖြစ်လာတဲ့ဘဝမှာပဲ ငါဘယ်လိုရှင်သန်ရပ်တည်ရမလဲ စဉ်း စားမယ်။ ငါ ခွန်အားအသစ်တွေ မွေးမြူရဦးမှာ”

“မမ”

ညိုညိုက ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ဝင်လာပြီး နိုးနိုးအိပ် ရာဘေးမှာ ရပ်လျက် . . .

“ညှော်သည်ရောက်နေတယ် မမ”

“ဘယ်သူလဲ ညိုညို”

“သမားတဲ့”

“သမား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးအေး... ဝါလာခဲ့မယ်”

ညိုညိုပြန်ထွက်သွားတော့ နိုးနိုးနှင့်စကား အကြည့်မျှင်း ဆုံသွားကြသည်။ မိုးမိုးကလည်း နိုးနိုးကိုကြည့်နေ၏။ စကား သက်ပြင်းလေး ချလိုက်မိသည်။ အခုချိန်မှာ နိုးနိုးကို ဝက်ပါသာ ရောက်လာပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

အခုတော့...

ဘာကိုစွန့်မုန်းမသိပေမယ့် ရောက်လာတာက သမား ဖြစ်နေသည်။ သမားနဲ့ဝက်ပါယှဉ်လိုက်လျှင် စကားကတော့ သမား ကိုသာ နိုးနိုးစိတ်ဝင်စားခဲ့တာမှ တော်ဦးမည်ဟုတွေးမိ၏။ သမား က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တော့ မျှော်လင့်ချက် ပေးတာမျိုးလည်း မလုပ်ပေ။ နိုးနိုးကိုစိတ်မဝင်စားရင် ဝက်ပါလို တော့ တောက်တောက်ခါးခါးပြောမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ နိုးနိုးလည်း စိတ်မထိခိုက်ရဘူးပေါ့။

“သွားရအောင် နိုးနိုး”

“သူ့ဘာလာလုပ်တာလဲမသိဘူးနော်”

မိုးမိုးက စပ်စုချင်သလိုလေး မေးလေသည်။

“တွေ့မှ နှင်မေးကြည့်လေ”

“သူ့မျက်နှာက အမြဲတမ်းတည်နေတာ၊ ဘယ်သူက မေးရဲမှာလဲ”

စကားက မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး နိုးနိုးလက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ အသီးသီး ဆိုဖာတွေ မှာ ဝင်ထိုင်ကြပြီး နိုးနိုးက သမားနှင့်ဘေးချင်းကပ်ဆိုဖာပေါ်မှာ။

“နိုးနိုးဖေဖေအတွက် တို့စိတ်မကောင်းပါဘူး နိုးနိုး”

“ကံပဲပေါ့ သမားရယ်”

သမားက သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော အဖြူရောင် နှင်းသီပန်းစည်းလေးကို နိုးနိုးဆီ ကမ်းပေးရင်း...

“လဲနေသူ ထူပေးပါ၊ အားငယ်သူ အားပေးပါတဲ့။ တို့ နိုးနိုးကို ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးနဲ့ အားပေးရမှန်းမသိဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီပန်းစည်းလေးကိုပဲ လက်ခံပေးပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမားရယ်”

“သူ့ငယ်ချင်းတွေပဲခွာ၊ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး။ နိုးနိုး အကူအညီလိုရင် ပြောပါ။ ကူညီချင်ပေမယ့် ဘာကူညီရမှန်းလည်း မသိဘူးဖြစ်နေတာ။ အုပ်ထိန်းသူမရှိတော့ နေရတာ အဆင်ပြေ ပါ့မလား”

“မပြေလည်း ပြေအောင်နေရမှာပေါ့ သမားရယ်။ အုပ်

ထိန်းသူဆိုတာ လစာကောင်းကောင်းပေးပြီး အလုပ်ခန့်ရတဲ့လူ မျိုးမှ မဟုတ်တာ”

နိုးနိုး အသံလေး တိုးလျာသွားပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာ ပြန်သည်။ မေ့မေ့မေ့တာရိပ်က နိုးနိုးအတွက် အေးမြမှုအရှိဆုံး ပါ။ အခု အရိပ်မဲ့လို့ စိတ်ပျက်စရာဘဝတစ်ခုကို နိုးနိုး မလိုချင် ဘဲ ပိုင်ဆိုင်နေရပြီ။

အမိမဲ့ မျက်နှာငယ်ရတဲ့အထဲ အဖမိမဲ့တော့ တစ်ကောင် ကြွက်ဆိုတဲ့ဘဝနှင့် ဖြတ်သန်းရဦးမည့်ဘဝခရီးလမ်းက အရှည် ကြီးပါ။

“နိုးနိုး”

“ဟင်”

“တို့သွားစရာလေးရှိသေးလို့ ပြန်ဦးမယ်နော်”

စကားက ပြန်ဖို့ပြောလေတော့ နိုးနိုးခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။ စကားတို့ ထရပ်ပြီး သမားကိုကြည့်ကာ...

“သမား တို့ပြန်ဦးမယ်နော်”

သမားကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြလေတော့ စကားနှင့်မိုး မိုးတို့ ပြန်သွားကြလေသည်။ ညိုညိုကလည်း အလိုက်တသိပင် သမားအတွက် ကော်ဖီလာချပေးပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့

ညွှတ်ခန်းထဲမှာ သမားနဲ့နိုးနိုးနှစ်ယောက်တည်းရယ်။

“နှင်းဆီပန်းတွေက အဖြူရောင်လေးတွေနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ နိုးနိုး ဘာအရောင်ကြိုက်သလဲမသိဘူး။ တို့က အဖြူရောင်ကြိုက်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် အဖြူပဲ ဝယ် လာဖြစ်တာ။ ဝက်ပါကတော့ အဝါရောင်ကြိုက်တယ်လေ”

“ဟုတ်လား၊ နိုးနိုးကြားဖူးတာတော့ အဖြူရောင်က စိတ် ကိုကြည်လင်လန်းဆန်းစေပြီး အဝါရောင်က စိတ်ကို ရှုပ်ထွေး စေတယ်တဲ့”

“အဲဒါက သူ့အယူအဆနဲ့သူလေ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ထင် ကုတင်ရွှေနန်းပဲမဟုတ်ဘူးလား”

နိုးနိုးက နှင်းဆီပန်းတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပြီး မှ ခေါင်းလေးပြန်မော့လာကာ...

“သမား ခုလိုရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ နိုးနိုးထင်မထား ဘူးသိလား၊ အခုကျတော့ ကျေးဇူးလည်းတင် အားလည်းရှိသွား သလိုပဲ”

“တကယ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆိုရင် နောက်နေ့လည်း လာခဲ့မယ်လေ၊ လက်ခံ

မှာလား”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တိုးတာကို လက်မခံတဲ့သူ မှီ ပါ့မလား သမားရယ်”

ပြောရင်းပဲ နိုးနိုး သမားမျက်နှာကို ကြည့်မိလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ်စေ့စေ့ကြည့်မိတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ပါပဲလေ။

အခန်း (၁၅)

“သမား”

တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတဲ့သမားအနားသို့ သူ့ရိယာ ဆောက်လာပြီး ခုံတစ်လုံးဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟိုကောင်နှစ်ကောင် ဘယ်သွားတာလဲ”

“ဝက်ပါက သူ့ကောင်မလေးနဲ့ချိန်းထားလို့သွားတာ”

“ဘုန်းမြတ်ကို အဖော်ခေါ်သွားတာလား”

“အင်း”

“ဒီတစ်ခါ ဘာလို့ မင်းကိုမခေါ်တာလဲ”

“အခု သူ့နဲ့တွေ့နေတဲ့ယမင်းသဇင်က သူ့နဲ့တွေ့တိုင်း ငါ့ အကြောင်းတွေ ခဏခဏမေးလို့တဲ့”

“သူကပဲ သဝန်တိုရတယ်ရှိသေး”

ပြောပြီး သူရိယက ရယ်လေသည်။ တကယ်ဆို သူနဲ့ တွဲနေတာနဲ့ သမားအကြောင်းမေးခွင့်မရှိတူးလား။ ထင်ပေါ်ကြ တာချင်းအတူတူ နောက်မှာကပ်ပါသည့် အထက်ပါ အောက်ပါ အရည်အချင်းတွေ တစ်မျိုးစီရှိနေကြတဲ့အထဲမှာ...

သူရိယက သမားကိုလေးစားအားကျသည်။ သူ့လေ့လာ သိရှိတာတွေ များပေမယ့် ငါတတ်တယ် ငါတော်တယ်လို့ ဘယ် တော့မှ လက်မ မထောင်ပေ။ အရေးကြုံမှ ကြုံသလို ဝင်လုပ် ဝင်ပြောသွားတတ်သူ။

“ဒါနဲ့ မင်း အမြတ်တန်းတို့အိမ်ကို သွားတယ်ဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဝင်္ကံပါပဲပြောတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မိဘမဲ့ချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ ငါသွားအား ပေးတာ။ ငါကမှ သတိရလို့တွေ့ချင်ရင် လိုက်သွားလို့ရသေး တယ်။ သူ့မိဘတွေ ဘယ်မှာမှလိုက်ရှာလို့မရတဲ့ မပြန်လမ်းကို သွားကြတာ”

“ဝင်္ကံပါက အဲဒီကောင်မလေးကို ကြုံခွင့်လိုရတာမဟုတ် ဘူးနော်”

“အဲဒါက သူ့အပိုင်းလေ၊ သူ့ကြည့်မရတိုင်း ငါက လိုက် နန်းနေရမှာလား”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း မင်းက အမြတ်တန်းကျမှ အရော အဝင်လုပ်လို့”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ဘဝတူမို့လို့ပါဆို”

သူရိယ၊ သမားကို ငေးခနဲကြည့်မိသွား၏။ လူ့ဘဝမှာ ဤစုံခြင်းဆိုတာ မရှိပါလား။ အရာအားလုံးပြည့်စုံပါသည်လို့ ဖန်ကြွေးနေတဲ့လူတွေမှာလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ တစ်ခု ဟုတ်တစ်ခု လိုအပ်နေမှာပါ။

သမားက စည်းစိမ်ဥစ္စာပြည့်စုံပြီး သင်္ခါရသဆိုတဲ့ နွေး ထွေးသော မိသားစုဘဝကလေးကိုကျတော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရပေ။ ဆေတ္တာကို ငွေနှံဝယ်ယူလို့မရတာ လူတိုင်းသိသည်ပဲမဟုတ်လား။ သူ့မှာကျတော့ မိသားစုနွေးထွေးကြတဲ့ ပျော်ရွှင်စရာဘဝလေး ဆို ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုလျှင်လည်း သမားတို့ လောက်ကြီး မချမ်းသာပေမယ့် မပူမပင် မကြောင့်မကျရှိနေ၏။

ဒါပေမဲ့...

အခုရက်ကလေးအတွင်းမှာပဲ သူတို့မိသားစုကြားထဲမှာ ဩဇာတစ်ခု ဝင်မွှေနေ၏။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုလျှင် ညီမလေး

ရဲ့ချစ်သူဆိုတဲ့ကောင်လေးက ဂျလေဘီလေးတဲ့။ ဆေးစွဲနေသည် လို့လည်း သတင်းရတော့ အားလုံး ရင်ပူနေရသည်။ ညီမလေး ကလည်း မိဘတွေ ဘယ်လိုပဲတားတား နောက်ဆုတ်ဖို့ မဖြစ် နိုင်တော့ဘူးတဲ့။

သူများကိုပြောပြရမှာရှက်လို့ သူရိယ သူငယ်ချင်းတွေ ကိုပင် မပြောပေ။ ဖေဖေကတော့ ညီမလေးကို နိုင်ငံခြားခေါ်သွား မည်တဲ့လေ။

“ဟင်း”

သူရိယ သက်ပြင်းချမိလေတော့ သမားက လှည့်ကြည့်

ကာ...

“သူရိယ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်ပါဘူး”

“မဖြစ်ဘူးသာပြောတယ်၊ သက်ပြင်းချည်းချနေတာက ဘာလဲ”

သူရိယ ဘာမှမဖြစ်သလို ရယ်လိုက်၏။ မရယ်ဘဲ ငို နေလို့မှမဖြစ်တာ။

“မတော်တဆသက်ပြင်းချမိတာကို မင်းရှာ ရဲစစ် လိုက် စစ်နေပြန်ပါပြီ။ ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဖြစ်နေတာက မင်း”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အမြတ်တနိုးဆိုတဲ့ကောင်မလေးကိုမှ သနားတတ်နေ လို့။ ဘဝတူမို့လို့လို့တော့ ထပ်မပြောနဲ့။ မိဘမဲ့တွေ ရိုက်သတ် လို့တောင် မကုန်ဘူး”

“ရိုက်သတ်လို့ မကုန်တာတွေက ငါမြင်နေတွေ့နေရ တာမှ မဟုတ်တာ”

“ထားပါတော့၊ ကဲ! သောက်၊ ပြီးရင်သွားမယ်”

“မင်းက ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူးလား”

“ငိုက်ပြည့်နေလို့ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းကိုရှာနေတာ တွေ့ ပြီဆိုတော့ သွားမယ်လေ”

သမားခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ငိုက်ဆံရှင်းကာ ထွက်လာ ခဲ့ကြတော့၏။ ဒီနေ့ အမြတ်တနိုးကို သူပြောစရာရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၂)

နိုးနိုး၊ မှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေရင်း ခေါင်းကလေးက တစ်စစ်စစ်နှင့် ကိုက်လာသဖြင့် နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ထောက်လိုက်၊ လက်မလေးနှင့်ထောက်လိုက် ပြေလိုပြေငြား လုပ်နေမိသည်။

“ဟိတ်!”

“ဟင်”

ခေါ်သံကြောင့် နိုးနိုးမော့ကြည့်လိုက်တော့ ဝက်ပါ။

“ဝက်ပါ”

“လိုင်းကားတိုးစီးမလို့ စောင့်နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါဆို စောင့်မနေနဲ့တော့၊ တို့နဲ့လိုက်ခဲ့”

ပြောလည်းပြော၊ ဝက်ပါက နိုးနိုးလက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ပြီး ခေါ်၏။ နိုးနိုးအံ့သြဟန်နှင့် တွေ့တွေ့ကလေးရပ်နေတော့

“လာလေ”

“ဟိုလေ... ဝက်ပါ”

“ကဲ! လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားမလိုက်ရင် ကားပေါ်မှာစောင့် နေတဲ့ကိုယ်တော်ချောက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်နေဦးမယ်”

နိုးနိုး ကားဆီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းလေးကို အပြင်ထုတ်ပြီး လှမ်းပြောနေတာက သမားရယ်ပါ။ ပြုံးခဲ ရယ်ခဲ လှပါတယ်ဆိုတဲ့လူက ပြုံးပြနေတော့ နိုးနိုးအားနာသွား၏။ ဒီနေ့ မှ အထူးအဆန်းတွေ မြင်နေရပါလား။

သမားက နိုးနိုးကိုပြုံးပြပြီး ဝက်ပါက နိုးနိုးလက်ကိုဆွဲ ချ၍ သူတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေသည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မင်းကို ကားတင်ပြေးမယ် ထင်လို့လား။ အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်ချ၊ မင်းလိုဖြူဖတ်ဖတ် ပိန် ကပ်ကပ်နဲ့ စည်ပင်သာယာက ထုံးသုတ်ပေးထားတဲ့သစ်ပင်ရှုပ် ကို ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားမှာလဲ။ အိပ်မက်မိတောင် မျက်နှာ ထသစ်မှာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် နိုးနိုးကို ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ ကား နားကိုရောက်တာနှင့် နိုးနိုးလက်ကိုလွှတ်ပေးပြီး သူကအရင် ကား ထဲကိုဝင်ထိုင်သည်။ နိုးနိုး တွေ့တွေ့ကလေး ရပ်ကြည့်နေတုန်းမှာ ဝဲ သူ့တာဝန်ကျေပြီဆိုသောသဘောနှင့် လက်ဝိုက်ကာ မျက်လုံး တွေ မှိတ်၊ အိပ်ဟန်ပြင်လေသည်။

သမားက ရှေ့ခန်းကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး နိုးနိုးကို ခေါင်း ညှိတ်ခေါ်၏။

“နိုးနိုး တက်လေ”

နိုးနိုး ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီး ကားပေါ်တက်ဖို့အပြင် ခေါင်း ထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် မနည်းသတိထားပြီး တက်ထိုင် လိုက်ရ၏။

“နိုးနိုး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

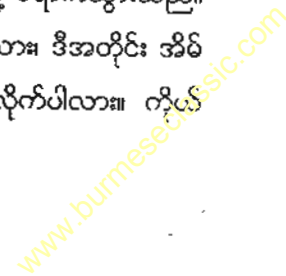
“ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားလို့ပါ”

“နေမကောင်းဘူးလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ”

သမားလက်ဝါးက နိုးနိုးနဖူးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟင်! ကိုယ်တွေလည်း ပူနေပါလား၊ ဒီအတိုင်း အိပ် ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား နိုးနိုးရဲ့။ ဆေးခန်းဝင်လိုက်ပါလား။ ကိုယ်

လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ငါက စောင့်ရတဲ့အလုပ်ဆို သိပ်စိတ်ရှည်တာမဟုတ်ဘူးနော် သမား။ ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့ရင်တောင် စောင့်ရတာ စိတ်မရှည်လို့ ငါကနောက်ကျပြီးမှ သွားတဲ့ကောင်ဆိုတာ မင်းအသိ။ လိုက်ပို့ပေးချင်သပဆိုရင် ငါပြန်နှင့်မယ်။ မင်းတို့ Taxi ပဲ ငှားသွားလိုက်”

“ဝက်ပါကလည်းကွာ၊ ဒါ ကျန်းမာရေးကိစ္စကွာ။ နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ရှည်စမ်းပါ”

“အံ့မယ်၊ မင်းကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး။ မင်းရော ဘယ်တုန်းက စိတ်ရှည်ဖူးလို့လဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေ အငြင်းပွားမနေကြပါနဲ့။ နိုးနိုး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ခုလို ဆေးခန်းပို့ပေးမယ်ပြောတဲ့သမားကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နိုးနိုးကို အိမ်ပဲပြန်လိုက်ပို့ပေးပါနော်”

သက်ပြင်းလေးချပြီး သမား ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့၏။ ဘယ်ဘဝကအထုံရေစက်တွေကြောင့် ဝက်ပါတစ်ယောက် နိုးနိုးကို ကြည့်မရဖြစ်နေသလဲတော့မသိ။ နိုးနိုးနေရာမှာ ယမင်းသင်္ဇင်ဆိုရင် ဝက်ပါ ဘယ်လိုနေမလဲ။

နှိုင်းယှဉ်မကြည့်သင့်ပေမယ့် နှိုင်းယှဉ်စရာတွေက ရှိနေ

သည်လေ။ ဝက်ပါမိဘတွေက ဝက်ပါနဲ့နိုးနိုးကို လက်ထပ်ပေးချင်နေကြတာပဲ။

“နိုးနိုး”

“ဟင်”

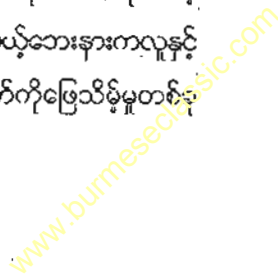
“နိုးနိုးကားက ဘာဖြစ်လို့ ယူမလာတာလဲ။ တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့လား”

“ဟင့်အင်း... ကားက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ လိုင်းကားတိုးစီးဖို့ ကြိုးစားနေသေးတယ်။ ဘာလဲ... နိုးနိုးက စာရေးဆရာလုပ်မလို့ လူတန်းစားအမျိုးမျိုးတွေရဲ့ဘဝကို လေ့လာချင်လို့လား”

နိုးနိုး မသက်မသာနှင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ နိုးနိုးကိုယ်တိုင်ကားမောင်းချစ်စိတ်မရှိတော့လို့ မယူခဲ့တာပါ။ အိမ်မှာ ဖေဖေမရှိတော့ ခြောက်သွေ့ပြီး လွမ်းမောစရာတွေအတိနှင့်။ ငေးချင်ရာငေး တွေးချင်ရာတွေးနေမိတဲ့နိုးနိုးကို မာလီကြီးကလည်း စိတ်မချလို့ သူလိုက်ပို့မယ်ပြောပေမယ့် နိုးနိုးခေါင်းခါခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ညစ်နေနေ လိုင်းကားတိုးစီးတဲ့အခါ တက်ကြွဆင်းကြလူတွေကိုငေးရင်း ကိုယ့်ဘေးနားကလူနှင့် စကားပြောဖြစ်တဲ့အခါတွေ၊ ဒါတွေက စိတ်ကိုဖြေသိမ့်မှုတစ်ခု

ပေးနိုင်သလိုပါပဲ။

“ဟုတ်လား နိုးနိုး”

“ကြာကြာဖန်ဖန် သမားရယ်၊ နိုးနိုးကိုယ်တိုင် ကားမမောင်းချင်လို့ ယူမလာခဲ့တာပါ”

“နိုးနိုးက ဘာလို့ ကားမမောင်းချင်တော့တာလဲ”

“စိတ်နာလို့လေ၊ ဖေဖေရော မေမေရော နှစ်ယောက်စလုံး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးကြတာဆိုတော့ နိုးနိုးကားပေါ်တက်ပြီး စတီယာရင်ကို ဆုပ်မိတိုင်း၊ ရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစားရတယ်”

သမား ကိုယ်ချင်းစာစွာ နိုးနိုးမျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်မိ၏။ ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာလေးက နှမ်းလျညှိုးနှမ်းနေသည်။

“ကိုယ် ဝက်ပါကို အရင်ဝင်ပို့ပေးခဲ့ဦးမယ်။ ပြီးမှ နိုးနိုး

ကိုလိုက်ပို့မယ်လေ။ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ် သမားရဲ့”

သမား ကားကို ဝက်ပါတီခြံထဲကို မောင်းဝင်လာခဲ့တော့ ဝက်ပါမေမေ ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည်က ဘုရားပန်းတွေ ခူးပြီး အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ခါနီးမှ မဝင်သေးဘဲ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ဝက်ပါ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ်မှာပဲ အကြည့်က သားဖြစ်သူဆီ

ကနေ ရှေ့ခန်းကိုရောက်သွားပြီး နိုးနိုးကိုမြင်လိုက်ရတော့...

“ဟယ်! သမီးနိုးနိုး”

အပြုံးမျက်နှာနှင့် ကားဆီကို ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာပြီးလေလျှင်...

“သမီးက သားတို့နဲ့ပါလာတာကိုး၊ ရောက်တုန်းရောက်နိုက် အိမ်ထဲကိုဝင်ပါဦး သမီးရဲ့။ သမီးကိုပြောစရာလည်းရှိတယ်၊ အန်တီတို့တောင် သမီးအိမ်ကိုလာခဲ့တော့မလို့။ အခုတော့ အဆင်သင့်သွားတာပေါ့ကွယ်။ လာ... ဆင်းပါဦး သမီးရဲ့”

နိုးနိုး မငြင်းသာသဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ် ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည်က လက်ကလေး ကမ်းပေါ်ပြီး ဆွဲခေါ်သည်။ ပြုံးပြနေရပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာက မကြည်လင်။ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်း ဆွမ်းပြီး ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး...

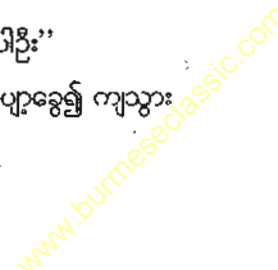
“အား...”

“အို! သမီးဘာဖြစ်တာလဲ”

နိုးနိုးခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ဘက်မှထိန်းနိုင်တော့ပေ။

“သမီး... သမီး... အို! လုပ်ကြပါဦး”

ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နိုးနိုးပျော့ခွေ၍ ကျသွား

၁၁၄ ❀ မိုးဇော်ဝင်း

လေတော့သည်။

“နိုးနိုး”

“သား... လုပ်ပါဦးကွယ်၊ နိုးနိုး ဘာဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး။ လုပ်ကြပါဦး”

မိခင် ပျာယာခပ်သွားတော့ ဝက်ပါ မနေနိုင်တော့ဘဲ နိုးနိုးကို ပွေ့ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့က လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူမို့ သမားက တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်ကြည့်နေလိုက်ရတော့၏။

အခန်း (၁၃)

နိုးနိုးသတိရလာတော့ ဦးကမ္ဘာကျော်၊ ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည် နှင့် ဝက်ပါ၊ အားလုံး နိုးနိုးကို ဂရုစိုက်တော့ နိုးနိုး အားနာလှ ပါသည်။

“သက်သာရဲ့လား သမီး”

“ဟုတ်... သက်သာပါတယ် အန်တီရဲ့၊ ခုလို နိုးနိုး ကို ဂရုစိုက်ကြတဲ့အတွက် နိုးနိုးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးစကားတွေ မပြောပါနဲ့သမီးရယ်၊ အန်တီတို့ နဲ့ သမီးက သူ့စိမ်းတွေမှမဟုတ်တာ။ သမီးကို အန်တီတို့က ကိုယ့်သမီးအရင်းလို သဘောထားပြီး ဂရုစိုက်နေတာပါ”

နိုးနိုး ဝက်ပါကိုကြည့်မိတော့ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသွား

သည်။ သမီးရင်းလိုသဘောထားတယ်တဲ့။ နိုးနိုးနဲ့ဝက်ပါကို ရည်ရွယ်ထားတဲ့အကြောင်း နိုးနိုးက မသိသေးပေမယ့် ဝက်ပါက သိထားသူ။ ဝက်ပါနဲ့နိုးနိုးကို နီးစပ်အောင် ဘယ်လိုတွေ ကြံစည်ကြဦးမှာလဲ။ ဘယ်လိုပဲ ကြံစည်ကြစည် ဝက်ပါ ဘယ်လိုမှ နိုးနိုးကို စိတ်ဝင်စားလို့ရမှာမဟုတ်ပေ။

“သမီးကို အန်ကယ်ပြောစရာရှိတာ တစ်ခါတည်းပဲ ပြောလိုက်တော့မယ်။ အန်ကယ်စကားကို သမီးသေသေချာချာ နားထောင်နော်။ ပြီးမှ ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ အန်ကယ်”

ဦးကမ္ဘာကျော် ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ နိုးနိုးမျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်နေပြီးမှ . . .

“သမီး၊ အန်ကယ်တို့အိမ်မှာ ပြောင်းလာနေဖို့ အန်ကယ် စီစဉ်ထားတယ်”

“ရှင်!”

“ဟိုမှာက သမီးအိမ်မှန်ပေမယ့် အုပ်ထိန်းသူမရှိဘူးလေ၊ ပြီးတော့ သူစိမ်းဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲကောင်းကောင်း စိတ်မချရဘူး သမီး။ ပျားသာ အစဉ်ချိုတာ၊ လူက အစဉ်မချိုဘူးဆို တဲ့စကားလည်း ရှိနေတာပဲ။ မာလီရယ်၊ သမီးရယ်၊ ထမင်းချက်

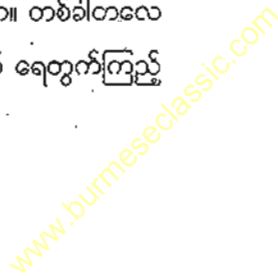
ကောင်မလေးရယ် သုံးယောက်ပဲရှိတာ၊ အရေးကြုံရင် ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှန်းမသိဖြစ်မှာစိုးလို့ အန်ကယ် ခုလိုစီစဉ်တာပါ။ အန်ကယ်စေတနာကို သမီးနားလည်စေချင်တယ် သမီး”

“အန်ကယ်စေတနာကို နိုးနိုးနားလည်ပါတယ်အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့တွေ့တာတွေ လုပ်မနေနဲ့သမီး၊ သမီးဖေဖေရဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေအတွက်လည်း အန်ကယ်ပဲ စီစဉ်ပေးနေရတာ မဟုတ်လား။ အန်ကယ်သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးက အန်ကယ်သမီးပဲပေါ့။ သမီးနဲ့ပတ်သက်သမျှ အန်ကယ်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ စောင့်ရှောက်သင့်တယ်ထင်လို့ပါ”

နိုးနိုးခေါင်းလေးငုံ့ပြီး တွေဝေသွားလေ၏။ အန်ကယ် ခြောက်ဟုတ်တော့ဟုတ်နေသည်။ အိမ်မှာ အရေးအကြောင်းဆို ညိုညိုက ဘာမှအားကိုးလို့ရတာမဟုတ်။ နိုးနိုးနေမကောင်းဖြစ်လည်း ညိုညိုကို အစန်းထဲခေါ်သိပ်ကြည့် . . .

အိပ်ငြိဆို ဘော်တော်နှင့်နိုးလို့မရပေ။ မာလီကြီးကလည်း အဖေအရွယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အဖေမှမဟုတ်တာ။ တစ်ခါတလေ တိုတွေးဒီတွေးနှင့် နိုးနိုးအိပ်မပျော်တဲ့ညတွေက ရေတွက်ကြည့်ခင် ဖေဖေဆုံးပြီးကတည်းက။

“အဲဒီလောက်ထိ စဉ်းစားနေရသလား သမီးရယ်။ အန် တီတို့က သမီးရဲ့မိဘအရင်းတွေ မဟုတ်ကြပေမယ့် သမီးရင်ထဲ က လိုနေတဲ့ကွက်လပ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာ ပါ။ နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝလေးထဲမှာ သမီးရဲ့ဝေဒနာတွေကို ဖြေဖျောက်ပေးချင်တာ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ပါကွယ်”

“သမီးတို့အိမ်က ကောင်မလေးကိုလည်း ခေါ်ခဲ့လေ။ ဒီမှာ စန္ဒာလည်းရှိတယ်။ လူများတော့ သမီး တွေးချိန်ငေးချိန် နည်းသွားတာပေါ့။ သမီးက လိမ္မာပါတယ်။ အန်ကယ့်စကားကို နားထောင်နော်”

“မနေချင်လည်း အဲဒီလောက် စည်းရုံးမနေစမ်းပါနဲ့ ဖေဖေရာ။ လူများရင် တာဝန်ပိုတယ်။ ခြေရွှပ်တယ်”

“ဟေ့ကောင်!”

“သား”

အလိုမကျသော ဝက်ပါကို ဖအေရောမအေပါ မျက် စောင်းထိုးကုန်၏။

“ဒီအိမ်မှာ မင်းက ဘာလဲ... ဝက်ပါ။ ငါက ဒီအိမ်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ အိမ်ထောင်ဦးစီး။ ငါလုပ်တဲ့ ဘာကိစ္စကိုမဆို မင်း ဝင်ပါစရာမလိုဘူး။ မင်းက လူဖြစ်လာကတည်းက ကံကောင်”

ထောက်မစွာ လိုလေသေးမရှိ နေလာခဲ့တော့၊ သောကတွေ ဒုက္ခတွေအကြောင်း ဘယ်နားလည်မှာလဲ။ ကိုယ်ချင်းစာတတ် အောင် မင်းကို ဘယ်အရာ လက်ညှိုးထိုးသင်ပြရမလဲကွ”

“သူ ခေါင်းမညိတ်တာကို ခေါင်းကိုင်ပြီး အတင်းညိတ် နိုင်းသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ သားက ပြောတာ”

“ကဲ! တော်ပါ၊ သားအဖ စကားများနေတာနဲ့ပဲ သမီး ပိုပြီး စိတ်ညစ်နေဦးမယ်”

ဝက်ပါ မကျေနပ်သောမျက်ဝန်းနှင့် နိုးနိုးကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ နိုးနိုး ကိုယ်ပေါ်ကစောင်ကို ဆွဲခွာလိုက်တော့...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ သမီး”

“နိုးနိုး ကောင်းသွားပြီပဲဟာ၊ ပြန်တော့မယ် အန်တီ”

“အို! သမီး”

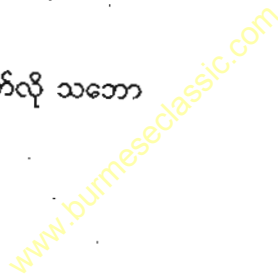
“သမီး”

ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည်က နိုးနိုးပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ

“သားပြောတာကို စိတ်ထဲမှာမထားပါနဲ့သမီးရယ်။ သမီး

ဒီမှာပဲ နေပါနော်”

“သမီး အန်ကယ့်ကို အဖေတစ်ယောက်လို သဘော

မထားနိုင်ရင်တောင် အန်ကယ့်စေတနာကိုတော့ အသိအမှတ်ပြု ပေးစေချင်တယ် သမီး”

နိုးနိုး သက်ပြင်းလေး ချလိုက်မိ၏။ အတန်တန်ထား နေတဲ့ကြားက နိုးနိုး ဇွတ်ထွက်သွားရင် လူကြီးတွေရဲ့စေတနာ ကို စော်ကားရာကျဦးမည်။ သူတို့ကလည်း မကင်းခဲ့ရာ မကင်းခဲ့ ကြောင်းတွေနဲ့ စောင့်ရှောက်ရမည့်တာဝန်ရှိလို့ နိုးနိုးကို ဒီလောက် ပြောနေတာပေါ့။ မဟုတ်ရင် အနေသာကြီး။

“ကောင်းပြီလေ၊ အန်ကယ့်စေတနာကို လေးစားသော အားဖြင့် နိုးနိုး အန်ကယ့်စကားကို နားထောင်ပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်”

ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည်က ဝမ်းသာအားရနှင့် နိုးနိုးလက်လေး ကို ဆုပ်ကိုင်လေ၏။ ဦးကမ္ဘာကျော်မှာလည်း အပြုံးမျက်နှာနှင့် သာ။ ကျေးဇူးတရားကို ဘယ်လိုပဲဆပ်ခွင့်ရရ သူကျေနပ်ပြီ။

သာထက်က သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်လေ။ ကမ္ဘာနဲ့ ဖြိုးဖြိုး လူကြီးတွေ သဘောမတူလို့ ခိုးပြေးကြတုန်းက သာထက်က အဝတ်ထုပ်တွေဆွဲပြီး လိုက်ခဲ့တဲ့သူ။

လူကြီးတွေ လိုက်လာပြီး မိသွားတော့၊ ကမ္ဘာတို့ကို လွတ်အောင်ပြေးခိုင်းပြီး သူကကျန်ခဲ့ကာ ဖြေရှင်းရင်း ဝိုင်းအရိုက်

ခံရလို့ ဆေးရုံတက်ခဲ့ရတာ သာထက်ပါ။

“နိုးနိုးကို ဦးလေး တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“ပြောလေ”

နိုးနိုး အိမ်ကိုပြန်ပြီး မှာစရာရှိတာမှာ၊ ယူစရာရှိတာတွေ ယူတော့ ဦးကမ္ဘာကျော်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့သည်။ နိုးနိုးတို့ရှေ့ သို့ မာလီ ဦးချစ်မောင်ရောက်လာပြီး တစ်ခုတော့ တောင်းဆို ပါရစေတဲ့။

“ဦးလေးက ဘာတောင်းဆိုချင်တာလဲ၊ ပြောလေ”

“ဟို... ဒီအိမ်မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ ရမှာလေ။ အဲဒါ ဦးလေးရဲ့တူတစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်ထား ချင်လို့”

“ရပါတယ်၊ ခေါ်ထားလေ။ လူတိုးလာလို့ မြေကြီးက တာဝန်ပိုတယ်လို့ ပြောမှာမှမဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ နိုးနိုးလည်း လစာပေးရတာမှမဟုတ်တာ ဦးလေးရယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ နိုးနိုးရယ်”

“ဦးလေးလိုအပ်တာရှိရင် နိုးနိုးကို ဖုန်းဆက်လေ။ နိုး နိုးလည်း မကြာခဏပြန်လာကြည့်ပါမယ်”

ဦးချစ်မောင် ခေါင်းညိတ်ပြီး နိုးနိုးတို့ပစ္စည်းတွေကို ကား

ပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ ညိုညိုကတော့ နိုးနိုးနှင့်အတူ မခွဲမခွာ လိုက်ရမည့်သူမို့ ဝမ်းသာနေ၏။

“နိုးနိုးတို့ သွားတော့မယ်နော် ဦးလေး”

နိုးနိုး မာလီဦးချစ်မောင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြ တော့သည်။ နိုးနိုးက ဦးချစ်မောင်ကိုယုံကြည်ပေးမယ့် ဦးကမ္ဘာ ကျော်က မယုံ။ စီးပွားရေးသမားမို့ အကဲခတ်ကြည့်ရသလောက် မာလီပုံစံက ကျိုးအာသီးပုံပေါက်နေသည်။

ဝင်ပြောချင်ပေးမယ့် ကိုယ်က အပြင်လူမို့ မပြောသာလို့ မပြောခဲ့တာပါ။ ဒီလူ ဘာအကြံအစည်တွေရှိနေလို့ သူ့တူကိုခေါ် ပြီး အင်အားဖြည့်ချင်တာလဲ။

“သမီး”

“ရှင်”

“ဘာလို့ မာလီကို သူ့တူ ခေါ်ထားခွင့်ပေးလိုက်ရတာ လဲ”

“နိုးနိုးတို့မရှိရင် သူတစ်ယောက်တည်း အဆင်မပြေ တာတွေ ရှိမှာစိုးလို့ပါ။ အန်ကယ်က သဘောမတူဘူးလားဟင်”

“သဘောမကျတယ်ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး လူတိုင်းကိုတော့ မယုံနဲ့ ကြားလား။ သူများက ကိုယ်မဟုတ်ဘူး။

ဖြူစင်တာ ရိုးသားတာတွေက အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူးသမီးရဲ့”

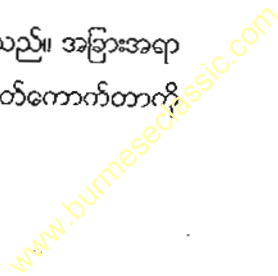
“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ်ဆုံးမတာတွေကို နိုးနိုးမှတ်ထား ပါမယ်။ ခုလည်း သူတို့မှာ အကြံရှိရင်တောင် နိုးနိုးမမှီပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နိုးနိုးဘာကိုမှ မမက်မောလို့ပါ အန်ကယ်။ နိုးနိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားကိုးရပ်တည်ချင်တယ်”

ဦးကမ္ဘာကျော် အထင်ကြီးသွားမိ၏။ နိုးနိုးက ဖြူပျော ပျော့လေးပေးမယ့် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူလေးပါ။

“ဒါတော့ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးစိတ်ဓာတ်ကို အန် ကယ် လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မိဘချွေးနွဲ့ရင်းပြီး ရှာထား တဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သမီးက မပွန်းမပဲ့ မချို့ယွင်းရအောင် ထိန်း သိမ်းရမယ့်တာဝန်ရှိတယ်လေ”

“နိုးနိုးကလည်း သဘောပြောတာပါ... မလွဲသာလို့ မရှောင်သာမတိမ်းသာဖြစ်လာခဲ့ရင် ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့အင်အားရှိဖို့ ကြို ပြီး အားမွှေးတဲ့သဘောလေ။ နိုးနိုး ဦးချစ်မောင်ကို အကြွင်းမဲ့ တော့ မယုံပါဘူး”

နိုးနိုး လေသံအေးလေးနှင့် ဖြေရှင်းပြသည်။ အခြားအရာ ဝတ္ထု ကောက်တာကိုသာ မြစ်ရမယ်၊ လူ့စိတ်ကောက်တာကို

မြင်ရတာမှမဟုတ်တာ။ ဒီလောက်တော့ နိုးနိုးနားနားလည်ပါသည်။ တကယ့်အဖိုးတန်ရတနာတွေကို နိုးနိုး အိမ်မှာဘယ်ထားခဲ့ပါမလဲ။

ကျွန်တာတွေတော့ စိတ်မချလောက်အောင် ဥစ္စာခြောက်နေစရာမလိုဘူးလေ။ လူ့အသက်ထက် တန်ဖိုးကြီးတာ ဘာရှိလဲ။ အုပ်ထိန်းသူမရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ဒီလောက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ရှိနေတာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ အန္တရာယ်မရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်လို့ပဲ နိုးနိုး ဦးကမ္ဘာကျော်တို့အိမ်မှာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

“အန်ကယ်တို့ကိုရော ယုံရဲ့လား သမီး”

နိုးနိုး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အန်ကယ်တို့အိမ်မှာက လူများတယ်လေ။ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေမှာပါ။ နိုးနိုးယုံပါတယ်။ အန်ကယ်တို့မိသားစုရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ဖေဖေမသေခင် နှစ်ရက်လောက်က ထူးထူးခြားခြားပြောပြခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲတော့ နိုးနိုးမသိဘူး။ အခုကျတော့ အားကိုးစရာဖြစ်လာခဲ့တာပဲလေ”

ဦးကမ္ဘာကျော် ပြုံးလိုက်မိ၏။ သာထက်က သူ့သမီးကို သားနဲ့ကိစ္စပြောဖို့အတွက် စကားလမ်းခင်းခဲ့တာဖြစ်မှာပါ။ အခု နိုးနိုးကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

အခန်း (၁၄)

ဝက်ပါဒီခိုင်းက ကျောင်းကိုသွားလျှင် တစ်မျိုး၊ အပြင်တို့သွားလျှင် တစ်မျိုးပါ။ ကျောင်းသွားလျှင် နားကပ်တို့ လက်ထပ်တို့ မပါဘဲ တော်ရုံတန်ရုံဝတ်စားပေမယ့် အပြင်လျှောက်သွားတာမျိုးဆိုလျှင် ဘောင်းဘီမှာပါ ကြိုးတွေရှုပ်ယှက်ခတ်နေအောင် ဝတ်တတ်သူ။

အခုလည်းကြည့်...

အပြင်သွားစရာရှိလို့ဆိုပြီး ဝတ်ထားလိုက်တာ မျက်စိရှုပ်စရာပါပဲ။

“ဝတ်ထားလိုက်တာ ကြိုးတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ သားရယ်။ မတော် သွားရင်းလာရင်း အဲဒီကြိုးတွေနဲ့ ချိတ်မိ

ပတ်မီဖြစ်ကုန်မှ အရှက်ကွဲနေပါဦးမယ်”

“ဟာ... မေမေကလည်း သားက ကိုယ့်ကား ကိုယ်
မောင်းသွားမှာ။ တောကြီးအုံကြား သွားမှာမှမဟုတ်တာ။ ဘာမှ
ငြိစရာချိတ်စရာမရှိပါဘူး။ ချိတ်ရင်ချိတ် လူလူချင်းပဲပေါ့။ ဟဲ့ဟဲ့”

“သား”

“ဗျာ”

“နေဦး”

ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည် သားရှေ့မှာ သွားရပ်လိုက်ပါသည်။
ဒီကလေးကို အရင်လိုလွတ်ပေးထားလို့မဖြစ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ နီး
နီးလေး ရောက်နေပြီဆိုတော့ နည်းနည်း သူ့ကိုကြပ်ထားဦးမှ။

“သား အခုဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ မေမေ”

“သမားနဲ့လား”

“မေမေကလည်း သမားက ရုပ်ရှင်ကြည့်ခေါ်လို့ ဘယ်
တုန်းက လိုက်ဖူးလို့လဲ။ ဒီကောင်က စာဖတ်ရင်ဖတ်၊ မဖတ်ရင်
Lap Top ရှေ့မှာ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ကောင်။ ဘယ်ဝက်ဘ်ဆိုဒ်
တွေရှာပြီး ဘာတွေလေ့လာနေမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“အဲဒါ သား အတုယူရမှာလေ။ ကဲ! ပြောပါဦး။ သမား

နဲ့မဟုတ်ရင် ဘယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ သွားမှာလဲ။ ယောက်ျားလေး
လား မိန်းကလေးလား”

ဝက်ပါ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။ မေမေ သူ့ကိုဘာလို့ ဒီ
လောက် လိုက်ကြပ်နေတယ်ဆိုတာ ဝက်ပါ မသိဘဲနေပါ့မလား။
နီးနီးရှိနေလို့မှန်း သိပေမယ့် အဲဒီနီးနီးနဲ့ကိုပဲ မတည့်အောင် နေ
ပြချင်တာ။

“မိန်းကလေး”

“ဘုရားရေ”

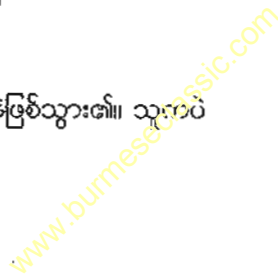
“မိန်းကလေးနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာ အဆန်းလား
မေမေရ။ သားက ယောက်ျားလေးလေ”

“အို! ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် သား
မသွားရဘူး။ သားအကြောင်းကို မေမေသိတယ် သား။ အပျော်
ပဲဖြစ်ဖြစ် အတည်ပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးတွေ ထည်လဲတဲ့တဲ့လုပ်
ရပ်ကို မင်း ရပ်တန်းက ရပ်တော့ သား”

“ချိန်းထားပြီးမှ သားဘက်က ကတိမပျက်ချင်ဘူး မေ
မေ။ ယောက်ျားဆိုတာ ကတိတည်ရတယ်”

“ဘာ!”

ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည်မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ သူ့ကပဲ

ကတိတည်ချင်သေးသတဲ့။

“တားမရရင် နိုးနိုးကိုပါ ခေါ်သွား”

မာဆတ်ဆတ်အသံနှင့်ပြောလိုက်တော့ ဝက်ပါ မျက်မှော့ ကြဲတလျက်...

“ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ၊ မခေါ်ဘူး”

“ဘာ!”

“သူနဲ့သားက ဒီလောက်ရင်းနှီးကြတာမဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့။ ပြီးတော့...”

“တော်တော့ သား၊ မရင်းနှီးတာကို မေမေသိတယ်။ အခုရင်းနှီးအောင် မေမေက ခေါ်ခိုင်းနေတာလေ။ တစ်အိမ်တည်း နေပြီး ဒီလောက်စိမ်းနေဖို့ လိုလို့လား”

“ဝက်ပါ သွားပါစေ အန်တီ၊ နိုးနိုးလည်း လုပ်စရာလေး ရှိသေးလို့ သူနဲ့လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်”

နိုးနိုးအသံက ဝက်ပါနောက်ကျောဘက်ဆီမှ ထွက်လာတာမို့ ဝက်ပါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နိုးနိုးပြီးနေပေမယ့် ဝက်ပါကတော့ မပြုံးနိုင်ပါဘူး။ ဒီလို ပုံမလာပန်းမလာ ငတ်မကို တွဲခေါ်သွားဖို့ ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်တာ။

အခုလိုငြင်းပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် အမြတ်တနိုးရဲ့။

“မေမေကြားတယ်နော်၊ သူက မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ သားသွားတော့မယ်”

ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည် မတားလိုက်နိုင်ခင်မှာပဲ ဝက်ပါ ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် ထွက်သွား၏။

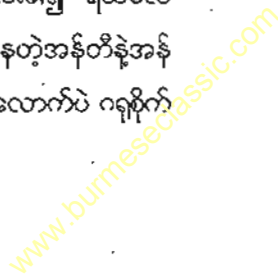
“စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ အန်တီရယ်... ဝက်ပါက ယောက်ျားလေးပဲဟာ။ သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားပါစေ”

“သူ့ကိုလွတ်လပ်စေချင်တာနဲ့ သမီးက ငြင်းပေးလိုက်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး အန်တီရဲ့။ နိုးနိုးလည်း အကယ်အားတာပါ”

“သမီးက ဘာလုပ်စရာရှိလို့လဲ။ စန္ဒာဖြစ်ဖြစ် ညိုညိုဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းလို့မရဘူးလားသမီးရဲ့”

လက်ဝါးချင်းဖိပွတ်၍ နိုးနိုးခေါင်းလေးခါ၍ ရယ်လေသည်။ နိုးနိုးကို အရိပ်လိုကြည့်ပြီး ဂရုစိုက်နေတဲ့အန်တီနဲ့အန်တီကို နိုးနိုး အားနာလှပါသည်။ သူတို့တယ်လောက်ပဲ ဂရုစိုက်

နေနေ ဝက်ပါက နိုးနိုးကို မတူမတန်သလို ဆက်ဆံနေတော့ နိုးနိုးအနေခက်လှပါ၏။

“ကောင်မလေးတွေကို ခိုင်းလို့မဖြစ်ရင် အန်တီ ဘာ ကူညီရမလဲ သမီး။ အားမနာနဲ့နော်”

“ဘယ်သူမှ ကူညီလို့မရဘူး အန်တီရဲ့။ နိုးနိုးကိုယ်တိုင် လုပ်မှ ရမှာလေ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ အဲဒီအလုပ်ဆိုတာက နိုးနိုး စစ် တုရင်ကစားဖို့ သမားကိုစိန်ခေါ်ထားတာ အန်တီရဲ့။ လောင်းကြေး နဲ့လေ”

“ဟယ်!”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဒေါ်ဖြူးဖြူးကြည် မျက်လုံး လေး ဝိုင်းသွားလေ၏။

“နိုးနိုးရေ”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း သမား လာပြီ။ သမီးသွား တော့မယ်နော် အန်တီ၊ သမီးတို့ ဒီခြံထဲမှာတင် ကစားကြမှာပါ”

“အေးအေး”

နိုးနိုးထွက်လာတော့ သမားက ရပ်စောင့်နေ၏။ ဝက်ပါ

က နိုးနိုးကိုအဖက်မတန်သလို ဂရုမစိုက်ပေမယ့် သမားကတော့ အရိုက်ဖော်ရလို့ တော်သေး၏။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အရေး ဘယူမလုပ်တဲ့ သမားက နိုးနိုးအပေါ်ကျတော့ ဖော်ရွေတာ နိုးနိုး ကို သနားလို့ထင်ပါရဲ့။

ဝက်ပါကတော့ နှလုံးသားမပါလေရောသလား။ နိုးနိုး ဆို သာမန်ရုပ်ရည်နှင့်မိန်းကလေးကို စိတ်မဝင်စားတာ ဖြေသာ ညို့ရသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ဖေးမ စကားလေးပင် ပြောဆိုခင်မင်ခွင့်မပေးတာအတွက်တော့ နိုးနိုး ဝမ်းနည်းမိတာ အခုန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမားကတော့ နိုးနိုးအတွက် သူငယ်ချင်း မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီလေ။

“နိုးနိုး”

“ဟင်”

“ပွဲစမယ်၊ လောင်းကြေးကို တို့သတ်မှတ်ရမလား”

“အင်း... ပြောလေ၊ သမားက ဘယ်လိုသတ်မှတ် သလဲ”

သမားက နိုးနိုးမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်လေတော့၊ နိုးနိုး နေတတ်စွာ မျက်နှာလေးလွှဲလိုက်ရင်း...

“ဘာကြည့်တာလဲသမားရဲ့၊ နိုးနိုးမနေတတ်တော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

နိုးနိုးပြောမှ၊ သမား၊ အကြည့်ကို ရုတ်သိမ်း၍ . . .

“လောင်းကြေးပြောမလို့ပါ”

“ဟင်း . . . လောင်းကြေးက လူကိုကြည့်ပြီးမှ ပြော

ရသလား”

“ဒါပေါ့၊ မကြည့်ဘဲ မျက်စိမှိတ်ပြောလို့မှမရတာ”

“ကဲ . . . ပြောမှာပြောပါ သမားရဲ့”

“တို့နိုင်ရင် နိုးနိုး တို့ခိုင်းတာကို လုပ်ရမယ်။ တို့ရှုံးရင်
လည်း နိုးနိုးခိုင်းတာကို တို့လုပ်မယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဘာခိုင်းမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတယ်ဆိုရင် မမေးနဲ့လေ
တို့ကို ဘာခိုင်းရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားပါ”

“OK! ... စိန်လိုက်”

ပွဲစသည်နှင့် နိုးနိုး ရင်တွေ့ခုန်သလိုလိုပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိလို့ ကစားတာဟု စိတ်ကိုတင်းလိုက်မှ ရင်ခုန်

သံတွေ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းသွား၏။ ကစားရမှာက သုံးပွဲလတ်
မှတ်ပြီး နှစ်ပွဲနိုင် တစ်ပွဲရှုံးသမားက အနိုင်ရမှာဖြစ်သည်။

နိုးနိုးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖေဖေနဲ့ ကစား
ကျပါ။ ဖေဖေကိုအနိုင်ရခဲ့ဖူးတာတွေရှိတော့ ယုံကြည်မှုရှိနေသည်။

သမားကစားနေရင်းမှ သမားကိုလျှော့တွက်လို့မရမှန်း သိလိုက်

“နိုးနိုးမှာ . . .

“ကဲ! ဒီပွဲမှာ တို့နိုင်သွားပြီ”

“ဟွန်း . . . သိပ်ပြီး မာန်တက်မနေပါနဲ့၊ နှစ်ပွဲကျန်

သေးတယ်”

“ကြိုးစား . . . ကြိုးစား၊ ကျန်တဲ့နှစ်ပွဲစလုံး နိုးနိုးနိုင်

တို့ကိုခိုင်းချင်တာ ခိုင်းလို့ရမှာ”

နိုးနိုး ပခုံးလေးတွန့်၍ မဲ့လေသည်။ နောက်တစ်ပွဲမှာ

နိုးနိုး ဘုရားလည်း တံရင်း။ သမားကိုအနိုင်ရဖို့ တော်တော်ကြိုး
စားနေရ၏။ ကြိုးစားနေတဲ့ကြားကပဲ နောက်တစ်ပွဲမှာလည်း နိုးနိုး

ရှုံးသွားပြန်သည်။

“ဟာ! သွားပြီ၊ နိုးနိုး ရှုံးသွားပြီ”

“နောက်တစ်ပွဲ ဆက်ကစားဦးမှာလား”

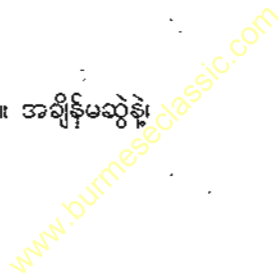
“ရှုံးနေတာသိသိနဲ့ ထပ်ကစားရင် နိုးနိုး ဘယ်လောက်

ရှုံးနိုး ပိုသိသွားမှာပေါ့။ တော်ပြီ . . . မကစားတော့ဘူး။ အခု

အား နိုင်သွားပြီ၊ နိုးနိုးကို ဘာခိုင်းမှာလဲပြော”

“ပါးပါးလေးပါ”

“ထူတာပါးတာ သမားပြောမှ သိရမှာ။ အချိန်မဆွဲနဲ့၊

မြန်မြန်ပြော”

အရှုံးနဲ့ရင်ဆိုင်ရတော့ နိုးနိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်လျက် နှုတ်ခမ်းလေးစုလေသည်။ သမားကတော့ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“နိုးနိုးက တို့ကိုလျှော့တွက်တာကိုး”

“နောက်တစ်ခါဆို နိုးနိုးနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

“ကဲ! ဟုတ်ပါပြီ အခုတော့ တိုင်းတာ လုပ်ရဖို့အတွက် နိုးနိုး အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်။ ပြီးရင် တို့လာခေါ်မယ်”

“ဟင်! ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“သွားလိုက်ရင် သိမှာပေါ့၊ ကိုယ်လည်း အဝတ်သွားလဲ လိုက်ဦးမယ်။ မကြာစေနဲ့နော်၊ မြန်မြန်လေး”

“စိတ်ချ”

သမားနဲ့နိုးနိုး သုံးနှစ်လေးလို ကျောခိုင်းပြီး အသီးသီး ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ နိုးနိုးက မိတ်ကပ်တွေ ကရင်မိဘတ်တွေနဲ့ ခြယ်သနေတဲ့လူမှမဟုတ်တာ။ မြန်မှမြန်ပါပဲ။ နိုးနိုး အဝတ်လဲပြီး ပြန်ထွက်လာတော့...

“သမီး”

“ရှင်... အန်တီ”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ သမီး”

“အဟွန်း... နိုးနိုး လောင်းကြေးရှုံးသွားလို့ အန်တီရဲ့။ အဲဒါ သမားခေါ်တဲ့နေရာလိုက်ပြီး သူ့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးရမှာ”

“ဟောတော့”

သမားနဲ့အတူသွားမှာမို့ ဘာမှစိတ်မချစရာမရှိပေ။ ဒါပေမဲ့ အနာတစ်လွဲ ဆေးတစ်လွဲဖြစ်ကုန်ရင် ဒုက္ခ။ ဝက်ပါက နိုးနိုးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂရုစိုက်သူက သမားဖြစ်နေပြီ။ နိုးနိုးကရော ဘယ်သူ့ကို ပိုခင်တွယ်နေသလဲ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၅)

“ကြည့်ပါဦး၊ ခုလိုပြင်လိုက်တော့ ညီမလေးက လှလိုက်တာကွယ်။ အသားဖြူတော့ ဒီဆံပင်အရောင်လေးနဲ့ အရမ်းလိုက်တာပဲ။ ကောင်လေးမြင်ရင် မှတ်မိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။”

“မမကလည်း ဒီအစ်မက မပြင်မဆင်နဲ့ ဖြစ်သလိုနေလို့ပါ။ အစကတည်းက ချစ်စရာလေး။ ဝင်လာကတည်းက ပြင်လိုက်ရင် မှန်ညက်သွားမယ်ဆိုတာ ဒီက သိပြီးသား။”

“ဒီလောက်မြှောက်မနေကြပါနဲ့၊ နိုးနိုး မနေတတ်တော့ဘူး။ တကယ်”

ရယ်သံလေးတွေက ခပ်လွင်လွင်ထွက်လာ၏။ တကယ်ပါ။ နိုးနိုးကပဲ နဂိုရှိလို့လား။ အလှပြင်ပေးတဲ့သူတွေကပဲ တော့

လို့လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲကြည့်ပြီး နိုးနိုးမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ မေးချင်၏။ အပြားကြီးပြီး ခပ်ရှည်ရှည်နှင့် စည်းစည်းလုံးလုံး မရှိဘဲ ရှိနေသောမျက်ခုံးမွေးတွေက ခုတော့ မျက်ခွံပေါ်မှာ ကွေးကွေးညွတ်ညွတ်ကလေး ရှိနေ၏။

မျက်တောင်လေးတွေက မကော့ဘဲ စင်းကျနေလို့ မလှဘူးထင်ခဲ့သောမျက်ဝန်းလေးတွေက ခုတော့ဖြင့် မျက်တောင်ကော့လေးတွေကြားမှာ ရွှန်းရွှန်းစိုစိုနှင့် တောက်ပနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာက ပန်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းနီ စိုလဲ့လဲ့လေး တင်လိုက်တော့ ပုလဲရောင်ပြေးနေသော မျက်နှာလေးက ဖူးစင်နေလေ၏။ ပင်ကိုဆံပင်နက်နက်ကြေကြေတွေကလည်း ဖြောင့်စင်းပြီး ညိုရွှေရောင်လေးဖြစ်နေတော့ အမြတ်တန်းဆိုတဲ့နာမည်ကလေးနဲ့ တကယ်ကို လိုက်ဖက်တင့်တယ်သွားပါပြီ။

“ကဲ... မောင်လေးရေ”

“ဗျာ”

စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်ရင်း ထိုင်စောင့်နေတဲ့သမားဆီကို ပြုတ်ပါလာပိုင်ရှင်အစ်မကြီး ရောက်လာပြီး...

“မင်းကောင်မလေးကို မင်းမှတ်မိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။

သိလား။ လှလိုက်တာမှ မှန်လို့”

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

နောက်တစ်ယောက်ပါ လိုက်လာပြီး ပခုံးချင်းယှဉ်ရပ်နေရာမှာ လူချင်းခွာ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်တာနှင့် နိုးနိုးပုံစံလေးက ထင်းခနဲပေါ်လာသည်။

“ဟင်!”

သမား တကယ်ပဲ အံ့ဩသွားရ၏။ ပြင်လိုက်ရင် လှမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဒီလောက်အထိတော့ ထင်မထားခဲ့ပေ။ ပိန်ကပ်ကပ်ကိုယ်လုံးလေးကလွဲလျှင် အားလုံးက ပြောင်းလဲသွားလို့ အမြတ်တန်းဆိုတာ လှပတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီလေ။

“ကဲ! ဘယ်လိုလဲ မောင်လေး။ စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျပါတယ်”

သမား ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပေးပြီး နိုးနိုးလက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်ကိုရောက်မှ...

“တို့ တကယ်ကို အံ့ဩတယ်၊ သိလား”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ သမားရဲ့”

“သူဌေးသမီးဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ နိုးနိုးဖြစ်သလိုနေတာကို

လေ။ အခု နိုးနိုး အရမ်းလှသွားပြီမဟုတ်လား။ အရင်ကတည်းက ခုလိုပြင်သင့်တာ။ ခုတော့ အလောင်းအစားလုပ်ပြီးမှပဲ ထင်ပေါ်ခွင့်ရတာကို နှမြောလို့”

“နိုးနိုးက အဲဒီအလှပြင်ရတဲ့အလုပ်ကို စိတ်ရှုပ်လို့ပါ”

“အခု ရှုပ်တယ်လို့ မထင်နဲ့တော့၊ တို့ မင်းကိုနိုင်ခဲ့တာ အတွက် အလှပြင်ခြင်းအလုပ်ကို တစ်သက်လုံးလုပ်ရမယ်”

မျက်တောင်ကော့လေးတွေက ဖျပ်ခနဲ ပင့်တက်လာတာ

“သမားက နိုင်ထားတဲ့သူပဲ၊ ကတိအတိုင်း သမားခိုင်းသလို နိုးနိုးလုပ်ပေးရမှာပေါ့”

သမားပြီးပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်၏။ အနေတည့်တဲ့သမား၊ သူ့ခန့်တွေမှ ခဏခဏပြုံးတတ်နေပါပြီ။ မိဘမဲ့လို့ အထီးကျန်တာချင်းအတူတူ ကိုင်းကျွန်းမို့ ကျွန်းကိုင်းမို့ဆိုတာမျိုးပဲပေါ့။

မျက်နှာလေးလှလာပြီဆိုတော့ ပိန်ကပ်ကပ်ကိုယ်လုံးလေး လှလာဖို့အရေး သမားကြိုးစားပေးရဦးမည်။ ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို လျစ်လျူရှုထားတဲ့နိုးနိုးကို သမားကပဲ လမ်း ၃၀ ဆေးကုခန်းမှာဝင်ပြီး သွေးစစ်တာကအစ အားလုံး သူပဲ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ပေးသမျှ

နိုးနိုးက ခေါင်းညိတ် လိုက်နာနေရသည်သာ။

“ဆေးကျောင်းတက်နေပြီး ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက်ဘူး။ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ”

ဆိုတာက ရှိသေး။ ဖေဖေရှိတုန်းက ဂရုစိုက်ပေမယ့် နာကောင်တုံးလုံးမဟုတ်တော့ နိုးနိုးကိုယ်တိုင်က . . .

“သမီးအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ဖေဖေရယ်၊ သမီးက ကိုယ့်မှာ ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရရင် ခေါင်းလေးကိုက်တောင် ဆေးခန်းပြေးမှာ၊ သိလား။ ပေတေပြီး ခံစားမနေနိုင်ပါဘူး”

ဆိုတာနှင့်ပဲ ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြီးသွားတတ်ခဲ့တာပါ။

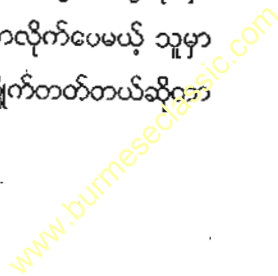
“နိုးနိုး”

“ဟင်”

“တို့ ဗိုက်ဆာထယ်၊ တစ်ခုခုစားရအောင်”

“သဘောပဲလေ”

သမားနှင့်နိုးနိုး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး သမားကပဲ မိနူးကတ်ကိုကြည့်၍ စားသောက်ဖွယ်တွေကို မှာသည်။ နိုးနိုးကို ဘာစားမလဲလို့မမေးဘဲ မှာလိုက်ပေမယ့် သူ့မှာတာက နိုးနိုးအကြိုက်တွေပါ။ နိုးနိုး ဘာကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ

သူသိနေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

“စကားမစစ် နိုးနိုးကိုမေးရဦးမယ်”

“မေးလေ”

“တို့နွဲ့ဝက်ပျံပုံပါတဲ့ သော့ချိတ်ကလေး နိုးနိုးမှာ ရှိသေးလား”

နိုးနိုး ခက်ရင်းတွေကို ကိုင်ထားရာမှ ခဏပြန်ချလိုက်

ရင်း . . .

“မရှိတော့ဘူး သမားရဲ့”

“ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ နိုးနိုး”

“ဖေဖေနွဲ့နိုးနိုး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့နေ့က အဲဒီနေရာမှာ ထွက်ကျခဲ့တာဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒါလေးကို နိုးနိုးပြန်ရှာပါသေးတယ်။ မတွေ့တော့ဘူး သမားရဲ့။ ဝက်ပျံမှာရှိတယ်ဆိုတော့ သမားမှာလည်း ရှိမှာပေါ့နော်။ ရှိရင် နိုးနိုးကို တစ်ခုလောက် ထပ်ပေးပါလားဟင် သမား”

သမား ပထမတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။

နောက်မှ သူ့ကားသော့လေးကိုထုတ်ပြီး သော့ချိတ်ကလေးကို ဖြုတ်၍ နိုးနိုးဆီသို့ ကမ်းပေးလေ၏။

နိုးနိုးက လှမ်းယူရင်းပဲ . . .

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမားရယ်”

“မလိုပါဘူး။ မင်းနွဲ့ဝက်ပါကြားမှာ ကိုယ်က ပေါင်းကူးတံတားတစ်ခုပါ”

“ဘယ်လို”

တို့ကနေ ကိုယ်လို့ပြောင်းပြောမိတာကို နှစ်ယောက်စလုံး သတိမထားမိလိုက်ကြပေ။

“မင်းနွဲ့ဝက်ပါကို ကိုယ်အဆင်ပြေစေချင်ပါတယ်။ မင်းဝက်ပျံကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာလည်းသိတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ဖက်မိဘတွေကလည်း သဘောတူခဲ့ကြပြီးသားဆိုတော့”

“ဟင်! နှစ်ဖက်မိဘတွေ သဘောတူခဲ့ကြပြီးသား။ ဟုတ်လား သမား”

သမား ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် နိုးနိုး၊ နိုးနိုးဖေဖေက နိုးနိုးကို အရင်ဖွင့်မပြောဘဲ ကလေးချင်းတွေကြားပြီးမှ ပြောမယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝက်ပျံမွေးနေ့မှာ ဝက်ပါနွဲ့နိုးနိုးကို ဆိုပေးတာလေ”

“ဒီလိုကိုး”

နိုးနိုးပျက်ဝန်းလေးတွေ ရိဝေဆွေးမြေ့သွားပြီး မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲလာ၏။ ဖေဖေကိုသတိရမိလို့ပါလေ။ အဲဒီနေ့က

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖေဖေ တွေတွေငေးငေးလေးဖြစ်နေတာကို မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားရသည်။

ဒါ... နိုးနိုးရဲ့ရှေ့ရေကို တွေးနေလို့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ဖေဖေ အက်ဆီးဒင့်နဲ့ ဆုံးခဲ့တာပေါ့။

“ဝက်ပါက အလှအပကြိုက်တယ် နိုးနိုးရဲ့။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ် နိုးနိုးကို ခုလိုပြုပြင်ပေးနေတာ။ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း နိုးနိုးအပေါ် စေတနာထားပြီး ပြုပြင်ပေးချင်တာ ပါတယ်”

“အဲဒါ သမား ဘယ်သူ့ကိုစိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့လဲဟင်”

“နှစ်ယောက်စလုံးကိုပေါ့ နိုးနိုးရဲ့။ ဝက်ပါရော နိုးနိုးပါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ”

နိုးနိုး တွေတွေငေးငေးလေးနှင့် သမားကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ ဝက်ပါစိတ်ဝင်စားလာအောင် နိုးနိုးကို အလှအပရေးရာတွေ ပြုပြင်ပေးတာတဲ့လား။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမားရယ်။ သမားက သူနဲ့နိုးနိုးကို အဆင်ပြေစေချင်ပေမယ့် နိုးနိုးကတော့ ဝက်ပါကို မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။

လူကြီးတွေသဘောတူခဲ့တာရှိလို့ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ရရင်တောင် ဝက်ပါဘက်က နိုးနိုးကိုချစ်လာနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဆိုတာ နိုးနိုးသိနေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဝက်ပါတဲ့ခွဲတဲ့ နိုးနိုးကလေးတွေက နိုးနိုးထက်သာတဲ့သူတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒီသာတဲ့သူတွေတောင် တစ်နေ့ ကျန်ခဲ့ကြရတာပဲမဟုတ်လား။

“နိုးနိုး စားလေ”

“ဪ... အင်း”

“ဝက်ပါတော့ နိုးနိုးကို ခုလိုပုံစံနဲ့ပြင်လိုက်ရရင် ငေးသွားမှာ ကျိန်းသေတယ်။ သိလား”

နိုးနိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဝက်ပါအကြောင်းပဲ ပြောနေတယ်။ သမားအကြောင်း တော့ ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ကိုယ့်အကြောင်းပြောစရာမှမရှိတာ နိုးနိုးရဲ့။ ဖေဖေရော မေမေပါ နိုင်ငံခြားမှာ။ မေမေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့၊ ဖေဖေက အိမ်ထောင်မရှိဘူး။ ကိုယ်က ဒီမှာ လေးလေးနဲ့နေတယ်။ ဒါပဲလေ။ မိသားစုရှိလျက်နဲ့ မိဘပွဲဖြစ်နေရတဲ့ကိုယ့်ဘဝက အထီးကျန်တယ်။ ဒါကြောင့် မိဘမဲ့တိုင်းကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်ဆိုတာက တွေ့ရင် ထွေထွေထူးထူးမှမရှိတာ”

“အဟုန်း... ပြောစရာမရှိဘူးဆိုပြီး ပြောသွားတာ နှေးတမ်းပဲ။ နိုးနိုးမေးချင်တာက ဟိုလေ”

www.burmeseclassic.com

နိုးနိုးမေးရမှာ အားနာသလို မျက်လွှာလေး ပင့်ကြည့်တော့ သမားနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ သမားကပဲ အကြည့်ပြန်လွှဲသွားပြီး ဆံပင်တွေကို ဖိသပ်ချနေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကိုယ့်ကို သူများစိုက်ကြည့်လို့ ရှက်သွားတယ်လို့ ပြောရအောင်က သမားကို ဒီလိုပဲကြည့်တတ်ကြတာ ရှိနေပြီ။ အခြားမှာက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်သွားလို့ရပြီး အခုက တည့်တည့်ကြီး မရှောင်သာလို့လား။

“နိုးနိုးက ဘာမေးချင်တာလဲ”
“နိုးနိုးမေးရင် သမားစိတ်မဆိုးရဘူးနော်”
“အင်း... မေး”

“သမား အခုထိ ဘာလို့ ချစ်သူချည်းစားတစ်ယောက် မှ မထားတာလဲ”

သမား ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ အတန်ကြာမှ...

“အချစ်ဆိုတာ စပျစ်သီးလေးတွေလို ဘယ်အလုံးက ချိုတယ်၊ ဘယ်အလုံးက ချဉ်တယ်သိရအောင် တစ်လုံးချင်း စားကြည့်ပြီး ရွေးချယ်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ နိုးနိုးရယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲက မပါဘဲနဲ့ ကိုယ် ဘယ်သူ့လက်ကိုမှဆုပ်ကိုင်ပြီး ဟန်ဆောင်ပြီးနဲ့ မဟုတ်ကို အဟုတ်ထင်အောင် မပြောချင်ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့

ချစ်ခင်မှုအတွက် တစ်ဖက်မှာ ထိခိုက်နစ်နာတာမျိုးလည်း မဖြစ်ဆဲချင်ဘူးလေ။ မိန်းကလေးတွေကို မျှော်လင့်ချက်ပေးပြီးမှ ကိုယ့်ဘက်က စိတ်မပါလို့ လက်ကိုဖြုတ်ချခဲ့ရမယ့်အစား အစကတည်းက လာဆုပ်တဲ့လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ရင် တစ်ခါပဲ အမုန်းခံရမယ်၊ တစ်သက်လုံး နာကြည်းနေတာမျိုးမဖြစ်ဘူးပေါ့”

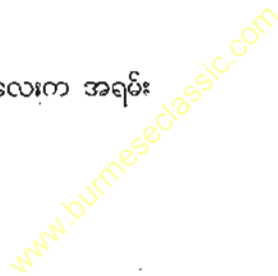
“ဒါဆို သမားက တကယ်ချစ်တဲ့သူတွေမှ တရားဝင် ခြေငြားမယ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးအတွက် တိုယ်က အားကိုးယုံကြည်ထိုက်တဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်။ အချစ်သူရဲကောင်းပေါ့”

နိုးနိုး၊ သမားစိတ်ဓာတ်ကို အထင်ကြီး လေးစားသွားမိ၏။ လူပုံစံက နွဲ့မလိုနဲ့ မျက်နှာကတော့ အမြဲခပ်တည်တည် အေးစက်စက်နေခဲ့သူမို့ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခိုင်မာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ပြတ်သားတဲ့စိတ်ကူးနှင့် ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဖြတ်သန်းသွားမည့်သူလို့ ထင်ထားတာ မှန်နေပြီ။

ဝက်ပါသာ သမားလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ဖွေးနိုင်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

“သမားရဲ့ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရမယ့် မိန်းကလေးက အရမ်း

ကံကောင်းမှာပဲ။ သမားချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို မြန်မြန်တွေ့ပါလေ
လို့ နိုးနိုးဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“နိုးနိုးက ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ချစ်သူမြန်မြန်ရစေချင်တာ
လဲ”

“အထီးကျန်နေတဲ့သမားဘဝလေးကို ပျော်ရွှင်မှုစွန်း
လန်းဆန်းစိုပြည်လာစေချင်လို့ပါ”

သမား မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားပြီး ရယ်ထေ
သည်။ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်လို့ လိုက်ရှာတိုင်း ရတတ်တဲ့
အရာမှမဟုတ်တာ။ ကိုယ်မလိုချင်လည်း ခလုတ်တိုက်မိတဲ့အခါ
မှာတော့ နာတာကျင်တာကို ဘေးဖယ်ထားလို့ မြတ်နိုးကြင်နာ
ခြင်းများနဲ့ ကောက်ယူကြည့်မိဦးမှာပါ။

“နိုးနိုးနဲ့ စကားပြောနေရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ပျော်တယ်
ဆိုရင်ရော၊ အဲဒီအပျော်ကို ဘယ်လိုကင်ပွန်းတပ်ရမလဲ”

“ဟင်!”

နိုးနိုး ခါးလေးမတ်သွား၏။

“ချစ်သူရှိတိုင်းလည်း မပျော်ကြရပါဘူးနိုးနိုးရယ်။ သဝန်
တိုကြ စိတ်ကောက်ကြနဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်ရတဲ့အချိန်တွေလည်း ရှိသေး
တာပဲ။ သူငယ်ချင်းဆိုတာကမှ ပျော်စရာတွေကို အမြဲတမ်း ဖန်

ခြင်းပေးတာလို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

ကိုယ်တိုင်ဘာမှမသိသေးတဲ့ကိစ္စအတွက် နိုးနိုးလည်း
ထိတုကျကျမဖြေနိုင်ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေက ပျော်စရာဖန်ဆင်း
နိုင်သည်ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် အချစ်ဆိုတာကိုလည်း နိုးနိုးက
နှုတ်လင့်ခံစားကြည့်ချင်သေးသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ...

BURMESE CLASSIC

နွေးထွေးခြင်းလား၊ လောင်မြိုက်ခြင်းလား...

လောလောဆယ်အဖို့မှာတော့ နိုးနိုးအတွက် ဥပေက္ခာ

သာ။

အခန်း (၁၆)

ဇနာနှင့် ညိုညို

နှစ်ယောက်သား ပီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထမင်းဟင်းချက်ကြ
ရင်း နိုးနိုးအကြောင်းကို ပြောလို့မဆုံးနိုင်ဖြစ်နေကြသည်။

“တကယ်ပါ ညိုညိုရယ်၊ ငါအပိုပြောတာမဟုတ်ဘူး
သိလား။ နိုးနိုးပြန်လာတာဖြစ်တော့ ငါတကယ်မှတ်တောင်မမှတ်
မိချင်ဘူး။ ခုလိုပြင်ဆင်ထားတော့ မင်းသမီးလေးကျနေတာပဲ”

“မမေနှာ ချီးကျူးတဲ့အကြောင်း မမကိုပြောပေးမယ်လေး
အဲဒါမှ မုန့်ဖိုးလေးဘာလေး ပေးမလားလို့”

“ငါက မုန့်ဖိုးကိုမျှော်ကိုးပြီး ပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ ညို
ညိုရဲ့ မုန့်တာကိုပြောနေတာ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မမက အမြဲတမ်း ဖြစ်သလိုနေလာတာ၊ ခုမှဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး အလှပြင်တယ်မသိဘူး”

“အဲဒါ ဝက်ပါနဲ့ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီအောင် ပြင်တာဖြစ်မှာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြစဉ်မှာပဲ...

“ဟိုနှစ်ယောက်”

“ဟင်!”

တံခါးဝမှာ မားခနဲလာရပ်သူက ဝက်ပါ။

“ငါ့နာမည်ကြားလိုက်လို့ ငါ့အကြောင်း ဘာတွေအတင်း တုပ်နေတာလဲ”

ညိုညိုရော စန္ဒာပါ ခေါင်းတခါခါ လက်တကာကာဖြစ်လျက်...

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့ ညိုညိုတို့ မမအကြောင်း ပြောနေရင်းနဲ့ အစ်ကိုလေးနာမည် ပါသွားတာပါ”

ဝက်ပါ အလိုမကျသလို မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ သူ့ကွယ်ရာမှာသာ ဝက်ပါလို့ခေါ်ကြတာ။ ရှေ့တင်ကျတော့ အစ်ကိုလေးလို့သာ ခေါ်ကြသည်။ သူတို့က စပ်စပ်စုစု ဟိုဖြူဖတ်ဖတ် ပိန်ကပ်ကပ်မနဲ့ သူ့နာမည်ကို ဘာလို့တွဲဖက်ပြီးပြောနေကြတာလဲ။

“နင့်မမက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရမ်းလှလာလို့”

“ဘာ!”

ဝက်ပါ သဘောကျစွာ အသံထွက်အောင်ပဲ ရယ်လေသည်။ လှလာလို့တဲ့။ ဘယ်မျက်စိနဲ့ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလှလာသလဲတော့ မသိပါဘူး။

“အရမ်းလှလာလို့ ဟုတ်လား... ဟား... ဟား”

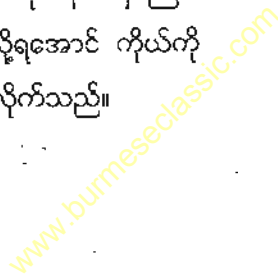
“တကယ်ပြောတာ အစ်ကိုလေးရဲ့၊ အစ်ကိုလေး နိုးနိုးကို မမြင်ရသေးလို့ပါ။ မြင်လိုက်ရင် ငေးသွားစေရမယ်”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ နင်တို့စကားက ငါ့ကို ကိုယ့်ခါးကိုယ်ကလိထိုး ရယ်ခိုင်းနေသလိုပဲသိလား။ အိမ်မြှောင်အရှေ့ခွဲလဲထားတဲ့ရုပ်ကိုများ လှသလေးဘာလေးနဲ့”

“ညိုညိုရေ”

“ဟော! ပြောရင်း မမလာပြီ”

မမလာပြီဆိုတော့ ဝက်ပါ မဲ့ခနဲလှုပ်ကာ ပခုံးကိုလည်း တွန့်လိုက်လေ၏။ နိုးနိုးလျှောက်လာတဲ့ခြေသံကို နောက်မှာကြားပေမယ့် လှည့်မကြည့်။ သူမလာရင် ဝင်လို့ရအောင် ကိုယ်ကို တစ်ဖက်ကပ်ပြီး ပခုံးစွန်းနှင့်မှီကာ ရပ်နေလိုက်သည်။

“မမ ဘာခိုင်းမလို့လဲဟင်”

“မခိုင်းပါဘူး။ အန်တိုကိုမတွေ့လို့ ဘယ်သွားလဲမေး
မလို့ပါ”

“ဪ... အန်တိုကြီးက သူ့သူငယ်ချင်းက ဖုန်းဆက်
ခေါ်လို့ဆိုလား။ ထွက်သွားတာ။ နိုးနိုးပြန်လာတာနဲ့ လွဲရုံလေးပဲ
နိုးနိုးရဲ့”

“ဪ”

နိုးနိုးမျက်နှာလေး ဒီဘက်လှည့်လာတော့ ဝက်ပါ ငေး
ခနဲဖြစ်သွားရာကနေ မျက်တောင်ခတ်ဖြစ်ရဲ့လားပင် မသိတော့။
ပါးစပ်ကနေ ထုတ်ဖော်မပြောပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ လှလိုက်
တာဟု ချိုးမွမ်းမိသည်။

“ဝက်ပါ ပြန်ရောက်နေပြီကိုး”

နိုးနိုးက အပြုံးလေးနှင့် မေးသော်လည်း ဝက်ပါ ဆွံ့အ
နေသည်။

“ရုပ်ရှင်ကား ကောင်းရဲ့လား”

“ဪ... အင်း... ကောင်းပါတယ်”

နိုးနိုး မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ ဝက်ပါဖိ နောက်
ကနေ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်သွားကာ...

“မင်း ဒီနေ့ အရမ်းလှနေပါလား”

“ဟုတ်လို့လား”

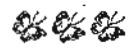
“တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ်အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ ယုံ
တောင် မယုံချင်ဘူး”

“အဲဒါ သမားကျေးဇူးကြောင့်လေ”

“ဟင်! သမားကျေးဇူးကြောင့်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နိုးနိုးကို သူပဲ ဗြူတီဝါလာ ခေါ်သွားပေး
တာ”

“ဝက်ပါ နောင်တပင် ရချင်သွား၏။ တကယ်ဆို သမား
မလုပ်ခင်က သူ့ဦးစွာစဉ်းစားမိသင့်တာ။ ခုတော့ သမားက ခြေ
တစ်လှမ်း ဦးသွားပြီလား။

အခန်း (၁၇)

“ခုတလော ကျောင်းမှာ နင့်နာမည်ကို ရေရွတ်နေကြ
တယ် နိုးနိုး”

“ဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့လဲ”

“နင် အရမ်းလှလာတဲ့အကြောင်းလေ”

နိုးနိုး ဆံပင်လေးတွေ နွဲ့ခါသွားအောင် လှည့်ကြည့်ပြီး
ရယ်လေသည်။ ဒါ သမားရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်လေ။ နိုးနိုးကို ခုလို
သူများငေးအောင် ပြုပြင်ပေးခဲ့သူက သမားဆိုတာသိရင် ဘာပြော
ကြဦးမလဲ။ မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ထင်သည်။

ဝက်ပါတစ်ယောက်မှာလည်း အရင်လို နိုးနိုးကို မတူ
တော့သလို မဆက်ဆံတော့ပေ။

“မိုးမိုးပြောတာ ဟုတ်တယ်နီးနီးရဲ့၊ နင့်ပိန်ကပ်ကပ်ကိုယ် လေးကလည်း ခုဆို စိုစိုပြည်ပြည်လေးဖြစ်လာတော့ နင်အရမ်း လှလာတယ် သိလား”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ခြံထဲက သံပုရာပင်မို့လို့ နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးဟ၊ နင်တကယ်လှလာတာပါ နီးနီးရယ်။ ဝက်ပါနဲ့တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ ဇူးဇူးတို့၊ ယမင်းသင်္ဃေတို့တောင် နင့်ကို မနာ လိုဖြစ်နေကြတာဟ။ ဝက်ပါက နင့်ကို အရင်လို မတူမတန်သလို မဆက်ဆံတော့တာလည်း အသိသာကြီး”

“အရင်လိုမဆက်ဆံတာက သူနဲ့ငါ တစ်အိမ်တည်းနေ ရတာလေဟယ်”

“သမားကလည်း နင့်ကို အရေးပေးနေတယ်လေ”

“အဲဒါလည်း သူနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပြီကိုး”

နီးနီးက စကားကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် ပြောနေသဖြင့် စကားက မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ သူတို့ထိုင်နေကျ ဆိုင်လေး ထဲသို့ ဝင်လာတော့ သမားတို့အုပ်စုလည်း ရောက်နှင့်နေတာမို့ နီးနီးပြုံးပြုံးသာ အသံတိတ်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အရင်နဲ့တော့ တပြားစီပဲ”

သူရိယက နီးနီးကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ဆိုလေသည်။ ဘုန်း

မြတ်ကပါ ဆက်၍ . . .

“ဘယ်ကောင်က ပြောင်းလဲပေးလိုက်တယ်မသိဘူး။ အဲဒီကောင်ကို ဆုပေးဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ”

“ဘယ်ကောင်ရှိရဦးမှာလဲ၊ ဝေးဝေးမကြည့်နဲ့ . . . အနီး မှာပဲ ရှိနေတာ”

“ဟေ!”

“ဟင်!”

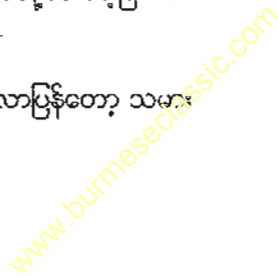
ဝက်ပါအပြောကြောင့် သူရိယနှင့်ဘုန်းမြတ်အကြည့်က ဝက်ပါဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ နီးနီးက ဝက်ပါနှင့် တစ်အိမ်တည်း မှာ အတူနေကြပြီဆိုတော့ ဝက်ပါကပဲ အမြင်မတော်လို့ ပြုပြင် ပေးသလားလို့ တွေးကြံမှာ မလွဲမသွေပါ။

ဝက်ပါက အလှအပကြိုက်သူကိုး။ ဒီကောင် ဘာတွေ လျှိုပြီး သူတို့ကိုမပြောသလဲလို့ အပြစ်ချင်သွားပုံက မျက်ဝန်းတွေ မှာ အရိပ်ထင်လျက် . . .

“မင်းလား”

ဝက်ပါက ခေါင်းခါလျက် သမားဆီသို့မေးဝေါပြကက “သမားတော်လေ”

သမားဆီသို့ အကြည့်တွေ ရောက်လာပြန်တော့ သမား

က မတုန်မလှုပ်နှင့် ကျောက်ရုပ်လုပ်နေသည်။ သမားဆိုသော
ကြောင့် သူရိယ မနေနိုင်စွာ သမားဘက်သို့ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်လား သမား၊ နီးနီးကို မင်း ကုသပေးလိုက်တာ
လား”

“ဟုတ်တယ်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ကောင်းကင်မှာ ရေကြီး၊ မြေကြီးက
လသာသွားမှာနီးလို့၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာလေးရယ်၊ ခင်ဗျား
ဘယ်မိန်းကလေးကိုများ ဂရုတစိုက်ရှိဖူးလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

“အရင်မရှိတာ ခုရှိပြီလေကွာ”

“အမြတ်တနိုးကတော့ ကံစမ်းမဲပေါက်တာမဲ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြော
နေတဲ့ကြားထဲမှာ သမားနှင့်ဝက်ပါက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဟေ့ကောင်! သမား”

ဘုန်းမြတ် အားမလိုအားမရပုံနှင့် သမားပခုံးကို လှမ်း
ပုတ်ကာ...

“မင်း ဟုတ်တော့ မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်၊ အမြတ်
တနိုးအပေါ် မင်းရိုးရဲ့လားကွ”

“ဟာ! ဟေ့ကောင်၊ တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ ဟိုက ကြား

သွားဦးမယ်”

ဘုန်းမြတ်အသံ ကျယ်သွားသဖြင့် သမားလှုပ်လှုပ်ရှား
ရှားဖြစ်သွားသည်။ ဝက်ပါကိုလည်း စိတ်မလုံသလို လှမ်းကြည့်
၏။

“ကြားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းဖွင့်ပြောစရာမလိုကဲ သိ
သွားတာပေါ့”

“ကျွတ်!”

သမားစိတ်ပျက်သလို ခေါင်းခါလိုက်၏။ ပြီးမှ အသံကို
နင်း၍...

“အမြတ်တနိုးနဲ့ငါက ဂိုးရိုးသားသားပဲ၊ သူငယ်ချင်းထက်
ပိုစရာအကြောင်းမရှိဘူးကွ။ အေး! ပတ်သက်နေတာက ဝက်ပါ
နဲ့ သိပြီလား”

“ဟေ!”

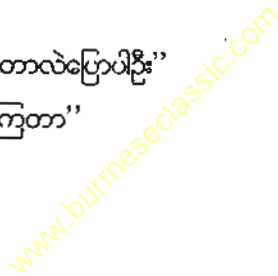
ဝက်ပါဘက်သို့ လှည့်သွားကြပြန်၏။

“သမားပြောတာ ဟုတ်လား ဝက်ပါ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲပြောပါဦး”

“သူနဲ့ငါ့ကို လူကြီးချင်းသဘောတူခဲ့ကြတာ”

၁၆၂ ❀ မိုးထိစွင့်

“သူကရော သိလား”

“သူကတော့ မသိဘူးထင်တယ်၊ ဖေဖေပြောတာတော့ သူ့ဖေဖေက သူ့ကိုဖွင့်မပြောရသေးခင် သေသွားတာတဲ့။ ငါ့ဘက်ကလည်း အတင်းအကျပ်စီစဉ်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ လူငယ်ချင်း အဆင်ပြေမှ စီစဉ်ပေးချင်တာမျိုးပါ”

သမားစိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်သွား၏။ ဝက်ပါနဲ့နီးနီးကို လူကြီးတွေသဘောတူထားတဲ့အကြောင်း သူ နီးနီးကိုပြောပြခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကို ဝက်ပါသိအောင် ပြောပြရမလား။ အလိုက်အထိုက်မသိသလို နေလိုက်ရမလား။

“မင်းဘက်က ဘယ်လိုသဘောရလဲ ဝက်ပါ”

ဝက်ပါ တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ . . .

“အဲဒီမေးခွန်းကိုဖြေဖို့ ငါ့ရင်ထဲမှာ တိကျတဲ့အဖြေမရှိသေးတာတော့ အမှန်ပဲ ဘုန်းမြတ်။ အစကတော့ ငြင်းဖို့အဖြေတစ်ခုပဲ ငါ့ဘက်က အသင့်ရှိခဲ့တာ”

“ခုရော”

ဝက်ပါ ရယ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“အခုကျတော့ ငြင်းလိုက်ရင် ငါ လူမိုက်များ ဖြစ်နေမလားလို့”

“ဒါဆို မင်းတို့နှစ်ယောက်က ပန်းပျိုးလက်နဲ့ ပန်းပန်တဲ့ခေါင်း ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“ဘယ်လို”

“လက်ကပျိုးပြီး ခေါင်းက ပန်းကိုပန်သွားတာကို ပြောတာကွ။ ရှင်းပြီလား”

သူရိယအသံက စိတ်မရှည်သလိုနှင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထွက်လာသည်။ ဘယ့်နှယ် သမားများ အချစ်ရေးကိုစိတ်ဝင်စားပြီး နီးနီးနဲ့နီးစပ်မလား အောင်းမေ့ပါတယ်၊ ဝက်ပါက ပါလာပြန်ပြီ။ တကယ်ရိုးရိုးသားသားကူညီတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မရိုးသားစိတ်နဲ့ ခြင်္သေ့ပြောင်းလဲတာပဲဖြစ်ဖြစ် သူရိယအနေနဲ့ကတော့ . . .

ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့သူချင်း သမား ရေလောင်းပေါင်းသင်ထုပ်ပေးလို့ ပွင့်လာတဲ့ပန်းကို သမားပဲ ပန်စေချင်သည်။

“မင်း အမြတ်တနိုးကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား ဝက်ပါ”

“ဝင်စားသလိုလိုတော့ ရှိနေတာပဲ”

“မသေချာရင်လည်း သမားအတွက် ချန်ထားလိုက်ပါကွာ။ ဒီကောင်က မင်းလို အဖြစ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘုန်းမြတ်”

ဘုန်းမြတ်စတော့ သမားစိတ်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

ကိုယ်က သူများချွန်ထားမှ ရမယ့်ကောင်လား။ ဒီစကားက ကိုယ့် သိက္ခာကို ထိပါးတာထက်၊ ပိုဆိုးတာက နိုးနိုးရဲ့သိက္ခာ။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကြားမှာ လှေခါနစ်ဖက်နင်းမယ့် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်သလို ငါးမရလို့ ရေချိုးပြန်တဲ့ အပေါ်စား အညံ့စားလည်းမဟုတ်။

“မင်းစကားက ငါနဲ့နိုးနိုးရဲ့သိက္ခာကို ရိုက်ချိုးလိုက်တာ ပဲ။ ငါက မင်းပြောသလောက် မညံ့သလို နိုးနိုးကလည်း အပေါ် စားမိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းနားလည်ထား”

“အချင်းချင်းမို့ စတာကို မင်းက ဘာထုတ်တာလဲ”

“စတယ်ဆိုရင် သူများသိက္ခာကို မထိခိုက်အောင် စတာ၊ ခုတော့ မင်းစကားက... တောက်!”

သမား စားပွဲကိုလက်သီးနှင့်ထု၍ ထသွားလေသည်။

“သမား”

“သမား”

နိုးနိုး သူတို့ပြောတာတွေကိုကြားပြီး သမားစိတ်ဆိုးသွား တာနောက်ကို ထလိုက်သွားလေလျှင်၊ ဝက်ပါလည်း ကသုတ် ကပျာနှင့် ထလိုက်သွားလေတော့...

“အမေ့!”

“ဟင်”

ဝက်ပါနှင့်နိုးနိုး မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်တိုက်မိလေ၏။ ဝက်ပါ တာ ဒီနေ့မှ အကျိုးအပြုကိုဝတ်ထားသဖြင့် လက်မောင်းမှာ လိမ္မော် ဆောင်နွတ်ခမ်းလေး ထင်သွားသည်။ ဒါကို ဂရုမစိုက်နိုင်ကြဘဲ

“ဆောရီး... ဝက်ပါ”

“ရပါတယ်”

ဝက်ပါက ရပ်ကျန်နေဖြစ်ခဲ့ပြီး နိုးနိုးက သမားနောက် တို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

“သမား”

“...”

“သမား... ခဏနေပါဦး”

သမားခြေလှမ်းတွေက လှမ်းမြဲလှမ်းနေဆဲမို့ နိုးနိုးမှာ အောင်ပြေးလိုက်သွားရပြီး...

“သမား”

လက်ကိုဆွဲထားလိုက်တော့မှ သမားခြေလှမ်းတွေ ရပ် သွား၏။

“ဟ! ပြောင်းပြန်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

ဖြင်တဲ့သူတွေ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် လက်တို့ပြောသွား

ကြတာကို ဘယ်သူမှကရမစိုက်နိုင်။

“နိုးနိုးတောင်းပန်ပါတယ် သမားရယ်၊ နိုးနိုးကြောင့် သမားတို့အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းမကွဲကြပါနဲ့နော်”

“...”

“နော်... သမား”

“တို့နှစ်ယောက်သိက္ခာကို ချနင်းနေတာ သိသိနဲ့ ကိုယ်က ဒီအတိုင်းငြိမ်နေလိုက်ရမှာလား။ ပါးစပ်စည်းမစောင့်တာကို တစ်ခါသည်းခံလိုက်ရင် အဲဒီပါးစပ် နောက်ထပ်စည်းချိုးလာဦးမယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

“နိုးနိုးနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“အဲဒီဒါပေမဲ့ကို ထား၊ ကိုယ့်သိက္ခာထက် ပိုအရေးကြီးတာက မင်းရဲ့သိက္ခာဆိုတာသိရင် နိုးနိုး ဝင်မပါနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲနေ”

သမားခြေလှမ်းတွေ ဆက်လျှောက်သွားတော့ နိုးနိုးဆက်မလိုက်ဖြစ်ဘဲ နေရာမှာတင် ရပ်ကျန်ခဲ့၏။ တကယ်ဆို သမားစိတ်ဆိုးမယ်ဆိုလည်း ဆိုးစရာပါလေ။ နိုးနိုးလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူလိုလူက သူများသနားလို့ ချန်ထားပေးမှ ချဉ်းကပ်ခွင့်ရမယ့်လူမျိုးမှမဟုတ်တာ။

အခန်း (၁၈)

ဦးကမ္ဘာကျော်နှင့် ဦးမျိုးသိုက်တို့နှစ်ယောက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ အေးအေးလူလူစကားပြောနေကြ၏။ သမားက သူတို့နှင့်မနီးမဝေးမှာ ဂစ်တာတစ်လက်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာပိုက်လျက် တီးတာလည်းမဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာရာကို ရီဝေဝေလေး ငေးမောနေသည်။

ဦးမျိုးသိုက်က ကုတ်တစ်ဘူးကိုယူ၍ ဖောက်လိုက်ရင်း တူဖြစ်သူကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီးမှ ဦးကမ္ဘာကျော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ...

“ကိုကမ္ဘာကို ကျွန်တော် မေးမယ်... မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်ဘူး ဖြစ်နေတာ”

“ဘာများလဲ ကိုမျိုးသိုက်ရဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး စစ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်။ အိမ်နီးချင်းတွေဆိုတော့ သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ပါ”

“ပြောနေစရာလူတွေလား ကိုမျိုးသိုက်ရယ်၊ မေးမှာသာ မေးစမ်းပါ”

ဦးမျိုးသိုက် ဖောက်ထားသောကုတ်ဘူးကို ဦးကမ္ဘာကျော် ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည်။ နောက်ထပ်တစ်ဘူးဖောက်ပြီးမှ သူ့ ရှေ့မှာ ချ၏။

“ဝက်ပါနဲ့အမြတ်တန်းကို ကိုကမ္ဘာတို့ လက်ထပ်ပေးဖို့ တွေ့ဘာတွေများ ရည်ရွယ်ထားသလားလို့ပါ”

“ကိုမျိုးသိုက်က အပွေးဖြင့်အပင်သိနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လေးစားရတဲ့ ကိုမျိုးသိုက်ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဒါဆို ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံတာပေါ့”

ဦးကမ္ဘာကျော် ကုတ်ဘူးကိုကောက်ယူ၍ မော့သောက် ပြီးမှ ပြန်ချထားလိုက်ကာ...

“ရည်ရွယ်တာတော့ အမှန်ပဲ ကိုမျိုးသိုက်ရေ။ ဒါပေမဲ့ မြားနတ်မောင်က မြားကို မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ပစ်နေသလားမသိပါ”

ဘူးပျာ”

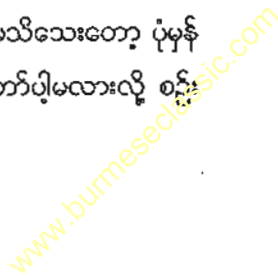
“ဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ယူလာခဲ့တော့ ကလေးတွေကိုလည်း သူတို့ဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ အတင်းမစီစဉ်ချင်ဘူး။ ဝေါင်းကြရမှာက သူတို့လေ”

“ဒါဆို ကလေးချင်းက အဆင်မပြေကြဘူးလား”

ဦးမျိုးသိုက် ဒီစကားတွေ မေးနေရတာ အကြောင်းရှိ လို့ပါ။ တကယ်လို့ အမြတ်တန်းဆိုတဲ့မိန်းကလေး ဝက်ပါနဲ့အဆင် မပြေဘူးဆိုရင် ကိုယ့်တူလေးနှင့် လက်ဆက်ပေးချင်သည်။ ကောင် မလေးက ရည်ရွယ်မှုမရှိလေးနှင့်မို့ သဘောကျတာထက်၊ ဒီ ကောင်မလေးနှင့်ကျမှ သမားအသွင်တွေ ထူးနေသလားလို့ပါ။ မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်းမထားတဲ့ကောင်က အမြတ်တန်းကို ကျမှ ဂရုစိုက်ခင်တွယ်နေသည်လို့ ထင်ရသည်လေ။

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းကိုမသိအောင်ပါဘဲ ကိုမျိုးသိုက်ရာ၊ ကျွန်တော့်သားက နီးနီးကို အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံနေတာ ဗျာ။ အဲဒါ အရင်ကလေး။ အခုကျတော့ သူ့ဘက်က လျော့သွား သလိုတော့ ထင်ရတယ်။ နီးနီးက ဒီကိစ္စကိုမသိသေးတော့ ပုံမှန် ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဖွင့်ပြောဖို့သင့်တော်ပါ့မလားလို့ စဉ်း

စားနေရတာ ဦးနှောက်တွေ ရေခဲစိမ်ရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဒါဆိုရင် သူတို့စိတ်ကြိုက်ကို ရွေးချယ်ကြပါစေဗျာ။ ကလေးတွေမှမဟုတ်ကြတာ။ အဆိုးအကောင်းကို သူတို့ခွဲခြား တတ်နေပြီပဲ”

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ သူတို့ရဲ့ သုံးပင်လိမ် ကြိုးက ရှုပ်တော့မယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လို”

ဦးကမ္ဘာကျော် သက်ပြင်းချပြီး သမားရိုရာဘက်သို့ ငဲ့ ကြည့်သည်။ ငယ်ရာက ကြီးလာသူတွေမို့ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘော တရားကို ချောင်ထိုးပြီး လိုချင်တာ ကွက်ကြည့်လို့မှဖြစ်တာ။ ဝက်ပါက ပွင့်လင်းပြီး သမားက မျိုသိပ်တတ်သူ။

ပြီးတော့ ဝက်ပါက ပျော့လွယ်မာလွယ် တိမ်းညွတ်လွယ် ပြီး သမားက စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူ။ လောလောဆယ်အဖို့မှာ အနေ နီးစပ်နေတာက သမားနှင့်နီးနီးပဲဖြစ်ကာ၊ ဝက်ပါက တင်းနေတဲ့ ကြိုးကို ခုမှပြည်းပြည်းချင်းလျှော့ဖို့ ကြိုးစားနေတော့၊ နီးနီး ဘယ် ဘက်ကို တိမ်းပြီး၊ ဘယ်လိုယိမ်းမှာလဲကိုသာ စောင့်ကြည့်နေရ မည့်အဖြစ်ပါ။

“ကိုကမ္ဘာပြောတဲ့ သုံးပင်လိမ်ကြိုးဆိုတာက”

“သမားနဲ့ နီးနီးများ . . .”

ဦးကမ္ဘာ အားနာသလို စကားကိုမဆက်ဘဲ ဖြတ်ထား လိုက်၏။ ဒါကို ဦးမျိုးသိုက်က သဘောပေါက်စွာနှင့်သာ . . .

“သမားတော်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်တူက သူများရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကိုသာ ကုစားပေးမယ်၊ သူကိုယ်တိုင်က သူများရင် ထဲကို ဝေဒနာတွေ ထည့်ပေးပေးတော့ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည် တယ် ကိုကမ္ဘာ။ အထူးသဖြင့် ဝက်ပါအပေါ်မှာ သူ သစ္စာဖောက် မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ပူရမယ့်သူက ကျွန်တော်ဖြစ်နေ တယ်”

“ဒီလောက်ကြီးလည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုမျိုးသိုက်ရယ်။ ကျွန်တော်တို့က ပရိသတ်လုပ်ပြီး နီးနီးရဲ့ရွေးချယ်မှုကိုပဲ စောင့် ကြည့်လက်ခံကြတာပေါ့”

တရားမျှတစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်သွေးသားအတွက် အတွက်ကိုယ်စီရှိနေကြမည်သာ။

အခန်း (၁၉)

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ။ ဘက်ဝံကို ဘယ်လိုကိုင်နေတာလဲ”

တင်းနစ်ရိုက်တာ သင်ပေးပါဆိုလို့ သမားက စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် နီးနီးကို သင်ပေးနေတာပါ။ ဝက်ပါက ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့်နေ၏။ အဖြူရောင်အားကစားဝတ်စုံနှင့် အမြတ်တနိုးပုံစံလေးက ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းထားသော ဆံနွယ်ပျော့လေးတွေက သမားကို ပြန်ဦးအကြည့်မှာ ခါသွားလေ၏။

“ဒီလိုလေ၊ ဒီဘက်လက်က ဒီလိုကိုင်ရတယ်”
သမားက နီးနီးနောက်ကျောဘက်နေကျော်ပြီး နီးနီးလက်

ကိုကိုင်၍ လက်အနေအထား နေရာချပေးစဉ်၊ သမားရင်ဘတ် မှာ နိုးနိုးကျောပြင်လေး ကပ်သွား၏။ ဒါကိုမြင်ပြီး ဝက်ပျံစိတ် ထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေ ဖြစ်တည်လျက် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ။

“သမား”

“ဟင်”

“သူ့ကိုထားလိုက်၊ သင်မနေနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းနဲ့ငါ ကစားရအောင်”

“ဝက်ပျံကလည်း နိုးနိုးက မတတ်သေးလို့ သင်ခိုင်းနေ တဲ့ဟာကို၊ တတ်ပြီးသားလူတွေက ဘယ်အချိန်ပဲ ကစားကစား ရနေတာကိုများ”

ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းမို့ ဝက်ပျံစိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်သည်ဆိုတာကို သမားသိသည်။

“ငါသွားစရာရှိသေးလို့ ခုပဲပြန်တော့မှာကွ။ နောက်နေ့ မှ မင်းနဲ့ငါ ကစားကြတာပေါ့။ လောလောဆယ် နိုးနိုးကို မင်းပဲ ဆက်သင်ပေးလိုက်ပါကွာနော်။ တတ်ချင်တဲ့သူ့ခမျာ သနားပါ တယ်”

“ဝက်ပျံက သမားလောက် စိတ်မရှည်ဘူး သမားရဲ့။

နိုးနိုးဆိုရင် အော်ဖို့ငေါက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“အရင်က စိတ်မရှည်ပေမယ့် အခု စိတ်ရှည်ချင် ရှည် နေမှာပေါ့ နိုးနိုးရဲ့။ ဟုတ်တယ်မို့လား ဝက်ပျံ၊ နိုးနိုးကို တင်းနစ် ခိုက်သင်ပေးဖို့ မင်းပဲ တာဝန်ယူလိုက်တော့ကွာ။ ငါသွားပြီ”

“ဟာ! ဟေ့ကောင်”

ဝက်ပျံ တားဆီးချိန်ပင် မရလိုက်ပေ။ သမားထွက်သွား တာကို ကြောင်ငေးကြည့်နေရာမှ နိုးနိုးလည်း ဝက်ပျံရှေ့က ထွက် သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တော့ . . .

“ဟိတ်!”

“ဟင်”

နိုးနိုးရဲ့လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ဝက်ပျံ ဖမ်းဆုပ်ထား လိုက်၏။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“သင်ပေးမယ့်သူမှ မရှိတော့တာ၊ အိမ်ထဲဝင်တော့မှာ ပေါ့”

“ဘာ!”

လက်က ပို၍တင်းဆုပ်မိသွားတော့ နိုးနိုးမျက်နှာလေး မွဲကနဲဖြစ်သွားသည်။ လက်က နာသွားတာလေ။ ဝက်ပျံက မျက်

မှောင်ကြွတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက သမားတစ်ယောက်တည်းကိုမှ ဇီတ်တယ် တတ်တယ်လို့ ထင်နေတာလား နိုးနိုး”

“ဝက်ပါကမှ သင်မပေးနိုင်တာ”

“ဘယ်သူက သင်မပေးဘူးပြောလို့လဲ”

“ဒါဆို သင်ပေးမယ်ပေါ့”

“ပေးမယ်”

နိုးနိုးမျက်နှာလေး ပြုံးသွားလေ၏။ ထိုအပြုံးလေးကို ပဲ အမိအရဆုပ်ဖမ်းလိုက်မိတာ ရင်ထဲမှာ။ ဝက်ပါ နိုးနိုးကိုငေး စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် နိုးနိုးမနေတတ်စွာ ခေါင်းလေး ငုံ့လိုက်မိ သည်။ ဆက်ရပ်နေရမလား ရှောင်ထွက်သွားရမလား စဉ်းစား နေဆဲမှာပဲ...

“ကဲ... လာ”

သူပဲ နိုးနိုးလက်ကိုဆွဲခေါ်ပြီး တင်းနပ်ရိုက် သင်ပေးလေ သည်။ နိုးနိုး ဝက်ပါရဲ့ဝရိုက်မှု၊ ယုယမှုတွေကို လိုချင်တောင့်တ နေခဲ့တာ ကြာပြီ။ အခု သူ့ဝရိုက်တော့လည်း ခံစားမှုက ဘာမှ မထူးခြားပါလား။ သူ့နဲ့အတူရှိနေချိန်လေးမှာ ရင်ခုန်တတ်တာ လေးရှိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မပြည့်စုံသလို ဟာတာတာဖြစ်နေတာ

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

“နိုးနိုးမောနေပြီ၊ ခဏနားဦးမယ်”

ပြောပြီး နိုးနိုးထိုင်ချလိုက်တော့ ဝက်ပါလည်း နိုးနိုးဘေး မှာ ထိုင်လေ၏။ ညိုညိုက အချိုရည်ပုလင်းတွေ လာပို့တော့ နိုးနိုးလှမ်းယူပြီး ဝက်ပါကိုလည်းပေးသည်။ ညိုညိုပြန်ထွက်သွား တော့...

“နိုးနိုး”

“ဟင်”

“နိုးနိုးကို ကိုယ်မေးစရာရှိတယ်”

“အင်း... မေးလေ”

“ကိုယ်နဲ့နိုးနိုးကို လူကြီးတွေက သဘောတူခဲ့ကြဖူးတယ် ဆိုတာ နိုးနိုးသိလား”

နိုးနိုး ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါနှင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

“ကိုယ် ဝန်ခံပါတယ်၊ အစကတော့ ကိုယ် နိုးနိုးကို လုံးဝစိတ်ဝင်စားလို့ မရခဲ့ဘူး”

“အခုရော”

“အခုစိတ်ဝင်စားတာထက် ပိုနေတာ သေချာတယ်။ သမားနဲ့မင်း ရင်းနှီးလွန်းတာကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူးကွာ။ မင်းနဲ့

သမား ဒီထက်ပိုရင်းနှီးသွားမှာကို ကိုယ်စိုးရိမ်နေမိတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ နိုးနိုးသိလား”

“ဒါတော့ ဝက်ပါ အတ္တကြီးတာပါ”

“အင်း... ပြောလို့ရပါတယ်။ ခုတလော ကိုယ့်စိတ်တွေ မကြည့်လင်ဘူးဖြစ်နေတယ်လေ။ အဲဒါ နိုးနိုးနဲ့ပတ်သက်နေတယ် နိုးနိုး။ ဖြစ်နိုင်ရင် နိုးနိုးနဲ့သမားကို ခပ်ကင်းကင်းပဲ နေစေချင် တယ်”

နိုးနိုး အလန့်တကြားပုံစံနှင့် ဝက်ပါကိုကြည့်လိုက်သည်။ သမားနဲ့ခပ်ကင်းကင်းနေပါတဲ့လား။ ပြောထွက်ရက်လိုက်တာ ဝက်ပါရယ်။ နိုးနိုးက သမားနဲ့တွေ့မှ သူရေလောင်းပေါင်းသင် ပေးလို့ အညွန့်တလူလူ အဖူးဆင့်လာတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပင်ပါ။

အားငယ်နေတဲ့နိုးနိုးကို အားပေးစကားတွေနဲ့ ခွန်အား ဖြည့်ပေးခဲ့တာ သမား။ နေခြည်မတိုးလို့ ကုတ်ကျိုးကျနေတဲ့ပန်း ပင်လေးကို ပြုပြင်လန်းဆန်းစေခဲ့တာလည်း သမားပါ။ ဒီလို သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့ စိမ်းကားရက်စက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဝက်ပါ။

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား နိုးနိုး”

“သမားက ဝက်ပါရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲလေ”

“သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ နိုးနိုးနဲ့ပတ်သက် နိုးနိုး ကိုယ် သဘောထားမကြီးနိုင်ဘူး”

“အဲဒီစကားကို ယမင်းသင်္ဇင်ရှေ့မှာ ပြောပါလား”

“ကိုယ်မပြောရဲဘူးထင်လို့လား။ ယမင်းသင်္ဇင်ရှေ့မှာတင် ဘာဘူး ဘယ်သူ့ရှေ့မှာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပြောရဲတယ်”

“အဟုန်း...”

နိုးနိုးရဲ့အပြုံးက ဝမ်းသာလှိုက်လှဲခြင်းများ ကင်းမဲ့နေ သည်။ ဝက်ပါကိုမျှော်လင့်ခဲ့မိတာ မှန်ပေမယ့် သမားနဲ့ကင်းကင်း နေပေးဖို့ကျတော့ လက်မခံနိုင်။ သမားက နိုးနိုးယုံကြည်အားကိုး ဘာသူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ပဲလေ။

“နိုးနိုးဆီမှာ ကိုယ့်ဆီက ရထားတဲ့ သော့ချိတ်ကလေး ပေးသေးလား”

“မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်!”

ညာလှိုမရတဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့ဖူးကွယ်ထားရမှာလဲ။ ဝက်ပါ ဆီက သော့ချိတ်နဲ့ သမားဆီက သော့ချိတ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ခင်လေးတွေ ပါတာချင်းတူပေမယ့် မတူတာက ရှိနေသေးသည်။ ဝက်ပါဆီကရတဲ့သော့ချိတ်မှာ ဝက်ပါက အဝါရောင်အင်္ကျီနှင့်

ဖြစ်ပြီး သမားက အပြာရောင်အင်္ကျီနှင့်ပါ။

သမားဆီက ရတဲ့သော့ချိတ်ကျတော့ သမားက အပြာရောင်အင်္ကျီနှင့်ဖြစ်ပြီး ဝက်ပါက အနက်ရောင်အင်္ကျီနှင့်လေး လိုသော့ချိတ်ပုံစံနှစ်မျိုးလုံးက သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဆီမှာ ရှိတာမှန်ပေမယ့် နိုးနိုးလက်ထဲကိုရောက်လာတဲ့ သော့ချိတ်ပုံစံ ဝက်ပါ မှတ်မိချင်မှတ်မိနေမှာပေါ့။

ပုံစံနှစ်မျိုးလုပ်ပြီး တစ်မျိုးစီကို တစ်ယောက်တစ်ယောက် ခွဲယူထားတာလို့ အန်တီပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

“ဘယ်ရောက်သွားလို့ မရှိတော့တာလဲ နိုးနိုး”
“နိုးနိုးတို့ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့နေ့က ပျောက်သွားခဲ့တာပဲ။ ဒါဆို ကိုယ်တစ်ခုထပ်ပေးမယ်လေ၊ ယူမယ်မဟုတ်လား”

ဝက်ပါမျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကလေးမောကြည့်ပြီးမှ နိုးနိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း... ဟိုတစ်ခါနဲ့မတူတဲ့ဒီဇိုင်းလေး ပေးမယ်။ ခဏစောင့်နော်”

“ဝက်ပါ”
“ဟင်”

ထသွားတော့မည့် ဝက်ပါလက်ကို လှမ်းသွဲလိုက်ပြီးမှ နိုးနိုးကတန်းနှင့် ကိုယ့်လက်ကို နိုးနိုးပြန်ရှုတ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ နိုးနိုး”
“ဟိုတစ်ခါ ဒီဇိုင်းမျိုးပဲပေးပါ”
“အပြောင်းအလဲလေး ဖြစ်သွားအောင်ပါ နိုးနိုးရဲ့”
“ဟင်အင်း... နိုးနိုးမပြောင်းလဲချင်ဘူး”
“ကဲ... ပြီးရောဗျာ”

ဝက်ပါ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး ပြန်လာသည်။ နိုးနိုးဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဝက်ပါ ကိုယ့်အပေါ် ခင်စိုက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာရမယ့်အစား သမားပြန်သွားအတွက်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

သမား တမင်ရှောင်ထွက်သွားတာကို နိုးနိုးမသိဘဲ နေထား။ ဝက်ပါနဲ့နိုးနိုး နှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်မိတဲ့လေ။

“ရော! နိုးနိုး”
နိုးနိုးလက်ထဲသို့ သော့ချိတ်ကလေး ထည့်ပေးတဲ့ဝက်ပါ မျက်နှာက ပြုံးချိုနေသည်။ နိုးနိုးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေ

...

“ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကျောင်းအတူသူ့ ကြမယ်နော်”

“သမားကရော”

“သူ့မှာလည်း ကားရှိတာပဲဟာ၊ ခြေချင်းလက်ချင်း နေကြတာမှမဟုတ်တာ နိုးနိုးရဲ့။ သူ့ဘာသာ သွားလိမ့်မယ်ပေါ့”

“ဝက်ပါ”

“ဟင်”

“နိုးနိုးက နောက်မှပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်ဖို ဝက်ပါရယ် သမားနဲ့စိတ်ဝမ်းမကွဲပါနဲ့နော်”

ဝက်ပါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး စိတ်ထဲမှာ ခိုးလို့နာ ဖြစ်သွားသည်။ သမားအပေါ်မှာ သူ့စိတ်ကွက်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ နိုးနိုးနှင့်နိုးစပ်သွားမှာစိုးတာကလွဲရင် သမားက ထာဝရ သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ။

“သမားကို နိုးနိုးခင်တယ်။ မခေါ်မပြောဘဲတော့ နိုးနိုး မနေနိုင်ဘူး ဝက်ပါ”

အတိအလင်းကြေငြာလိုက်သည်မို့ ဝက်ပါ သက်ပြင်းလေးချ၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ သူ့ ဘာလို့ လိုက်လျော့တာ သွားတာလဲ။

အခန်း (၂၀)

နိုးနိုးမရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်အိမ်သို့ သတိရ၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်လာတာဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းပေါ့။

နိုးနိုးကားလေး ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ခြံဝင်းတံခါးက ပိတ်သွား၏။

“ဦးလေး”

နိုးနိုး ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တာနှင့် ဦးချစ်မောင်ကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးတာက ဦးချစ်မောင်မဟုတ်ဘဲ အသားမည်းမည်း ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် လူတစ်ယောက်ပါ။

“ဦးလေး... ဦးလေး ဦးချစ်မောင်”

“လာပြီ”

ဦးချစ်မောင် ကားရိုဒေါက်ဘက်ကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာ၏။

“နိုးနိုး ပြန်လာတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ဖေဖေကိုသတိရတာနဲ့ ဖေဖေ အငွေအသက်တွေရှိနေတဲ့ ဒီအိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တာ။ ဦးလေးတို့ ရော နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဘာတွေလိုအပ်သေးလဲ၊ လိုအပ်တာရှိရင် နိုးနိုးကိုပြောလေ”

“ဘာမှမလိုပါဘူး”

နိုးနိုး ခြံတံခါးဆီကနေ အိမ်ဘက်ကိုပြန်လျှောက်လာ တဲ့လူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟိုက လာနေတာ ဦးလေးရဲ့တူဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် နိုးနိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နိုးနိုးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

ဦးချစ်မောင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင် ကျော်ထင်၊ ဒီကိုလာဦး”

ခေါ်ပုံက အမိန့်ဆန်ဆန်ပါ။ အင်းလေ... တူဝင်္ကါဆို

တော့ ဒီလိုတွေရှိချင်ရှိမှာပေါ့လို့ နိုးနိုးတွေးနေတုန်းမှာ မျက်ဝန်း ထောင်၌ အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သွားသည်။

“ဟင်!”

နိုးနိုးလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အသားလတ်လတ် အရပ် ရှည်ရှည်နှင့်လူတစ်ယောက်က အိမ်၏မျက်နှာစာနံရံကိုငို၍ ပန်းသီး တစ်လုံးကို စားနှင့်စိတ်၍ စားနေသည်။

“ဦးလေး”

“ဟင်”

“ဟိုလူကရော ဘယ်သူလဲဟင်”

“သူလည်း ဦးလေးရဲ့တူပဲလေ”

“ဦးလေးခေါ်ထားဖို့ပြောတာ တစ်ယောက်ပဲလေ”

ဦးချစ်မောင် ဘာမှပြန်မပြောခင် ကျော်ထင်ဆိုတဲ့လူ အနားသို့ရောက်လာ၏။ ဦးချစ်မောင်က ပန်းသီးစားနေသူဘက် သို့လှည့်၍ ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျော်ထင်... မင်းပါ လာဦး”

ကျော်ထင်ဆိုတဲ့လူက ပန်းသီးစိတ်ကို ပါးစပ်ထဲသို့ထည့် ရင်း နိုးနိုးကို ပေစောင်းစောင်းနှင့်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ မထီ တရိပုံစံနှင့် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာ၏။ ပုံစံတွေက လူမိုက်

ပုံပေါက်နေသဖြင့် နိုးနိုး ကျောပင်ချမ်းလာသလိုလိုပါ။

“သူက ကျော်ထင်တဲ့၊ သူကတော့ ကျော်ဇင်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ညီအစ်ကိုတွေလေ။ အစကတော့ ကျော်ဇင်တစ် ယောက်တည်းကို ခေါ်ထားဖို့ပါ။ အခုကျော်ထင်က မိန်းမနဲ့ကွဲ လာပြီး နေစရာမရှိဘူးဆိုလို့ သူ့ကိုပါခေါ်ထားဖြစ်သွားတာလေ။ နိုးနိုး မထားစေချင်ဘူးဆိုရင်”

“အို... နိုးနိုး အဲဒီသဘောမျိုးနဲ့မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်။ တစ်ယောက်ဆိုပြီး နှစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ သိချင် ရုံ မေးကြည့်တာပါ”

နိုးနိုး စကားကိုလျှော့ချလိုက်ရ၏။ အခုချိန်ကျမှ အိမ် ထဲမဝင်ဘဲ ပြန်ထွက်သွားလို့ကလည်း မဖြစ်ပေ။ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ကိုယ့်အိမ်ထဲတော့ ဝင်ကြည့်ချင်သေးတာက တစ် ကြောင်း၊ ကိုယ် ကြောက်စိတ်ဝင်သွားမိတာကို သူတို့ရိပ်မိသွား မှာကို စိုးရိမ်တာက တစ်ကြောင်းကြောင့်...

နိုးနိုး...

စိတ်ကိုတင်း၍ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နိုးနိုး တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့မိတာ မှားပြီလား။ ဘာမှန်းမသိရ သေးပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာပဲ အပြစ်တင်နေမိ၏။ ဝက်ပါဖြစ်ဖြစ်

သမားဖြစ်ဖြစ် ခေါ်လာခဲ့ရအကောင်းသားလို့လည်း နောင်တရ နေမိသည်။

“အခု ဦးလေးရှင်းပြပြီးပြီဆိုတော့ နိုးနိုး အိမ်ထဲဝင်မှာ ဝင်လေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“ကျော်ဇင်”

“ဗျာ”

“နိုးနိုးနဲ့အဖော် မင်းလိုက်သွားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေ... နေပါစေ ရပါတယ်၊ နိုးနိုးဘာသာပဲ သွား လိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း သွား”

နိုးနိုးပြီးပြပြီး လှည့်ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် မှာပဲ ခြံဝသို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ နိုးနိုးကြည့်လိုက် တော့ ဝက်ပါကားမို့ အားတက်သွားသည်။

“ဝက်ပါ လိုက်လာတယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်က ဝက်ပါလဲ နိုးနိုး”

ဦးချစ်မောင် မေးလိုက်ပုံက မနှစ်မြို့ဟန်နှင့်ပါ။

“ဪ... ဟို... နီးနီးနေတဲ့အိမ်က ဦးကမ္ဘာကျော် ရဲ့သားပါ။ သူ့ကို ခြံတံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ပါဦး”

“ကျော်ထင်”

“ဗျာ”

“မင်းသွားဖွင့်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျော်ထင် တံခါးသွားဖွင့်ပေးတော့ ဝက်ပျံကားက ခြံထဲသို့ဝင်လာသည်။ ဒီအချိန်မှာရောက်လာပေးတဲ့အတွက် ထိုင်ပြီးတောင် ကန်တော့လိုက်ချင်၏။

“နီးနီး”

“ဝက်ပျံ”

“ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်းပြန်လာတာလဲ၊ ပြန်ချင်တယ်ဆို ကိုယ့်ကိုပြောရောပေါ့။ ခုတော့ သမားပြောမှသိရတယ်။ သမားက မင်းလိုက်သွားသင့်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ်လိုက်လာတာ”

“ဟင်! နီးနီး ဒီကိုထွက်လာတာ သမား ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“နီးနီးကိုယ်တိုင် ကားမောင်းထွက်သွားတာမြင်လို့ ညှို့ညှို့ကို မေးကြည့်တာတဲ့”

“Thank you...”

ဝက်ပျံကပြုံးလျက်...

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“သမားရော ဝက်ပျံ နှစ်ယောက်စလုံးကိုလေ။ လာ၊ ဝက်ပျံ။ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

သူတို့ရပ်နေတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြုံးရယ်သွားကြတဲ့ နီးနီးတို့နောက်ကျောဘက်မှာတော့ မဂ္ဂေ့နပ်သောမျက်ဝန်းတွေ စူးနှစ်ဝင်နေမည်သာ။ အိမ်ထဲကိုရောက်မှ နီးနီး နောက်ပြန်ကြည့်ရင်း အသံကိုနှိမ်၍...

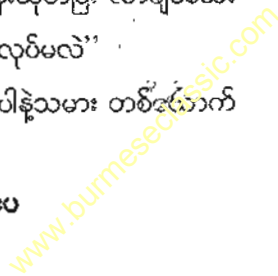
“ဝက်ပျံရောက်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ဝက်ပျံရယ်။ နို့မဟုတ်ရင် နီးနီးတစ်ယောက်တည်း ရှေ့တိုးရခက် နောက်ဆုတ်ရခက်နဲ့ ကြောက်နေတာ”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ နီးနီးရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဦးချစ်မောင်ရဲ့တူဆိုတဲ့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လေ။ လူမိုက်ရုပ်တွေနဲ့”

“ဒါနဲ့များ ဂျက်မလို စွန့်စားခန်းထုတ်ပြီး လာချင်သေးတယ်။ ကိုယ်ရောက်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရောက်မလာရင်လည်း ဝက်ပျံနဲ့သမား တစ်ယောက်

ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး လိုက်လာခိုင်းမလို့ပါပဲ”

“ပါလာပြန်ပြီ ဒီသမား”

သမားရဲ့နာမည် နိုးနိုးပါးစပ်ဖျားမှာ ပါလာပြန်သဖြင့် ဝက်ပျိုမျက်နှာ ရှုတည်တည်ဖြစ်သွား၏။

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“နိုးနိုးပါးစပ်က သမားနာမည် ခဏခဏခေါ်တာကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

“အဲဒါ ရှင်သက်သက် အူပုပ်တာ”

“ဘာ!”

ဝက်ပျို နိုးနိုးလက်ကိုဖမ်းဆွဲလိုက်ပေမယ့် မမိပေ။ နိုးနိုးကလည်း လျှင်၏။ ဝက်ပျိုကိုထားခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ နိုးနိုး ပထမဆုံး ဖေဖေကိုသတိရစွာဖြင့် ဖေဖေအခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

ဖေဖေ . . .

လွမ်းဆွတ်တမ်းတစွာ ရင်ထဲမှာခေါ်ကြည့်ရင်း ဖေဖေစားပွဲပေါ်က ဖေဖေဓာတ်ပုံလေးကို နိုးနိုးစိုက်ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာမိ၏။ လွမ်းလိုက်တာဖေဖေရယ်လို့ ဖေဖေကြားအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“ဖေဖေရယ်”

ဖခင်၏ဓာတ်ပုံကို ရင်မှာအပ်ထားမိရင်း ရင်နှင့်စွာ မျက်ရည်ဥလေးတွေက အညှာမခိုင်တော့ပေ။ အတန်ကြာမှ ဓာတ်ပုံလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ နေရာတကျပြန်တင်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ကြည့်လိုက်စဉ် . . .

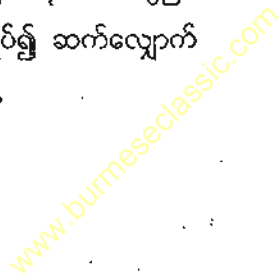
“ဟင်!”

နိုးနိုးမျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားပြီး တစ်နေရာကို စူးစိုက်နေမိ၏။

“ဘုရား . . . ဘုရား”

နိုးနိုး ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့်ဖိ၍ ဘုရားတံမိ၏။ ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူ၏အခန်းထဲက နံရံကပ်ဗီရိုမှာ မှန်တွေကွဲပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသည်လေ။

ဒါ . . . မတော်တဆလား။ တမင်တကာလား။ နိုးနိုးသွေးပျက်လုမတတ် ချောက်ချားသွားပြီး ဖခင်၏အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ၏။ အခန်းပြင်ကိုရောက်မှ နံရံကိုကျောကပ်ပြီး အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။ နိုးနိုးအခန်းထဲမှာရော ဘာတွေဖြစ်နေမလဲလို့ စိတ်ကို အတုတ်နိုင်ဆုံးထိန်းချုပ်၍ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပြီး အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ . . .

“အို...”

“နိုးနိုး”

“အမေ့!”

“ဝုန်း...”

နောက်ကခေါ်သံကြောင့် နိုးနိုး အခန်းတံခါးကို လန့်ဖျပ်ပြီး ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

တစ်ခန်းလုံး မှစာကြနေသည့်မြင်ကွင်းကို ဖုံးကွယ်ပစ်လိုက်၏။ ဒီကိစ္စ ဝက်ပါသိလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သိသွားရင် ဟိုလူတွေကို ပြဿနာလုပ်လို့ကတော့ နိုးနိုးတို့ပဲ ပြန်လမ်းမရှိဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ဘူးဆိုပေမယ့် ဥပဒေလာမှာက နောက်၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဘေးတွေ့ပြီး ဒုက္ခရောက်မယ့် အဖြစ်မျိုးတော့ နိုးနိုးအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

“ဟင့်အင်းသာဆိုတယ်၊ မင်းပုံစံက ကြောက်နေသလိုပါပဲလား”

“ဟို... အဲဒါလေ၊ အဟွန်း! ဟို... ကြက်... ကြက်ဖြစ်ပေးတာကိုမြင်ပြီး လန့်သွားလို့ပါ”

“ကြက်များ ကြောက်စရာလား နိုးနိုးရဲ့။ လူမြင်တာနဲ့ သူတို့က ပြေးရတဲ့သတ္တဝါ။ သူတို့က လူသတ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘူး။ လူကသာ သူတို့ကို သတ်နိုင်တာလေ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ဝက်ပါရဲ့၊ နိုးနိုးကြောက်တာက ကြောက်တာပဲလေ”

ဝက်ပါက ခေါင်းကိုမော့၍ ရယ်ကာ...

“ဆရာဝန်ဖြစ်မယ့်သူက ကြက်ကိုကြောက်ရတယ်လို့ ဘာ... ဟား... ဟား... ဟား... ကျောင်းမှာများ နိုးနိုးကြက်ကြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကား သွားပြောမိလို့ကတော့ ပိုင်းဘေးကြမှာ ကျိန်းသေတယ်”

နိုးနိုး သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပေ။ သူပြောတာလည်း ဘာမှမထင်ဘူး။ နိုးနိုးတို့လက်တွေ့လုပ်ရပြီးဆို ကျန်တာအပတ်တား၊ သူ့သေကောင်ကိုတောင် ကိုင်ရတွယ်ရ ခွဲရစ်တိရတာပဲလေ။

“ကဲပါ၊ ရယ်မနေနဲ့တော့။ သွားရအောင်”

နိုးနိုး ရှေ့ကနေထွက်လာတော့ ဝက်ပါလည်း နောက်ကနေ လိုက်ထွက်လာသည်။ အိမ်ထဲကနေ အပြင်ရောက်တော့ နှုတ်မောင်တို့သုံးယောက် ရှိနေဆဲ။

“နိုးနိုး”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ဦးလေးတို့ ဒီနားမှာပဲ ရှိနေသေးတာကို”

“နိုးနိုး ဘာတွေမိန့်တော်မူဦးမလဲလို့ စောင့်နေတာပါ”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မရှိပါဘူး။ အိမ်ကို တစ်ဖက် တစ်ခါလောက်တော့ သန့်ရှင်းရေးပုံမှန်လုပ်ပေးပါနော်”

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ။ ဒါနဲ့ နိုးနိုးတို့ အခန်းထဲ ထဲရော ဝင်ကြည့်ဖြစ်သေးလား”

“မကြည့်တော့ပါဘူး ဦးလေးရယ်။ နိုးနိုး သိပ်အချိန်မလွဲပါ”

နိုးနိုး အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်မပျက်အောင် အပြုံးနှင့် ညီလိုက်၏။ လူထက် ဘာကများ ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိလို့လဲ။ သူတို့ ဘာကိုလိုချင်လို့ ဘာပဲရှာရှာ မသိဟန်ဆောင်ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ သူတို့ တိုက်ကိုဖြူပြီး မြေလှန်တဲ့အထိတော့ မလုပ်ရဲပါဘူး ဟန်ကိုယ့်ဖို့တဲ့လေ။

“ဒါနဲ့ နိုးနိုး ဟိုမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေဦးမှာလဲ”

“နိုးနိုးစိတ်တွေ အနည်ထိုင်သွားတဲ့နေ့ နိုးနိုး ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

“အေးအေး... ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်။ ဟိုမှာနေမှ တူမကြီး လှလာလတာမြင်ရတော့ ဦးလေး စိတ်ချမ်းသာ

ခါတယ်”

ပြောပြီး ဝက်ပါကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သေး၏။ ဝက်ပါအလည်း အပြုံးနှင့်ပဲ တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဒါဆို နိုးနိုးတို့ သွားတော့မယ်နော် ဦးလေး”

“အေးအေး... ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြပြီး အတွင်းမှာ မည်းနေသလား ဦးချစ်မောင်ရယ်...

အခန်း (၂၅)

“သား”

လသာဆောင်မှာ ဒရင်းဘက်ဒ်အပေါ်၌ အိပ်နေသော သမားအနားသို့ ဦးမျိုးသိုက် ရောက်သွားလေသည်။ နဖူးပေါ်ကို ထက်တင်ထားတယ်ဆိုကတည်းက အိပ်ပျော်နေတာမဟုတ်ဘဲ အစ်ခုခုစဉ်းစားနေပြီဆိုတာသိ၏။

သမား . . .

လေးလေးလာတာကြောင့် ဒရင်းဘက်ဒ်ပေါ်မှာ ထထိုင် ဦးလေးလေးဝင်ထိုင်လို့ရအောင် နေရာရွှေ့ပေးလိုက်၏။

“ခုတလော သားကိုကြည့်ရတာ မရွှင်လန်းသလိုပဲ။ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ၊ လေးလေးကိုပြောစမ်း၊ သား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လေးလေးရဲ့။ ပုံမှန်ပါပဲ”

“မညာပါနဲ့... လေးလေးက သားကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အရိပ်လိုကြည့်နေတဲ့သူပါကွာ။ သား တစ်ခုခုကို အလိုမကျဖြစ်နေတာ၊ မျက်နှာညှိုးတာ၊ လန်းတာ၊ လေးလေးအမြဲသိတယ်။ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုပေးမယ့် မျက်လုံးကတော့ သားမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နိုင်ပါသေးတယ်ကွာ”

“သား တကယ်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဦးမျိုးသိုက် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဒီကလေး ဘယ်တုန်းကများ သူ့ရှင်ထဲကခံစားချက်ကို သူများသိအောင် ရင်ဖွင့်တာရှိဖူးလဲ။ မျှီသိပ်နိုင်လွန်းသူ၊ လျှို့ဝှက်နိုင်လွန်းသူမို့ပဲ ဦးမျိုးသိုက်စိုးရိမ်ခဲ့ရတာပါ။ မှတ်မှတ်ရရပြောရလျှင် သမားတို့ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်ကပေါ့။

ဝက်ပါနှင့်တွဲနေသည့်ကောင်မလေးရဲ့ ပထမရည်းစားဟောင်းက ဝက်ပါကိုစိန်ခေါ်သည့်စာတစ်စောင် ပို့လာတော့ အဲဒီစာက သမားလက်ထဲကိုမှ တည့်တည့်ရောက်သွားသည်။ ဒါကို သမားက ဝက်ပါကို အသိမပေးဘဲ၊ ချိန်းတဲ့နေရာကို သူတစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့တာလေ။

ပြန်လာတော့ ဓားဒဏ်ရာ လက်မောင်းမှာ ရလာခဲ့တာ

ကို ဘယ်သူမှမသိအောင် နောက်ဖေးပေါက်ကနေ တိတ်တိတ် ဖြန့်လာပြီး သူ့ဘာသာဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပြီး ဟန်မပျက်နေတာ၊ အနီးကပ်နေသူ ဦးမျိုးသိုက်ပင် လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ပေ။ နောက်အနာရှိနေဖူးပြီး သတိလစ်တော့မှ သိခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ လေးလေးသတိထားမိတာတော့ ဝက်ပါသားဆီကို အလာကျသွားတယ်။ သားလည်း သူ့ဆီကို မသွားတော့ဘူး။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ လေးလေးသိချင်တယ်”

“လေးလေးကလည်း သားကို တရားခံများမှတ်နေတာထား”

“တရားခံကမှ ပရိယာယ်သုံးပြီးမေးရင် အမှုပေါ်သေးတယ်။ မင်းက လက်မောင်းမားထိုးခံရတာတောင် တစ်ချက်ညည်းပြခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်ပဲ စိုးရိမ်တာ”

သမား တေခဲ့ပဲခဲ့တာကို လေးလေး ခုထိမမေ့နိုင်သေးပါလား။ သမား သတိတရပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့။ ဝက်ပါ ဒီကိုမလာတာ သူလာချင်စိတ်မရှိလို့။ သူ့ဆီကို သားမသွားဖြစ်တာလည်း မသွားချင်သေးလို့ မသွားတာ။ အဲဒါထက်ပိုပြီး လေးလေး ဘာမှခေါင်းရှုပ်ခံပြီး တွေးမနေနဲ့”

“အဲဒါ မင်းပြောမှလားကွ”

မဖြေမှန်းသိသိနဲ့မေးပြီး သိချင်တာမသိပြန်တော့ သူ့ဒေါသတွေ ထွက်ပြန်၏။ သမားကတော့ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးအတိုင်းပါပဲ။

“သမား”

“ဗျာ”

“ငါဆင်တာပြောရမလား”

“သားက ဘာဖြစ်လို့ လေးလေးက ဘာကိုထင်နေတာလဲ”

“မင်း ငါ့ကို ဆင်ဝေ့ရန်ရှောင်စကား မပြောနဲ့။ မင်းဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ပြောပါဦး”

ပြောပါဦးဆိုတော့ ဦးမျိုးသိုက် သမားဘက်သို့လှည့်၍ သမားမျက်နှာကိုတည့်တည့်ကြည့်ကာ . . .

“မင်း ဝက်ပါအပေါ်မှာ အလျော့ပေးလွန်းတာတွေ များနေပြီ။ မင်းက ဝက်ပါထက်ညံ့တာ ဘာမှရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းလည်း ယောက်ျား ငါလည်း ယောက်ျားဆိုပြီး လက်သီးချင်း ယှဉ်ထိုးရင်တောင် မင်းရဲ့လက်သီးက အရင်ထိအောင်

မင်းတော်နေတတ်နေလျက်နဲ့”

“ကျွတ်!”

သမားခေါင်းခါပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ သူတော်နေတတ်နေတာတွေက ဝက်ပါနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့မှမဟုတ်တာ။ ဝက်ပါကလည်း သူ့ထက်မတော်တောင် မညံ့တဲ့အရည်အချင်းများနှင့်။

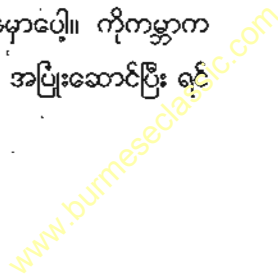
“လေးလေးက သားတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သွေးခွဲနေတာလား”

“ဟေ့ကောင်! ငါက မင်းရဲ့ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်နော်။ လူချင်းအတူတူ မင်းက သူများကို ခြေတစ်လှမ်းအသာပေးတတ်တာကို မကြိုက်လို့ ပြောနေတာကွ။ လူတွေရဲ့သဘောတရားကို မင်းသိပါတယ်။ အဆုံးစွန်ထိပြောရရင် ခွေးတောင်မှ ကိုယ့်အိမ်ကခွေးနဲ့ သူများအိမ်ကခွေးကိုက်ကြရင် ကိုယ့်အိမ်က ခွေးကို နိုင်စေချင်ကြတာ မွေတာပဲ”

“လေးလေးကတော့ လုပ်ပြီဗျာ”

သမားရယ်ကျဲကျဲဖြစ်သွားပြီး ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွပ်စိမ်၏။ ခိုင်းနှိုင်းစရာရှားလွန်းလို့ ခွေးနဲ့မှနှိုင်းရတယ်။

“သူတို့ဘက်ကလည်း ဒီလိုပဲနေမှာပေါ့။ ကိုကမ္ဘာက သဘောကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် အပြင်မှာ အပြုံးဆောင်ပြီး ရင်

ထဲမှာ သူ့သားအတွက် အတ္တဆိုတာ မဖြစ်မနေရှိနေမှာ”

“နေပါဦး၊ လေးလေးက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ။ သား နဲ့ဝင်ပါက ဘာဖြစ်နေကြလို့ လေးလေးကပါ လူကြီးချင်း အတ္တ တွေပြိုင်ချင်နေတာလဲ။ ပြောပါဦး”

“အေး... ငါ့ကို လူပျိုကြီးဆိုပြီးတော့ အထင်မသေး နဲ့။ မင်းတို့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

“လေးလေးက ဘာသိတာလဲ”

“မင်း အမြတ်တန်းကိုချစ်နေတာလေ”

တည့်တည့်ကြီးပြောချလိုက်ပြီး လူကပါ သမားအနား သို့ရောက်လာတော့ သမားမျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

“ငြင်းဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်နေတာ ငါ သိတယ်။ မင်းအရွယ်ရောက်လာကတည်းက ဘယ်မိန်းကလေး ကို ဂရုစိုက်ကြင်နာဖူးလို့လဲ။ အခု အမြတ်တန်းကျမှ”

“အဲဒါက”

“မိဘမဲ့ချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ပါလို့ ပြောဦးမလို့လား။ မပြောနဲ့... ငါမယုံဘူး။ မင်းက ငါ့မျက်စိအောက်မှာ ကြီးလာ တဲ့ကောင်”

“ဇွတ်ကြီး စွပ်စွဲနေတော့တာပါလား လေးလေးရာ။ သား အမြတ်တန်းအပေါ်မှာ တကယ်ရိုးရိုးသားသားပါ”

“ဒါဆို မင်း ကျိန်ရဲလား... ပြော”

သမားစိတ်ရှုပ်စွာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ကျိန်စာစူးတာ မပူတာတွေ သမားစိတ်မဝင်စားပေ။ ကျိန်ရဲလောက်တဲ့အထိတော့ သမား မညာချင်ပါဘူး။ ကျိန်စာစူးတာမစူးတာ ကိုယ့်မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ကြည့်ရုံလို့မရတဲ့အရာမို့ပါ။

သမားရှောင်ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာနှင့် လေး လေးက သူ့ရှေ့မှာ လျှင်မြန်စွာ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

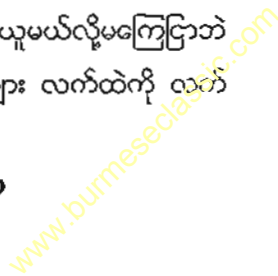
“မင်း ဒီလိုရှောင်ထွက်သွားလို့မရဘူးလေ”

“လေးလေးက တကယ်ကြပ်တယ်ဗျာ”

“မင်းဝန်ခံလိုက်ရင် ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စကို ဘာလို့ ဝန်မခံ ဘဲ ဆင်စေ့ရန်ရှောင်လုပ်နေသေးလဲ”

“ကျွတ်!”

သမား ဒုတိယအကြိမ် သက်ပြင်းချမိပြန်၏။ ဝန်ခံလိုက် ရင် တကယ်ပဲ ပြီးသွားမှာတဲ့လား။ ဝင်ပါက ကိုယ့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမို့ အချစ်ချင်းတူရင် စစ်ခင်းယူမယ်လို့မကြေငြာဘဲ လက်နက်ချအရှုံးပေးနေတာကို ဘာလို့များ လက်ထဲကို လက်

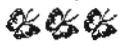

နက်တွေ ထည့်ပေးချင်နေပါလိမ့်။

ပြီးတော့ . . .

ဝက်ပါက အစကတည်းက နိုးနိုးရင်ထဲမှာ နေရာယူခဲ့ တဲ့လူ။ သမားဆိုတာက နိုးနိုးကို မေးမကူညီရုံသက်သက်ကနေ ရင်းနိုးခွင့်ရခဲ့တာလေ။ အစက စိတ်မဝင်စားပေမယ့် အခု ဝက်ပါ လည်း နိုးနိုးကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီ။ လူကြီးချင်းကလည်း သဘော တူခဲ့ဖူးကြတော့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုဖွင့်ပြပြီး ငိုနေစရာမှမရှိတာ။

“လေးလေးကြိုက်သလို တွေးထင်လို့ရပါတယ်။ ဒါက လေးလေးရဲ့စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လွတ်လပ်ခွင့်ပါပဲ”

အခန်း (၂၂)

သမားတစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခွဲထွက်ပြီး တစ် ဦးတည်း သီးသန့်နေဖြစ်ခဲ့တာကြာပြီ။ ကျောင်းကို နောက်ကျမှ ရောက်လာပြီး ပြန်တော့ ရှေ့ဆုံးက။ သူငယ်ချင်းတွေမေးလာရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြခဲ့တာလည်း ရိုးတယ်ကိုမရှိအောင်ပါဘဲ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြတော့လည်း ဘာဖြစ်လို့ ညာဖြစ်လို့ဆိုတာ တွေ မေးချိန်မရအောင် သမားက ဖန်တီးပစ်သူပါ။

“ဟိုမှာ သွားပြီ”

ဘုန်းမြတ် လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကား ဆီကို တလွှားလွှားသွားနေသောသမား။ ဘယ်သူ့ကိုမှနှုတ်မဆက် ဘဲ ပြန်တော့မည်ပေါ့။

“သမား”

သူရိယ သမားနောက်သို့ပြေးလိုက်သွား၏။ ဘုန်းမြတ်ကတော့ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများနှင့်သာ လိုက်သွားလျက်...

“သမား”

သမားကိုမိတာနှင့် သူရိယ လွယ်အိတ်ကြိုးကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် သမား”

“ဪ... သူရိယ”

“ဒီနေ့ရော ဘယ်သူနဲ့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကားမပြောနိုင်ဘဲ အလောတကြီးပြန်ရတဲ့အကြောင်းလေး ပြပါဦး”

သမား ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မပြောပါဘူး”

“မပြရင် မင်း... တို့နဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“တစ်ခုခုစားရအောင်”

သမား မငြင်းသာ၍ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဆိုင်ထဲသို့ရောက်တာနှင့်...

“မင်း တို့နဲ့ ဘာလို့ခွဲထွက်နေတာလဲ။ အဲဒါကို ငါသိ

ချင်တယ် သမား”

“ဟုတ်တယ် သမား၊ မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

နှစ်ယောက်ညှပ်မေးလိုက်တာ သို့လှောင်ကုန်တွေ ထုတ်ယွဲ့အတိုင်းပါပဲ။

“ငါနဲ့နီးနီးကို ဝက်ပါ တစ်မျိုးထင်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“နီးနီးတို့အဖွဲ့နဲ့ တို့အဖွဲ့က ပူးပေါင်းမိနေပြီလေ။ ငါရှိနေလို့ ဝက်ပါစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာမျိုး... ငါမလိုချင်ဘူး

သူရိယ”

ဘုန်းမြတ်က သမားကို စူးခနဲကြည့်၍...

“ဝက်ပါက မင်းကိုဘာပြောလို့လဲ”

“မပြောပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ”

“သူတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေနေတဲ့ကြားမှာ ငါက အမှိုက်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒါ မင်းဘက်က တစ်ဖက်သတ်အတွေးလေ။ လည်ပင်းဖက်လာတဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို ခုကျမှ သွေးကွဲစရာလား”

“ဘယ်သူက သွေးကွဲလို့လဲ၊ ဝက်ပါက အမြဲတမ်း ငါ

ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ။ အခုက ငါ အလိုက်သိပေးနေတာဆို တာ မင်းသိဖို့ကောင်းတယ်”

သူရိယက ငြိမ်သက်နေပြီး စားပွဲကိုတော့ လက်ညှိုးနှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေသည်။ သမားနှင့် ဘုန်းမြတ် အသံတိတ် သွားပြီး ခဏအကြာမှာပဲ သူရိယအသံထွက်လာ၏။

“သမားပြောတာ ဟုတ်တယ် ဘုန်းမြတ်။ ဝက်ပါက နိုးနိုးပါးစပ်ကနေ သမားနာမည်ထွက်လာရင် သိပ်ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းလည်းသိတယ်”

“အဲဒါ မင်းတို့အမြင်စောင်းနေတာပါ။ ဝက်ပါက နိုးနိုး ကို သမားနာမည်ထည့်မပြောနဲ့၊ ငါကြိုက်ဘူးလို့ ဘယ်နှခါများ ပြောဖူးလို့လဲ”

“ဟ၊ ပြောမှသိရမှာလား။ မျက်ဝန်းဆိုတာ စိတ်နဲ့ဆက် သွယ်နေတဲ့ နှလုံးသားရဲ့ ပြတင်းပေါက်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာရှိတယ် ဆိုတာ မျက်ဝန်းကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိတယ်”

“ဘာလဲ၊ မင်းက စိတ်ဖတ်သူလား။ မျက်ဝန်းဖတ်သူ လား”

“ဟယ်... ဟိုမှာ သမား”

ခပ်စူးစူးအသံလေးကြောင့် အားလုံး စကားစတွေ့ဖြတ်၊

ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာတာ ဝက်ပါနှင့် နိုးနိုးတို့သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သမား ထသွားချင်ပေမယ့် ဆက်ထိုင် နေလိုက်ရ၏။

“သမား... တို့ မင်းကိုလိုက်ရှာနေတာ”

ဝက်ပါက အရင်စကားစလေတော့...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ရွှေစကားက ခရစ္စမတ်နေ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး တို့ လာခဲ့ဖို့ဖိတ်နေတာလေ။ အဲဒါ မင်းကိုမဖိတ်ရသေးလို့ လိုက် ရှာနေတာ”

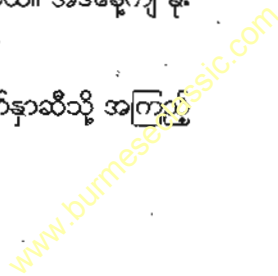
“ဟုတ်တယ် သမား။ အဲဒီနေ့ကျ သမားလာခဲ့ရမယ် နော်။ မလာရင် သမားက အထောက်အပံ့တယ်။ ဘာဝင်မြင့်တယ်လို့ အစ်ကျောင်းလုံးသိအောင် လိုက်ကြေငြာပစ်လိုက်မယ်”

သမားပြုံးပြီး သူရိယကိုလှမ်းကြည့်လေတော့ သူရိယ က ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ တို့လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ကြိုးစားလို့မရဘူး၊ လာကိုလာရမယ်။ အဲဒီနေ့ကျ နိုး နိုးကိုယ်တိုင် သမားကိုလာခေါ်မယ်သိလား”

နိုးနိုးဝင်ပြောလိုက်တော့ ဝက်ပါမျက်နှာဆီသို့ အကြည့်

ရောက်သွားကြသည်။ ဟက်တီတည်းဟူသောကြောင့် ဘုန်းမြတ်က 'ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းတို့ပြောသလို မဟုတ်ပါလား' ဆိုသောအပြုံးမျိုးဖြင့် မေးဆတ်လေ၏။

“သမား”

နိုးနိုးက သမားဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ခေါ်လေသည်။

“ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေလို့ နိုးနိုးတို့နဲ့အတူတူ မသွားမလာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ... ဒါလား”

“အင်း... ဆင်ခြေပေးပါဦး”

“ဟို! လေးလေးကျန်းမာရေးမကောင်းဖြစ်နေလို့ လေးလေးအလုပ်တွေကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ ကူနေရလို့ပါ”

“ဟင်! လေးလေးက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးလား၊ နိုးနိုးတို့မြင်နေတာတော့ သွားလာနေတာ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပုံစံနဲ့ ပါ သမားရဲ့”

“အပြင်ပန်းမှာသာ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေပေမယ့် အတွင်းရောဂါက လူမမြင်နိုင်ဘူးလေ နိုးနိုးရဲ့။ ဒီကောင့်လေးလေးက အတွင်းရောဂါဖြစ်နေတာ”

သူရိယ လျင်မြန်စွာ ဝင်ဖြေလိုက်တော့...

“ဟင်! ဘာအတွင်းရောဂါလဲ”

“ဟို... ခေါင်းကိုက်ရောဂါစွဲနေတာကို ပြောတာပါ။

အဲဒါ ခေါင်းထဲမှာ ကိုက်နေတာကို လူမမြင်ရဘူးလေ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ သူရိယပြောသလိုပဲ”

သမား ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ဖြေတော့ သူရိယ လူအလစ်မှာ ချက်စောင်းထိုးလေ၏။

“သမားတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ လေးလေးကို ဘာမှ လုပ်မပေးဘူးလား သမားရဲ့”

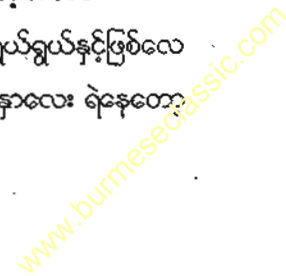
“သူ့လေးလေးရောဂါက ဟိုတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးလို သူ့ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို ကုစားပေးနိုင်ရင် သမီးတော်နဲ့ လက်ဆက်ပေးမယ်လို့ ကြေငြာရသလိုမျိုးဖြစ်နေတာ နေမှာပေါ့။ ခုလည်း သူ့ခေါင်းကိုက်ရောဂါကိုပျောက်အောင် ကုပေးနိုင်တဲ့သူတို့ သမားနဲ့လက်ဆက်ပေးမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဟာ! ဟေ့ကောင်၊ မင်းပြောပုံက ငါဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”

“Queen လေ Queen.... ဟဲဟဲ”

“လက်သီးမြည်းချင်နေတာလား ဟေ့ကောင်”

သူရိယ စလေတော့ လက်သီး တရွယ်ရွယ်နှင့်ဖြစ်လေလျှင် အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။ သမားမျက်နှာလေး ရဲနေတော့

နီးနီးက လေးခနဲကြည့်၍ . . .

“အယ် . . . သမားရှက်တတ်တယ်တော့၊ ရှက်တဲ့ပုံက ချစ်စရာလေး”

လို့ပြောပြီး လက်ခုပ်တီးကာ ရယ်လေတော့ ဝက်ပါမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ မပြောသာလို့ မပြောလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာက ပန်းနဲ့အပေါက်ခံရသလိုမဟုတ်ပေ။

အခန်း (၂၃)

ရွှေစကားတို့အိမ်မှာလုပ်တဲ့ ခရစ္စမတ်ပွဲလေးမှာ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ရောက်လာကြပြီး လူစည်နေပါ၏။ စကားနဲ့ ဘာကယ်ရင်းနီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ များပေမယ့် သိပ်မရင်းနီးဘဲ ဘက်ပါနှင့်သမားတို့လာကြမည်ဆို၍ စိတ်ဝင်စားစွာ ရောက်လာသူတွေလည်း ပါသည်လေ။

အထူးသဖြင့် . . .

ဖူးဖူးနှင့် ယမင်းသဇင်တို့ ရောက်လာကြခြင်းပါ။ အမြတ်တန်းနှင့် ဝက်ပါ။ သမားတို့သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေသလား။ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ကြမလဲဆိုတာကို စူးစမ်းချင်ကြတာပါ။ အရင်က အမြတ်တန်းကို သမားက ဂရုစိုက်နေပြီး . . .

အခုနောက်ပိုင်းမှာ . . .

သမားက ဘေးရောက်ပြီး အမြတ်တနိုးအနားမှာ အငြိ
ရှိနေသူက ဝက်ပါဖြစ်နေတာကို သူတို့ လုံးဝမကျေနပ်ပေ။

“ဟော! ဟိုမှာ သမားတို့လာပြီ”

“ဝက်ပါနဲ့နိုးနိုးလည်း လာတယ်”

စကားက နိုးနိုးလက်ကလေးကို ပြေးဆွဲပြီး . . .

“နောက်ကျလိုက်တာ နိုးနိုးရယ်”

“နောက်ကျမှာပေါ့။ သမားလေ . . . မလိုက်ချင်ဘူးဆို
ပြီး ဂျီဂျော့လုပ်နေလို့ သူ့ရိယာတို့ပါ ဝိုင်းဆွဲခေါ်လာရတာ”

နိုးနိုးက မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ပြောလေ၏။

“ဟုတ်လား သမား”

စကားမေးတော့ သမား ပြုံး၏။

“ကဲ . . . လာကြ”

လူကြီးတွေမပါဘဲ လူငယ်တွေချည်းပဲမို့ ကဲကြ သဲကြ
နှင့် ပျော်နေကြ၏။

“ဝက်ပါ”

“ဟင်”

ဝက်ပါ နောက်မှာ ရပ်ကျန်ခဲ့စဉ် သူ့ရှေ့သို့ ဇူးဇူးနှင့်

ယမင်းရောက်လာ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး လှောင်ပြုံးတွေနှင့်ပါ။

“ဘယ်လိုလဲ ဝက်ပါ။ ခုမှ ယမင်းရုပ်ကလေး ကောက်
ရထားသလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေပါလား”

“ယမင်းရုပ်နဲ့ မတင်စားပါနဲ့ ဇူးဇူးရယ်။ နိုးနိုးက ဘယ်
လောက်များ လှနေလို့လဲ။ ကိုယ်ထင်လို့ ကုတင်ရွှေနန်းဖြစ်နေ
တာပါ”

“အင်းနော် . . . စကားပုံတစ်ခု ကြားဖူးတယ်။ ထန်း
လက်ရုပ်ကို နတ်ရုပ်ထင်တယ်ဆိုလားဘာဆိုလား။ နိုးနိုးက ထန်း
လက်ထက်တော့ သာပါတယ်။ အချစ်မှာ မျက်စိမပါဘူးဆိုတော့
ဝက်ပါလည်း အချစ်မျက်ကန်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဒီမှာ”

ဝက်ပါ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်
စလုံးက ပခုံးတွန့်လေသည်။

“ငါ့ဘာသာ ထန်းလက်ရုပ်ကို နတ်ရုပ်ပဲထင်ထင်၊ နွဲ့
ထဲက ကော်ရုပ်ကိုပဲ ရေကောက်ဆေးဆေး၊ လူမှန်ရင် ကိုယ့်
သမိုင်းကိုယ်ရေးကြတာချည်းပဲ။ ငါ့သမိုင်းကို မင်းတို့ ဘာမှဝေဖန်
သုံးသပ်စရာမလိုဘူး . . . နားလည်လား”

“အမေ့!”

ဝက်ပါ ပခုံးချင်းတိုက်ပြီး ထွက်သွားတော့ ယိုင်ခန့်ဖြစ် ကျန်ခဲ့တဲ့ယမ်းကို ဇူးဇူးက ထိန်းပေးလိုက်၏။ ဘဝတူတွေမို့လို့ လေ။

“ကဲ! ပြီးရင် အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေးဖြစ်သွား အောင် ကစားပွဲလေးတစ်ခု စီစဉ်ထားပါတယ်။ အဲဒီကစားပွဲလေး က တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာလေးပါ။ ကြိုပြီး ရင်ခုန်မနေကြ နဲ့နော်”

ရွှေစကားအသံစူးစူးလေး ထွက်လာတော့ ကျန်တဲ့လူ တွေ ငြိမ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

“နံပါတ်တစ် ပထမဆုံးအနေနဲ့က ဒီဖလားလေးထဲက မဲလိပ်ကိုနှိုက်ပြီး မဲကျရာ လုပ်ရပါမယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်စီ နှိုက်ရပါမယ်”

“ဘယ်သူအရင်နှိုက်ရမှာလဲ”

“ပြောမယ်... ပြောမယ်၊ နားထောင်ကြပါ”

ဆူဆူညံညံအသံတွေ ထွက်လာပြီး ပြန်၍တိတ်ကျသွား ပြန်သည်။

“ဒီဖလားအသေးထဲမှာ လာတဲ့လူအရေအတွက်အတိုင်း မဲလိပ်တွေရှိပါတယ်။ ပေါက်မဲက မိန်းကလေးတွေအတွက် ဖလား

ထဲမှာ တစ်မဲပဲပါပြီး ယောက်ျားလေးတွေအတွက် ဖလားထဲမှာ တစ်မဲပါ။ မဲပေါက်တဲ့သူက ဖလားအကြီးထဲကမဲကို စနိုက်ရပါ မယ်ရှင်”

စကားက ဖလားအကြီးကိုပိုက်ထားပြီး အောင်ကျော် မိုးက ဖလားအသေးတစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။ နောက်ဖလား အသေးတစ်လုံးကတော့ နိုးနိုးလက်ထဲမှာ။

“နောက်ထပ်ကတော့ ပထမမဲပေါက်တဲ့သူ လက်ညှိုး ထိုးပြီး ခေါ်လို့ရပါတယ်။ ကဲ! စလိုက်ကြရအောင်”

စကားက မျက်စပစ်ပြုလိုက်တာနှင့် အောင်ကျော်မိုးက ယောက်ျားလေးတွေကို မဲလိုက်နှိုက်ခိုင်းပြီး နိုးနိုးက မိန်းကလေး တွေကို တာဝန်ယူရသည်။

“ဟာ! ယောက်ျားလေးထဲက သန်းထိုက်ဇော် ပေါက် တယ်ဟေ့”

“ကိုသန်းထိုက်ဇော် ရှေ့ကျိုကြပါ”

သန်းထိုက်ဇော် ရှေ့ကိုထွက်ရတော့၏။ မိန်းကလေး ဘက်က အသံမကြားရသေးသဖြင့် လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေကြ စဉ်...

“မိန်းကလေးက မြလေးငုံဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

မြလေးငုံလည်း ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့ရလေတော့၏။ ကျရာလုပ်ရမည့်မဲကို စနိုက်ကြတော့... .

“ဟာ! သွားပါပြီ”

“ဘာလဲ”

“မျောက်က ကပြပါတဲ့”

“ဟား... .ဟား... .အဲဒီမျောက်ကွ၊ သိယိုပြည်ကို မီးနဲ့ရှို့တာ”

အသံတွေ ဆူသွား၏။

“မြလေးငုံကရော”

မြလေးငုံ မျက်နှာလေး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်... .

“ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြပါတဲ့”

“အဲ... .တီတွန်သံ ကြားရဦးမယ်”

မြလေးငုံက ခပ်အေးအေးသမားဖြစ်ပြီး စကားနည်းသူမို့ ရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။

“မဆိုလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး... . မရဘူး၊ မဲကျရာ လုပ်ပြရမှာပဲ”

ငြင်းလို့မရသည့်အဆုံး အဖျော်ပွဲလေးမို့ ရှက်ရှက်နှင့်ပဲ မဲကျရာလုပ်ပြကြရသည်။ ကစားနည်းတွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး

မရိုးနိုင်စွာ ရှိနေပြီး အားလုံးပျော်ရွှင်နေကြတာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်တွေပါ။

“ဒီတစ်ခါအစီအစဉ်ကတော့ တကယ်စိတ်ဝင်စားစရာလေးပါ။ လုံးဝမဲနိုက်စရာ မလိုတော့ပါဘူးရှင်”

“မြန်မြန်ပြောပါတော့”

ရွှေစကားက နှင်းဆီပွင့်လေးနှစ်ပွင့်ကို ယူလိုက်ပြီး... .

“ယောက်ျားလေးဘက်က နှင်းဆီတစ်ပွင့်၊ မိန်းကလေးဘက်က နှင်းဆီတစ်ပွင့်ယူပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်စဖွင့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်ဆင့်ကမ်းရပါ့မယ်။ ဒီကသီချင်းကို ပိတ်လိုက်တာနဲ့ ဆက်ကမ်းဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ လက်ထဲမှာ ပန်းကိုင့်နေဆဲရှိတဲ့နှစ်ယောက်က ရှေ့ကိုထွက်ပြီး ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုကို သရုပ်ဆောင်ရမှာပါ။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့”

အားလုံးစိတ်ဝင်စားနေချိန်မှာ စကားဖြတ်ထားလိုက်လေတော့ ရွှေစကားကို လှမ်းအော်ကုန်ပြန်၏။

“ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို ရည်းစားစကားပြောရပါမယ်။ ကောင်မလေးကလည်း တစ်ခါတည်းအဖြေပေးပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန်လက်ဆောင်ပေးရမှာပါ။ အဖြေက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေကိုပဲ ပေးရမှာနော်။ ဒါ ဒီပွဲလေး

ရဲ့သတ်မှတ်ချက်မို့ပါ။ ပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်တာနဲ့ ကစားခဲ့တာကြတာကို အတည်မယူဘဲ ဒီနေရာမှာပဲ အဆုံးသတ် ခွာချထားခဲ့နိုင်ပါတယ်”

“ဟေး... ဝေး”

“ဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်ဟေ့”

“သီချင်းဖွင့်ပေးမယ့်သူကို မျက်လုံးအဝတ်စည်းပေးထားမှာပါ။ ဘယ်သူ့လက်ထဲ ပန်းရောက်နေတယ်ဆိုတာကို လုံးဝ မမြင်စေရပါဘူး။ ကဲ! စလိုက်ကြရအောင်”

“Ready!... ဖြစ်ပြီလား”

“OK!...”

ဘုန်းမြတ် အားလုံးအသင့်လုပ်ထားပြီးသားမို့ အင်္ဂလိပ် သီချင်းသံလေး စထွက်လာတာနှင့် ရွှေစကားက နှင်းဆီနှစ်ပွင့်ကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီသို့ တစ်ပွင့်စီ ပစ်ချပေးလိုက်၏။

ပထမဆုံးကိုင်မိသူ၏လက်မှ နှင်းဆီနှစ်ပွင့်က တစ်လက်မှတစ်လက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ပိုင်ရှင်ကိုရှာလို့ကောင်းနေဆဲပါပဲ။

နှင်းဆီပန်းလေးက ဝက်မျိုလက်ထဲသို့ ရောက်လာပြီး

ဝက်မျိုက သမားကိုတစ်ဆင့်ကမ်းပေးပြီး လက်အရုတ်မှာပဲ သီချင်းသံက တိခန့်ပြတ်ကျသွား၏။

“ဟင်!”

သီချင်းသံပြတ်သွားတာနှင့် နှင်းဆီပန်း ဘယ်သူ့လက်ထဲကျန်ခဲ့သလဲ စိတ်ဝင်စားကုန်ကြပြီ။

“ယောက်ျားလေးဘက်က ဘယ်သူလဲ၊ ရှေ့ကိုထွက်ပါ”

“သမားတော်ဟေ့... သမားတော်”

ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းအော်လေသဖြင့် သမား ထရပ်လိုက်ရသည်။

“မိန်းကလေးဘက်ကရော”

“ဒီဘက် အမြတ်တန်း”

“ဟင်!”

သမား မျက်နှာပျက်သွား၏။ ရှေ့ထွက်ဖို့ လှမ်းလိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းက နောက်ပြန်ဆုတ်ဖြစ်သွားပြီး ဝက်မျိုကိုကြည့်လိုက်တော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ပဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ပြီးမှ...

“သွားလေ”

“ဒီနှင်းဆီပန်းကို မင်းယူထားသင့်တာ”

“ဒီပွဲက အတည်မှမဟုတ်တာ၊ ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မင်း သွားမှာသာ သွားပါ”

“သမား ထွက်လေ၊ ရှေ့ကို”

အားလုံးဝိုင်းအော်ကြလေသဖြင့် သမား နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများနှင့် ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ နိုးနိုးကလည်း လေး တွဲသောခြေလှမ်းများနှင့် ထွက်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေ တော့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငေးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်မိကြကာ နောက် မှ နိုးနိုးက မျက်လွှာလေး ချသွား၏။

“ပြောလေ၊ အချိန်ဆွဲမနေနဲ့”

“ကြာတယ်ဟေ့”

သမားမျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး အသက်ကို ဝအောင်ရှူ သွင်းလိုက်သည်။ ပြီး မျက်လုံးကိုပြန်ဖွင့်လိုက်ကာ နိုးနိုးမျက်နှာ လေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နိုးနိုး”

“ဟင်”

“ကိုယ်အခုပြောမယ့်စကားကို နားနဲ့တင် နားထောင်တာ မျိုးမဟုတ်ဘဲ နှလုံးသားက ခံစားနားလည်ပေးစေချင်တယ်”

“အင်း... ပြောလေ”

သမားမျက်ဝန်းတွေက ရိုဝေသွေးမြွေခြင်းသို့ ကူးပြောင်း သွားလေ၏။ နိုးနိုး သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်မိပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

“အချစ်ဘယ်ကစလဲလို့ မေးသူရိုရင် သနားခြင်းက စ ခဲ့တယ်လို့ ကိုယ်ဖြေမိမယ်ထင်တယ်။ အစက ကိုယ် နိုးနိုးကို အရမ်းသနားခဲ့တာပါ”

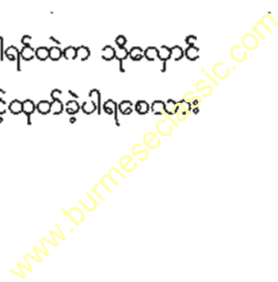
“ဘာဖြစ်လို့ သနားတာလဲဟင်”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နိုးနိုးနဲ့ကိုယ် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဆုံခဲ့တဲ့နေ့လေးကို နိုးနိုးပြန်စဉ်းစားမိရင် သိမှာပါ။ အဲဒီတုန်း ကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံပါပဲ။ နောက် နိုးနိုးရဲ့ဖေဖေ ဆုံးသွား တော့ မိဘမဲ့ချင်းကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ သနားခဲ့မိတယ်”

သမားနဲ့ ဒုတိယအကြိမ်ဆုံဖြစ်တုန်းက ဝက်ပါကို နိုးနိုး ဒုတိယအကြိမ်ဝင်တိုက်မိတဲ့နေ့လေးကဆိုတာ၊ နိုးနိုးမှတ်မိနေ၏။ သူလည်း တက်ယ်အမှတ်ရနေခဲ့တာလား။

“သနားလို့ ကူညီဖေးမခဲ့ရာကနေ ကိုယ့်ရင်ထဲကို မထင် မှတ်ဘဲ ဝင်ရောက်လာတာ အချစ်ပဲ နိုးနိုး”

အခွင့်အရေးရတဲ့ဒီအချိန်လေးမှာ ငါ့ရင်ထဲက သိုလှောင် ထားတဲ့စကားလုံးတွေကို ဒီနေရာမှာပဲ ငါဖွင့်ထုတ်ခဲ့ပါရစေလား

ဝက်ပါ။ အဲဒီအတွက် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ နောင်တစ်ချိန်မှာ မင်းက နိုးနိုးကိုပိုင်ဆိုင်ရမယ့်သူ။

ငါက ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး လူမမြင်ကွယ်ရာ အရပ်ရောက်မှ မျက်ရည်ကိုအဖော်ပြုရမယ့်ကောင်ပါကွာ။ ဒီအချိန် လေးအတွက်တော့ မင်း ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါသူငယ်ချင်းရယ်။

“သမားက ဘယ်သူ့ကိုချစ်မိသွားတာလဲဟင်”

“ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ နိုးနိုးရယ်။ နိုးနိုးကိုပဲပေါ့။ ကိုယ် နိုးနိုးကို အရမ်းချစ်မိသွားခဲ့တယ်”

“သမားရယ်”

“နိုးနိုးရင်ထဲမှာ ကိုယ့်အတွက် နေရာမရှိမှန်း ကိုယ်သိ ပါတယ်။ သိသိနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်ဆင်းခဲ့တဲ့အိပ်မက်ကမ္ဘာ လေးထဲကနေ လန့်နိုးသွားမှာ ကိုယ်ကြောက်နေခဲ့မိတယ် နိုးနိုး”

“နိုးနိုးရင်ထဲမှာ သမားအတွက် နေရာရှိပါတယ် သမား ရယ်။ နိုးနိုးလည်း သမားကို”

စကားသံက ရှေ့ဆက်မလာဘဲ တိမ်ခနဲပြတ်ကျသွားလေ လျှင် . . .

“ဖြေလေ၊ ချစ်တယ်လို့ အစကတည်းက ပြောထားပြီး သားကို”

“ဒီနေရာမှာ ခေါင်းခါခွင့်မရှိဘူးနော်”
နိုးနိုးအသံလာရာဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီးမှ သမားဘက်ကို

ပြန်လှည့်လာတော့ ခေါင်းလေးငုံ့သွားပြီး . . .

“နိုးနိုး သမားကိုချစ်ပါတယ်”

သမားနှုတ်ခမ်းထောင့်ချိုးလေး ကွေးသွားအောင် ပြုံး ထိုက်ပြီး . . .

“အဲဒီစကားအတွက် နိုးနိုးကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်”

ပြောပြီး သမား သူ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေးကို ဖြုတ် ထုလိုက်၏။

“ကိုယ် ဒီဆွဲကြိုးလေးကို နိုးနိုးအတွက် လက်ဆောင် ပေးပါရစေ။ လက်ခံပါနော်”

“နိုးနိုးလည်း ပြန်ပေးမှာပေါ့”

နိုးနိုးကလည်း သူ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေးကိုဖြုတ် ပြီး ပစ္စည်းချင်းတူပေမယ့် နှလုံးသားချင်း လဲလှယ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန်ဆွဲကြိုးလေးတွေ ဆွဲပေးနေကြ စဉ် . . .

“တကယ်ကြီးလားဟေ့”

“သရုပ်ဆောင်တာဆိုရင်လည်း အကယ်ဒမီချိတ်မှာကွ”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ။ ဇာတ်ရိုက်တက်နေတာကို”

သူရိယ ဝက်ပါ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်တော့ အေးစက်စက်မျက်ဝန်းတွေနှင့် သမားတို့ကိုကြည့်နေသည့် နှုတ်ခမ်းကိုလည်း တင်းတင်းစေ့ထား၏။

“ဒီနှင်းဆီပန်းလေးက ကိုယ့်အတွက်တော့ အဖိုးမဖြစ်နိုင်တဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းလေးပါ”

“ဒါဆို သိမ်းထားလေ”

“အင်း... သိမ်းထားမှာပေါ့။ နိုးနိုးကရော သိမ်းထားမှာပဲလား”

“သမားက သိမ်းထားစေချင်လို့လား”

“အင်း”

“ဒါဆို သိမ်းထားမယ်လေ”

ဒီအချိန်လေးက တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကလေးသာဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ နိုးနိုးရယ်။

နိုးနိုးက သမားလက်ထဲက နှင်းဆီပွင့်လေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူမလက်ထဲက နှင်းဆီပွင့်လေးကို သမားရဲ့အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထိုးစိုက်ပေးလိုက်၏။

“မိုက်တယ်ဟေ့”

“ဝေး... ဟေး... ဟေး”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားချိန်မှာ ဝက်ပါ့ရင်ထဲမှာတော့ အသံတိတ်နိုးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသလိုပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ဝက်ပါ့တို့ကြည့်ပြီး လှောင်ရယ်နေကြမည့်သူတွေကလည်း ရိုနေပါ၏။ သူတို့က ဇူးဇူးနဲ့ယမင်းသင်္ဃာလေ။

“သမားကွ”

“နိုးနိုးရေ၊ တကယ်လားဟေ့”

ဝက်ပါ နားကိုပိတ်ထားချင်မိပေမယ့် မဖြစ်သာလို့ ကြားနေရတဲ့အသံတွေကို အဆိပ်ခွက်သာဆို အသေခံပြီး သောက်ချလိုက်ချင်အောင် မုန်းသည်။

“တောက်!”

“ဟင်”

ဝက်ပါ ထရပ်လိုက်တော့...

“ဝက်ပါ”

သူရိယ လက်ကိုလှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် အချိန်

ခလုတော့ပေ။

“ဝက်ပါ”

သူရိယလိုက်သွားမလိုပြင်ပြီးမှ လိုက်သွားဖြစ်လိုက်တာ
သည် ရုပ်ပျက်မှာစိုးလို့ပါ။

ဆန်း (၂၄)

ဝက်ပါ ပြန်သွားနှင့်လေသဖြင့် နိုးနိုးကို သမားပဲပြန်ခေါ်
ထားခဲ့သည်။ ကားလေးက ဝက်ပါတို့ခြံထဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
အောင်းဝင်လာတော့ ဝက်ပါ အိမ်ထဲက ထွက်လာတာကို မြင်နေ
ရ၏။

“သမား အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူးလား”

“မဝင်တော့ဘူး နိုးနိုး၊ လေးလေး မျှော်နေမှာစိုးလို့ပါ”

နိုးနိုး ကားပေါ်ကဆင်းလေလျှင် ဝက်ပါက သမားဘက်
က ကားတံခါးနား ရောက်လာပြီး...

“မင်း ခဏဆင်းဦး... သမား”

သမားက ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာပြီဆို ခေါင်းရှောင်တတ်

သူမဟုတ်ပေ။ ဝက်ပါကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်
သည်နှင့်...

“ငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်”

“ခွပ်!”

“အို... ဝက်ပါ”

“ကဲကွာ”

“ခွပ်!”

“မလုပ်ပါနဲ့”

သမားရှောင်လို့ရပါလျက်နဲ့ လုံးဝမရှောင်ပေ။ ဒီလိုဖြစ်
နိုင်ချေရှိတာကို ကြိုတင်ပြီးခန့်မှန်းထားပြီးသားပါ။ နိုးနိုးပြေးလာ
ပြီး ဝက်ပါကိုဆွဲပေမယ့်...

“ခွပ်!”

“ဝက်ပါ တော်ပါတော့၊ လုပ်ကြပါဦး... သမား ခံဝံ့
လေ”

နိုးနိုးအော်သံကြောင့် လူကြီးတွေ ပြေးထွက်လာကြ၏။

“အို... သား”

“ဟေ့ကောင်! ရပ်စမ်း”

ဦးကမ္ဘာကျော်နှင့် ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည် လှမ်းအော်ပေမယ့်

ဝက်ပါက ရပ်တန့်မသွားဘဲ သမားအင်္ကျီစကိုဆွဲ၍ ထပ်ထိုးဖို့သာ
ဆုံးပမ်းနေသည်။

“သား မလုပ်ပါနဲ့”

“ဝက်ပါ ရပ်စမ်းလို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“တောက်!”

ဝက်ပါ ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် သမား ယိုင်ခနဲဖြစ်၍
အားဘော်ဒီမှာ ကျော့ကပ်သွားသည်။ ဦးကမ္ဘာကျော် နှစ်ယောက်
ကြားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ဝက်ပါကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီကောင်... တောက်!”

သမားကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီးမှ ဝက်ပါ တက်
ခေါက်၍ နောက်ဆုတ်သွား၏။ သမားက ကျေနပ်သောအပြုံးဖြင့်

“မင်းကျေနပ်ပြီလား ဝက်ပါ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းကိုသတ်ချင်တာကွ”

“မင်းဆန္ဒရှိတဲ့အချိန်ပြောပါ။ ငါလာပြီး လည်စင်းပေး

ဒါမယ်”

“ဟာ... ကွာ”

“ဟေ့ကောင်”

www.burmeseclassic.com

ဝက်ပါရှေ့တိုးလာတော့ ဦးကမ္ဘာကျော် သားဖြစ်သူ
ရင်ဝကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။ သမားက ပါးစပ်ထဲမှ စီးတ
လာသောသွေးစေးများကို လက်ဝါးနှင့်ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး ကာ
ပေါ်သို့တုတ်လိုက်သည်။ ဘက်ခံဆုတ်ပြီး သမားကားလေး ဖြန့်
ထွက်သွားတာနှင့်...

“မင်းက ကျောက်တုံးကို ပုဆိန်နဲ့ထုပြီး ငါကွလို့ အော်
ချင်တာလား ဝက်ပါ။ ကိုယ့်ကို ဘာမှခံမလုပ်ဘဲ ငြိမ်နေတဲ့သူကို
မင်း စိတ်ရှိလက်ရှိထိုးနှက်ပြီး ငါတော်လှပြီလို့ ထင်နေတာလား။
ဒီလောက်ထိ မင်းပေါက်ကွဲသွားအောင် သမားက ဘာလုပ်လို့
လဲ ပြောစမ်း”

“အဲဒီကောင်”

ပြောမလို့ပြင်ပြီး နိုးနိုးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
မျက်ရည်တွေနှင့်ပါ။ ပြောမှဖြစ်မှာမို့...

“နိုးနိုးကို ရည်းစားစကားပြောလို့”

“ဟ! အဲဒါနဲ့ပဲ မင်း ဒီလောက်အထိ လုပ်စရာလားကွ။
အပျိုနဲ့လူမျိုး သူ့မှာ ကြိုးစားပိုင်ခွင့်ရှိသလို မင်းကြိုးစားရင်လည်း
ရတာပဲလေ။ လက်ခံတာမခံတာက နိုးနိုးရဲ့အပိုင်း အခု မင်းက
တစ်လျှောက်လုံး လည်ပင်းဖက်ကြီးလာပြီး ချစ်ခဲ့ကြတဲ့သူငယ်ချင်း

ကို... တောက်! မင်းကွာ”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ ပြဿနာကို အေးအေးဆေး
ဆေးဖြေရှင်းလို့ရရဲ့သားနဲ့ သားဘက်က လက်ပါတာတော့ ဘယ်
ကောင်းဖို့မလဲကွယ်”

ဝက်ပါနှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်၏။ မခံစားနိုင်လို့
ပေါက်ကွဲမိတော့ ကိုယ်ပဲလွန်ပါလား။

“အဲဒီကိစ္စကို နိုးနိုးရှင်းပြဖို့မယ် အန်ကယ်၊ ပြီးရင်တော့
နိုးနိုး ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ကိုယ်ပြန်နေပါရစေတော့။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နိုးနိုးကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲတာမျိုး မဖြစ်
စေချင်လို့ပါ”

“ဟင်!”

ဦးကမ္ဘာကျော် သက်မကြီးသာ ချလိုက်မိတော့၏။ ကိုယ့်
သားကြောင့် ပြဿနာက ကြီးသွားပြီမို့ နိုးနိုးတောင်းဆိုမှုကိုသာ
လိုက်လျောရတော့မည်။

အဖြစ်က ဒီလိုပါ အန်ကယ်”

အခန်း (၂၅)

“ကောင်းတယ်... သိပ်ကောင်းတယ်၊ နောက်တစ်ခါ မင်းကို လက်သီးနဲ့အထိုးမခံနဲ့တော့။ ဓားပေးပြီးသာ ရင်ဖွင့်ပေး လိုက် သမားတော်။ ဘယ်နှယ်ကွာ... ယောက်ျားချင်းကို သူ များထိုးတာကြိတ်တာ ခေါင်းငုံ့ခံပြီး ပြန်လာရတယ်လို့။ ဟေ့ ကောင်... သမားတော် ”

ဦးမျိုးသိုက် ကြမ်းပြီ။ လူကြီးမို့ ထိန်းသိမ်းသောအား ဖြင့် တစ်ဖက်ကို သွားပြီးစိန်မခေါ်ပေမယ့် အသုံးမကျတဲ့ကိုယ့် တူကိုပဲ ရိုက်သတ်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့် ကလေးကို အရိပ်လိုကြည့်ပြီး မထိရက်မတို့ရက်။

အခု...

သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ကောင်က ထိုးကြိတ်လွှတ်လိုက်တာ ပါးစပ်ထဲကသွေးတောင် ကျတာကို မောင်မင်းကြီးသားက အပြုံး မပျက်နဲ့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာ ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ် ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“မင်းရှိနေရင် ငါအသံကတိုလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ မင်း နိုင်ငံခြားက မင်းအဖေနောက်ကို လိုက်သွားမလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်းကို ပြတ်မလား။ မင်း တစ်ခု ကို စဉ်းစား”

“တစ်ခုမှကို စဉ်းစားလို့မရတာ”

“ဘာကွ”

“လေးလေးကိုက ဘာမဟုတ်တာကို ပုံကြီးချဲ့နေတာ။ သားက ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုမှ မဖြစ်နဲ့တော့ပေါ့”

“သမားတော်”

ဦးမျိုးသိုက်အသံကြီးက ဟိန်းထွက်သွားလေသည်။ ဒီ လောက် မျက်နှာမှာ ဖူးရောင်လာတာတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့။ စိုးရိမ်လို့ပြောမိတဲ့ကိုယ့်စကားကပဲ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်နေပါလား။

“မင်း မှန်ရဲ့မှာ သွားရပ်ကြည့်လိုက်စမ်း သမားတော်၊ မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေက ဘာမှမပြောပလောက်ဘူးဆိုရင်

ငါ ဝက်ပါကိုသွားခေါ်ပေးမယ်။ မင်း ဘယ်နည်းနဲ့သေချင်သလဲ ပဲ စဉ်းစားထား”

“လေးလေးက သားကို တကယ်သေစေချင်တာလား”

“သူများနိုင်စက်လိုက်တဲ့ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး အသည်း နှာနေရမယ့်အစား မင်းရောငါရော သေသွားမှ အေးမှာလေ”

ဒဏ်ရာတွေ နှာနေတဲ့ကြားက လေးလေးဒေါသဖြစ်နေ တာကိုကြည့်ပြီး သမား သနားလည်းသနား၊ ရယ်လည်းရယ်ချင် သွား၏။ လေးလေးဘက်ကကြည့်ရင်လည်း မှန်နေတာပဲလေ။ သူက သမားကိုရိုက်ဖို့မပြောနဲ့ လက်နဲ့တောင်မှ မရွယ်ခဲ့တာ၊ သူများကြောင့် ဒဏ်ရာရလာတော့ စိတ်ဆိုးမှာပေါ့။

တူကိုချစ်လွန်းလို့ မိန်းမပင်မယူဘဲ ကလေးတစ်ယောက် နှင့် လူပျိုကြီးလုပ်နေခဲ့တာ ယနေ့ထက်ထိ။

“ကျွန်တော်က သေချင်နေတာ၊ လေးလေးသွားခေါ်ပြီး သတ်ခိုင်းမယ်ဆို အဆင်ပြေတာပေါ့”

“သမား... မင်း ငါ့ကိုရွံ့နေတာလား”

“မရွံ့ပါဘူး၊ လေးလေးပြောလို့ သားက ပြောတာပါ”

“မင်းကွာ... တောက်!”

သူ့ကိုမြင်နေသရွေ့ လေးလေး ဒေါသတွေ ထွက်နေဦး

မှာပဲမို့ သမား ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ထရပ်လိုက်စဉ်...

“မင်းအဖေနောက်ကို လိုက်သွားဖို့ပဲ မင်းပြင်ပေတော့ သမားတော်”

စိတ်ဆိုးတုန်းပြောတဲ့စကားမို့ သမား မတုန်လှုပ်မိပေ။ ဖေဖေနဲ့လေးလေး ယှဉ်လိုက်လျှင် သမား လေးလေးကိုပို၍ချစ်သည်။ လေးလေးရင်ခွင်ရိပ်ကိုခိုပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့သူမို့ ဖေဖေကို ဖေဖေလို့ခေါ်ရပေမယ့် ပါးစပ်ထဲမှာ အရသာမတွေ့သလို ပေါ့ရွတ်ရွတ်နှင့်ပါ။

လေးလေးကျတော့...

လေးလေးလို့ တစ်ခွန်းခေါ်ရတိုင်း သမားအတွက် အင်အားတစ်ခုတိုးလာသလို လေးနက်လွန်းလှသည်။ လေးလေးက သမားကိုမခွဲနိုင်သလို သမားကလည်း လေးလေးကို မထားခဲ့နိုင်ပေ။

အတွေးနှင့်လျှောက်လာစဉ် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းမြည်သံကြောင့် သမား ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့၊ နံပါတ်က သူရိယဖုန်းနံပါတ်ပါ။

“သူရိယ... ပြော”

“ဝက်ပါနဲ့မင်းရဲ့အခြေအနေကို သိချင်လို့ဆက်တာ”

“မင်းမှန်းကြည့်လေ”

“မှန်းကြည့်ရင်တော့ မင်းမျက်နှာမှာ ကာလာခြယ်ထားသလိုပဲ။ နီနီ ညိုညို ကိုကိုတွေလေ”

“အဟွန်း...”

“ဟေ့ကောင် သမား”

“ပြော”

“ငါပြောတာ မှန်လား”

“ကျောက်ပျဉ်တောင် ပါသေးတယ်”

တစ်ဖက်မှ သူရိယအသံ တိတ်သွားလေ၏။ အတန်ကြာ

မှ...

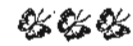
“မင်း ဘာမှပြန်မလုပ်ဘူးလား”

သမား ပြန်မဖြေဘဲ အသံတိတ်သွားတော့ သူရိယ သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိကာ...

“တောက်!”

“သူရိယ... ဟဲလို... သူရိယ”

သူရိယ ဖုန်းချသွားလေပြီ။

အခန်း (၂၆)

နီနီးက ဘယ်လိုမှတားလို့မရတော့ဘဲ သူ့အိမ်ကို သူ
ဖြန့်သွားလေသဖြင့် ဝက်ပါပဲ အပြစ်ရှိသူဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဖေဖေက
သူ့လိုက် မေမေက မာန်လိုက်နှင့် ဝက်ပါ ခေါင်းငုံ့နေခဲ့ရသည်သာ။

“အခု မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ ဝက်ပါ”

ဖေဖေအမေးကြောင့် ဝက်ပါ ခေါင်းမော့ကာ သူ့တောင်း
ဆိုချင်သည့်ဆန္ဒအတိုင်း...

“သား နီနီးကိုလက်ထပ်ချင်တယ် ဖေဖေ”

“လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့လဲ”

“ဖေဖေ ဘာကိုမေးတာလဲ၊ သားနားမလည်ဘူးဖေဖေ”

“မင်း... နီနီးကိုတကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ချင်တာ”

လား။ သမားကိုအနိုင်ရချင်လို့ လက်ထပ်ချင်ဘာလားလို့ မေးတာလေ။ တစ်ဖက်က အရှုံးပေးသမျှ မင်းကအနိုင်လိုချင်တဲ့လောထတွေနဲ့ကောင်မို့လို့ ငါမေးရတာ”

“ရှင်ကလည်း မေးလိုက်ကတည်းက ထော်လော်ကလန်တွေ”

“ဒီကိစ္စမှာ မင်းဘာမှဝင်မပြောနဲ့ ဖြိုး၊ တို့တက်က ကိုယ့်သားမို့လို့ အကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ အတ္တကြီးတယ်လို့ ကိုယ်အပြောမခံနိုင်ဘူး။ တို့က တို့သားတစ်မျက်နှာကိုပဲကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ဟိုတက်မှာ တူတစ်ယောက်လုံး ခံလိုက်ရတဲ့ ကိုမျိုးသိုက်ဘယ်လိုခံစားသွားရမလဲ။ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လေ”

“ဒါကတော့ မိဘတိုင်းမှာ ကိုယ့်သားသမီးအတွက် မတူညီတဲ့ အတ္တကိုယ်စီရှိနေကြတာပဲ”

ဦးကမ္ဘာကျော် ခေါင်းကိုခါရမ်း၍ သက်ပြင်းချလိုက်ခေါ် အတ္တကိုယ်စီ လူတိုင်းရင်မှာ ရှိကြတာမှန်ပေမယ့် အဲဒီရိုတဲ့အတ္တက တစ်ဖက်စောင်းနင်းမနိုင်ဖို့တော့ လိုသည်လေ။

“လောကမှာ လူရယ်၊ လူ့ရယ်၊ လူးရယ်ဆိုပြီး လူသုံးမျိုးရှိတဲ့အနက် လူပီသချင်တယ်ဆိုရင် လူသားဆန်စွာ စာနာထောက်ထားခြင်းဆိုတာတွေ ရှိရမယ် ဖြိုး။ တရားသဘောနဲ့

ပြန်ရှာကြည့်ရင် သားသမီး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘယ်အရာမှ ကိုယ့်ကို တစ်သက်လုံး ဖက်တွယ်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

“မတည်မြဲခြင်းတွေကို လူတိုင်းသိတယ်လေ။ သိသိနဲ့ ကိုယ့်သားသမီးကို ဥပေက္ခာပြုပြီး သူများဖို့တွေးပေးတဲ့လူ အရှားသားပဲ။ ရှင်သာ သူ့ဖို့ ကိုယ့်ဖို့ တွေဝေပုံခွဲ ညီမျှခြင်းချကြည့်နေ၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်ရင်တောင် သပိတ်ကို ရေဆေးသောက်ပြီး ဝမ်းလျှားမှောက်နေရမယ်။ သိလား။ ကျွန်မကတော့ သားဆန္ဒကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာပဲ”

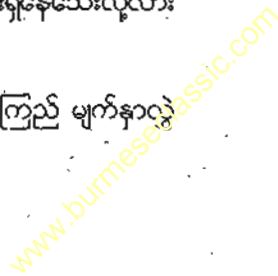
ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးဘက်ကလည်း မလျှော့ပေ။ အခြေအတင် ပြောလာကြပြီဆိုတော့ မဆိုင်တာတွေရာ ဆိုင်တာတွေရာ ပါတုန်၏။

“မင်းလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူးလေ။ နိုးနိုးရဲ့ဆန္ဒက အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ သူ့ဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ မင်းဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ ပြောသိဦး”

“လူကြီးချင်း ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြတာ ရှိတယ်လေ”

“အဲဒီလူကြီးက အခု သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးလို့လား”

ဦးကမ္ဘာကျော်ပြောတော့ ဒေါ်ဖြိုးဖြိုးကြည် မျက်နှာလှဲ့

သွား၏။ သူပြောတာဟုတ်နေပေမယ့် သားအတွက် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့အတွက် နှိုင်းယှဉ်ပြီး လက်မခံနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ထိုကြီးချင်းပြောခဲ့တာကို ပြောပြလိုက်ရင် နိုးနိုး ငြင်းနိုင်ဦးမလား။

နိုးနိုးက မိဘစကားကို နားထောင်မည်လို့လည်း ထုံကြည့်မိ၏။ သူ့အဖေ သက်ရှိထင်ရှားမရှိတာကိုက သေသူစကား မတတ်ပုံစံနှင့် သားစိတ်ချမ်းသာအောင် နိုးနိုးကို ဖျောင်းဖျော်ရမှာ။

“သက်ရှိထင်ရှားမရှိတော့ပေမယ့် မိဘရဲ့ကတိစကားတော့ သားသမီးက လိုက်နာသင့်တာပဲလေ”

“ဘာ! ကတိစကား... ဟုတ်လား”

ဦးကမ္ဘာကျော် ခါးကိုကိုင်၍ မျက်နှာကိုရှေ့သို့တိုးကာ

“ကတိစကားလို့ပြောရအောင် သာထက်နဲ့ငါ့ကြားမှာ စကားရှိခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ကတိမထားခဲ့ကြဘူး ပြီး မင်း၊ သားရဲ့ မွေးနေ့ပွဲမှာ ကလေးချင်းဆုံပေးပြီး မင်း၊ သားကို သာထက်က သဘောကျမသွားခဲ့ဘူးဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

“အို... သားကို သဘောမကျရအောင် သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ ကျွန်မသားက ဥစ္စာပေါ့ ရုပ်ချော ပညာတတ်လေ”

“အဲဒီအရာစုစု ပြည့်စုံတိုင်း အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်

တစ်ယောက်ဖြစ်မလာနိုင်တာကို သာထက် သိတယ်။ နိုးနိုးက သည်း မင်း၊ သားလို အရည်အချင်းတွေနဲ့လေ။ သူ့သမီးကို မတူတန်သလို ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ကောင်ကို ဖအေလုပ်သူက အားတုံ့အားနာနဲ့ သားမက်အဖြစ် ရွေးချယ်မတဲ့လား။ မင်းဆိုရင်ကော ဘိုယ့်သမီးကို မတူမတန်ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ကောင်နဲ့ ဇွတ်မှိတ်ပေးစားနဲ့ ဆုံးဖြတ်မလား... ပြော”

“ရှင် စကားကို ကပ်ဖိုးကပ်ဖဲမပြောပါနဲ့”

“ကဲ... တော်ကြပါတော့”

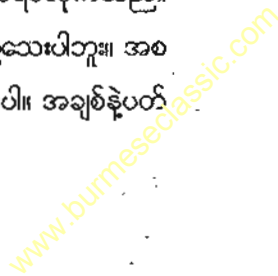
ဝက်ပါက စိတ်မရှည်သလိုပြောလိုက်မှပဲ မတူညီသော မျက်ဝန်းနှစ်စုံက ဝက်ပါမျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ပြီးနောက်ခနဲ မျက်နှာပြန်လှဲသွားကြ၏။

“သားက သားရွှေအိုးထမ်းပြန်လာတာကို မြင်ချင်တာ။ နိုးနိုးကိုချစ်သလို သမားကိုလည်း နိုင်ချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်

အဖေ မေမေတို့ကို အသိပေးတာ”

“အသိပေးတာ... ဟုတ်လား”

ဝက်ပါ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့၍ ထရပ်လိုက်သည်။ မိဘအားကိုးနဲ့ဆိမ်းပိုက်ရလောက်အောင် သူမညှံ့သေးပါဘူး။ အစကတော့ သမားက သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ။ အချစ်နဲ့ပတ်

သက်လာတော့ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုစတေးပြီး လမ်းခင်းမပေးနိုင် တာက သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေတဲ့နှင်းသီးမှုတွေကြောင့်လေ။
အစက မချစ်တတ်ခဲ့တာ မှန်ပါသည်။

တွေ့နေမြင်နေကျဖြစ်လာတော့ နိုးနိုးရဲ့အလှတရားမှာ ယစ်မူးပြီး သူ့နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်သွားခဲ့၏။ ချစ်ခြင်းမှာ မစွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းတွေ ဖော်လိုလိုက်လာတော့ ကိုယ့်နှင်းပျဉ်ဖက် ဖြစ်လာသည့် သူငယ်ချင်းဆိုတာကို သဘောထားကြီးစွာနဲ့ လည် ပင်းဆက်ဖက်ပြီး အရှုံးမပေးနိုင်တာ ဝက်ပါ မလွန်ဘူးထင်ပါသည်။ ကိုယ့်မှာ ရှုံးပွဲမရှိခဲ့ဖူးသေးတော့ ရှုံးရမှာကိုလည်းကြောက်၏။

“သား ကိုယ့်ကြီးစားမှုနဲ့ကိုယ် နိုးနိုးကိုရအောင် လက် ထပ်မှာပါ”

“အေး... မင်းရဲ့ကြီးစားမှုက မှန်ကန်ပါစေ ဝက်ပါ”

“အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူးဆိုတဲ့စကား ရှိနေ တာပဲ ဖေဖေ”

ဦးကမ္ဘာကျော် ထရပ်လိုက်ပြီး ဝက်ပါနှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာ သွားရပ်လိုက်ပြီး...

“စစ်ရှုံးရင် သေတာက အသက်၊ အချစ်ရှုံးလို့ သေမှာ က ဘဝပဲ ဝက်ပါ။ အသက်သေတာထက် ဘဝသေတာက ပို

ဆိုးတယ်ကွ”

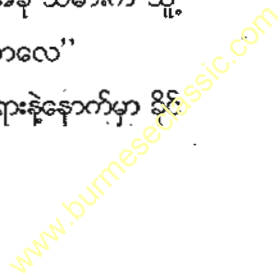
“ဘဝမသေချင်လို့ကို အချစ်ကိုရအောင်ယူဖို့ သားပြော နေတာပါ ဖေဖေ”

ဦးကမ္ဘာကျော် မဲ့ပြုံးနှင့်ခေါင်းခါလိုက်ကာ...

“ငါပြောတာကို မင်းသဘောမပေါက်ပါဘူး၊ မင်းဘက် က နိုင်ပေမယ့် နိုးနိုးဘက်က ရှုံးသွားခဲ့ရင် သေကြရမှာက သုံး ဘဝလေ။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ခရစ္စမတ်ညက သမားနဲ့နိုးနိုးတို့ သရုပ်ဖော်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ တကယ့်ရင်ထဲက လာတဲ့စကားတွေ ဖြစ်နေခဲ့ရင် သားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် မှားလိမ့်မယ် သား။ သား ရ အောင်ယူလို့ နိုးနိုးကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပေမယ့် ချစ်သောသူနဲ့ ကေ ဘွင်းရခြင်းဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနဲ့ ပေါင်းသင်းရတဲ့ဒုက္ခ၊ နှိပ်ကချစ်နေပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုပြန်မချစ်လို့ ခံစားရတဲ့ဒုက္ခ၊ အိဒုက္ခတွေအသီးသီးက သားတို့သုံးယောက်ရဲ့ဘဝကို သတ် သတ်လက်နက်တွေဆိုတာ သားတွေမိရဲ့လား”

“အစကတည်းက နိုးနိုးစိတ်ဝင်စားခဲ့တာက သားကိုပါ ဖေဖေ၊ နိုးနိုးရင်ထဲမှာ ရှိနေတာက သားပါ။ အခု သမားက သူ့ ဘတ်ပါအောင် ဖြတ်ခုတ်ပြီး သိမ်းသွင်းနေတာလေ”

အစက စိတ်ဝင်စားတာ ဥပေက္ခာတရားနဲ့နောက်မှာ ခိုင်

ကြည်တည်မြဲနေပါဦးမလား။ အမြဲတမ်းအရုံးပေး အနစ်နာခံခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းကို အကောင်းမမြင်နိုင်တော့လောက်အောင် အချစ်က ဖုံးလွှမ်းသွားပြီလား။

သားစကားကို မယုံမရဲနှင့်သာ နှုတ်ဆိတ်လိုက်မိတော့ ၏။ လူ့စိတ်ဆိုတာ သစ်ပင်ကို ဓားခုတ်ရာနှင့် ထစ်မှတ်သလိုမျိုး တစ်သမတ်တည်း မရှိတတ်လေတော့ သားကံကောင်းပါစေလို့ သာ မိဘတစ်ယောက်၏အတ္တနှင့် ဆုတောင်းရတော့မည်။

“အခု သား ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“နီးနီးတို့အိမ်ကိုပါ”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“သားဘက်က သူ့အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားရမယ်လေ”

ဦးကမ္ဘာကျော် ခေါင်းညိတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိပြန် ၏။ ဝက်ပါ တက်ကြွသောခြေလှမ်းများနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ နီးနီးရင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာ ကိုယ်မှန်းသိသိနဲ့တောင် လူ့အများစု မှာ သရုပ်ဆောင်ကြတာကိုပဲ သည်းမခံနိုင်။ သဝန်တို့ခဲ့တာ နီးနီး ကို သိပ်ချစ်မိလို့ပါ။

နီးနီးအပေါ်မှာ သမားက ကိုယ့်ထက် ကောင်းခဲ့သူမို့ ကိုယ့်နေရာမှာ အစားထိုးလိုက်ရင်လို့တွေးပြီး ကြောက်ခဲ့တာပါ။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ စက်ပစ္စည်းတစ်ခု ချို့ယွင်းသွားသလို အစားထိုးပြင်ဆင်လို့မှမရတာ။

ဝက်ပါ... နီးနီးတို့အိမ်ကိုရောက်တော့ ဦးချစ်မောင်နှင့် သူ့တူတွေက မကြည်ကြည့်နှင့် ဆီးကြိုကြသည်။ ဂရုစိုက်စရာ လား။ နီးနီးနှင့်တွေ့တော့လည်း...

“ဒီကိုလာတာ ဘာကိုစွန့်လို့လဲ ဝက်ပါ”

“ကိုယ်က ကိစ္စရှိမှ လာခွင့်ရှိသလား နီးနီး”

“ညော်သည်လာရင် အိမ်ရှင်ကတော့ ကြိုဆိုရမှာပါ။ နီး နီးက လူမှုရေးမခေါင်းပါးပါဘူး”

“နီးနီး ကိုယ်တို့အိမ်ကိုလာခဲ့တုန်းက ကိုယ် မချေမငံ ဆက်ဆံခဲ့တာတွေအတွက် လက်စားချေတာလား”

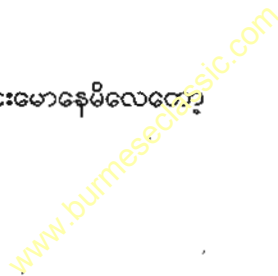
“နီးနီးမှာ လက်စားချေတတ်တဲ့အကျင့် မရှိပါဘူး။ ထိုင် လေ”

နီးနီးက ဆိုဖာပေါ်မှာ အရင်ထိုင်ချလေတော့ ဝက်ပါ နီးနီးနှင့် နီးကပ်စွာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နီးနီး”

“ဟင်”

ဝက်ပါ နီးနီးမျက်နှာလေးကို ငေးမောနေမိလေတော့

“ခေါ်ပြီး ဘာမှလည်းမပြောပါလား။ ပြောစရာရှိရင် ပြောလေ”

“ပြောချင်လို့ပဲ လာခဲ့တာပါ နိးနိုးရယ်”

“အင်း... ပြောလေ၊ နိးနိုး နားထောင်နေတာပဲဟာ”

နိးနိုးမျက်နှာလေးက ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်းတို့ ကင်းမဲ့စွာ တည်ငြိမ်နေသည်။ ဝက်ပါ မချင်မရဲနှင့် နိးနိုးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ် နိးနိုးကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ ကိုယ် မှားခဲ့မိတာအတွက်လည်း ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် နိးနိုးရယ်”

“ဝက်ပါတောင်းပန်ရမှာ နိးနိုးမဟုတ်ဘူး ဝက်ပါ။ မရှုမလှခံခဲ့ရတာက သမားလေ။ သမားကို တောင်းပန်ရမှာပါ”

အုပ်ထားတဲ့ ဝက်ပါလက်က ခပ်ဖွဖွသာဖြစ်ပြီး အင်အားပျော့သွားသည်။ ဝက်ပါလက်သီးချက်တွေကို မရှောင်မတိမ်း မခုခံဘဲနှင့် အသားအနာခံသွားသည့် သမားပုံရိပ်က နိးနိုးမျက်လုံးထဲက မထွက်ပေ။ သူငယ်ချင်းကိုချစ်လွန်းလို့ ခံမထိုးရက်တာလား။ သရုပ်ဆောင်ခြင်းအတွက် ပြောခဲ့ရတဲ့စကားတွေအတွက် သူမှားတယ်ထင်လို့ ငြိမ်ခံသွားတာလား။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး နိးနိုးငိုခဲ့ရသည်သာ။

“နိးနိုးဆီက အဖြေရပြီးရင် ကိုယ် သမားကိုတောင်းပန်ပါမယ်”

နိးနိုးဆီက အဖြေမရရင် မတောင်းပန်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား ဝက်ပါ။

“ဝက်ပါက ဘယ်လိုအဖြေမျိုး ကြားချင်တာလဲဟင်”

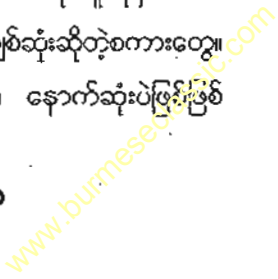
“မေးနေစရာလိုသေးလို့လား နိးနိုးရယ်။ နိးနိုးနှုတ်ဖျားက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေကိုပဲ ကြားချင်တာပေါ့”

“ခဏခဏ ကြားခဲ့ဖူးနေတာများ မရှိနိုင်သေးဘူးလား ဝက်ပါရဲ့”

“မတူဘူးလေ နိးနိုးရဲ့၊ အရင်က ချစ်တယ်မုန်းတယ်ကစားကြည့်ခဲ့တာ။ ဒီတစ်ခါ အတည်”

“ဪ”

အတည်ချစ်တတ်လာတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်ထတီးလိုက်ရမည့်အဖြစ်ပါလား။ ဘယ်ရည်းစားကို အချစ်ဆုံးလဲလို့ မေးရလောက်အောင်လည်း နိးနိုးမကြောင်သေး။ ရည်းစားဦးကို မြေးဦးရသည်အထိ မမေ့ဘူး။ နောက်ဆုံးလူကိုမှ ပထမလူတွေဆီကအချစ်တွေကိုပါပေါင်းပြီး အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့စကားတွေ။ တကယ်တော့ ဦးဆုံးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ဆုံးပဲဖြစ်ဖြစ်

နလုံးသားရဲ့လက်ခံနိုင်မှုအင်အားပေါ်မှာပဲ မူတည်တာပါ။

“နိုးနိုး”

“ဟင်”

“ဖြေလေ”

နိုးနိုးပြုံးလိုက်ပုံက ချစ်စဖွယ်လေးပါ။

“ဝက်ပျံကိုအဖြေပေးဖို့အတွက် နိုးနိုးရင်ထဲမှာ အဖြေ အဆင်သင့်ရှိမနေဘူး ဝက်ပါ”

“ဘာ!”

“အခုက လူအများရှေ့မှာ ပျော်ပွဲခွင့်ပွဲလုပ်ပြီး သရုပ် ဆောင်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

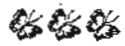
ပြောပြီး နိုးနိုး လက်ကလေးကို ရုန်းပစ်လိုက်၏။ ဝက်ပါ ကလည်း အလိုက်သင့်လေး လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ် ဘယ်လောက်စောင့်ရမှာလဲ နိုးနိုး”

“သိပ်မစောင့်ရပါဘူး ဒီနစ်က ဖိုင်နယ်လေ။ ကျောင်း ပြီးတဲ့အထိတော့ သည်းခံလိုက်ပါ။ ဒီကြားထဲ ခေါ်ရုံပြောရုံ နှုတ် ဆက်ရုံနဲ့ ပုံမှန်ပဲ ဆက်ဆံကြတာပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဝက်ပါ လေးတွဲ့့့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ်စောင့်ပါ့မယ်”

အခန်း (၂၇)

“စာကလေး တစ်နေ့ အမြီးပေါက်နိုး၊ တစ်နေ့ အမြီး ပေါက်နိုးနဲ့ စောင့်ရသလို၊ ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ပဲ ဆံဖြူပြီး သွားကျိုးသွားလိမ့်မယ်။ အခုထိ ဘာမှမထူးခြားသေးပါလား ဦး ချစ်မောင်”

ကျော်ဇင်က စိတ်မရှည်သလိုပြောလာပြီ။ ဘယ်စိတ် ရှည်ပါတော့မလဲ။ ဒီအိမ်မှာ သူတို့နေခဲ့ရတာပဲ ကြာပြီ။ အခုထိ ဘာမှမလှုပ်ရှားသေးတာ မလွန်လွန်းဘူးလား။

“ကျော်ဇင်ပြောတာ ဟုတ်တယ် ဦးချစ်မောင်။ ကျုပ် တို့ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေရဦးမှာလဲ။ အခုဆိုရင် ကောင် မလေးပဲ ကျောင်းပြီးသွားပြီလေ။ သူကျောင်းပြီးသွားတော့ အပြင်

www.burmeseclassic.com

ထွက်တာ နည်းသွားပြီ။ ကျွန်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကောင်မလေးအလှကို ထိုင်ငေးပြီး သူပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်နာခံနေရတာနဲ့ ပြီးသွားမှာလား”

“မင်းတို့ နည်းနည်းလေး စိတ်ရှည်ရှည်ထားကြစမ်းပါကွာ။ ဆွမ်းကောင်းစားချင်ရင် နေမြင့်ခံပြီး စောင့်ရတယ်တဲ့။ အရင်က တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတွေ ထားနိုင်တဲ့နေရာမှန်သမျှ တို့ရှာပြီးပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါအတွက် သူ့ခိုးဝင်မွှေတာပါလို့ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ပြောထားရတာ နောက်ထပ်မွှေရင် ရိပ်မိသွားမှာပေါ့ကွ”

ကျော်ဇင်နဲ့ကျော်ထင် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။ သူတို့က လူငယ်တွေပီပီ တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက် လုပ်ပစ်ချင်သူတွေပါ။ စောင့်ရတဲ့အလုပ်ကို သိပ်စိတ်ရှည်တာမဟုတ်ဘဲ စောင့်နေရတာ ဦးချစ်မောင်က အင်အားရမယ်ဆိုလို့လေ။ တကယ်သူဌေးမို့ ကြေးပါမှာကို မျှော်ကြီးပြီး သူ့ကျွေးတာစား၊ သူပေးတာယူ၊ သူ့ခိုင်းတာလုပ်နေရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ကျဉ်းကျပ်လိုက်ပါသလဲ။

“ကျွန်ကတော့ စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး ဦးချစ်မောင်။ စောင့်နေရတာ ကြာတယ်။ ကျွန်အစီအစဉ်ဆွဲပြီး လုပ်စရာရှိတာ

လုပ်ချင်တယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုစိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“ခိုးကြောင်ခိုးဝက်လှုပ်ရှားနေရမယ့်အစား ကောင်မလေးကို အပိုင်ကိုင်ပြီး လိုချင်သလောက် တောင်းလိုက်မယ်”

“ပါးစပ်ကပြောတာ လွယ်တယ် ကျော်ဇင်၊ ဒီကိစ္စ မပိရီလို ပေါက်ကြားသွားရင် အကုန်ကျောင်းကုန်မှာ။ နားလည်လား”

“ကျွတ်!”

ကျော်ထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစားဟန်ပြုနေ၏။ မပိရီရအောင် ဒီအိမ်မှာ လူဘယ်နှယောက် အပိုရှိနေလို့လဲ။

“ကျွန်စဉ်းစားမိပြီ”

“ဘာလဲ”

“ကောင်မလေးဆီမှာ အတွင်းပစ္စည်းတွေတောင်းပြီး ရတာနဲ့ နှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်”

“ဟိုက လွယ်လွယ်ကူကူပေးဦးမှ ဖြစ်မှာကို”

“မလွယ်ရင် လွယ်တဲ့နည်းသုံးရမှာပေါ့။ ဒီလိုလေ”

ခေါင်းသုံးလုံးဆိုင်ပြီး ကျော်ထင်က သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြလေသည်။ ဒါကိုလှမ်းမြင်ပြီး လှစ်ခနဲပြေးသူက ညီညီရယ်ပါ။ ဒီကိစ္စ မမကိုပြောပြရမည်လေ။ သူတို့ဘာတွေပြောနေ

ကြမုန်းမသိပေမယ့် ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့အကြောင်းကိုတော့ ပြောပြမှ ဖြစ်မှာ။

“မမ”

“...”

“မမ”

“ဟင်”

ညိုညိုအခန်းထဲဝင်လာပုံက သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေဟန် ရှိလေတော့၊ နိုးနိုး သူမကြည့်နေသော သော့ချိတ်ကလေးကို စာကြည့်စားပွဲ၏အံ့ဂှက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ရင်း...

“ဘာလဲ ညိုညို”

“မမကို ညိုပြောစရာရှိလို့ အရေးကြီးတယ် မမ”

နိုးနိုး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစား၍...

“ပြောလေ”

ညိုညိုက နိုးနိုးအနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး...

“ဦးချစ်မောင်တို့တူဝရီးတွေ မူမမှန်ဘူး မမ။ တစ်ခုခုကို ကျိတ်ကြံနေပုံရတယ်။ မမသတိထားဖို့ လိုလာပြီ”

“ညိုညို ဘာတွေကြားခဲ့ရလို့လဲ”

“ကြားတော့ မကြားဘူးမမ၊ မြင်ခဲ့တာအရဆိုရင် သူတို့ နိုးနိုးသားဘူး။ သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိပါဘူးမမရယ်။ ညိုညိုတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်”

နိုးနိုး တွေးတွေးငေးငေးလေး ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကိစ္စကို ဘေးရိုးကျအတိုင်း တွေးကြည့်မြင်ကြည့်လို့မရဘူးဆိုတာ နိုးနိုး သိသည်။ အိမ်ကို သူ့ခိုးဝင်မွှေခံရတယ်ဆိုတာကိုက စဉ်းစားစရာ ခြစ်နေတာပါ။ ယောက်ျားသုံးယောက် ရှိနေတာတောင် မလုံခြုံဘာ ဘယ်လောက်ဆိုးလိုက်ပါသလဲ။ သူတို့သုံးယောက်ကြားမှာ နိုးနိုးတို့မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်းနေရတာလည်း နေသာနေရ ဘာကတော့ ခပ်ချမ်းချမ်းရယ်ပါ။

“ညိုညို”

“ရှင်... မမ”

“နင် ဟန်မပျက်နေ၊ မူမပျက်စေနဲ့... ကြားလား”

“မမ”

“ငါပြောတာကိုပဲ နားထောင်စမ်းပါ။ သူတို့ဘာပဲလုပ် ထုပ် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်။ လောလောဆယ်ကြီးတော့ သူတို့ ဘာမှမလုပ်လောက်သေးပါဘူးဟယ်”

“ရန်သူကို လျှော့မတွက်နဲ့ မမရဲ့”

ညိုညိုပြောတာလည်း ဟုတ်ပါသည်။ ရန်သူကိုလျှော့တွက်လို့မရတာ သိပေမယ့် ကိုယ်က ဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရတာခက်၏။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ သူတို့က သတ်မည်ဆိုလျှင်လည်း သေရုံသာရှိတော့သည်လေ။ မွေးတစ်နေ့သေတစ်နေ့ပဲဟာ။ နိုးနိုးသေရမှာ မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သေဆုံးခြင်းကို လက်မခံနိုင်တာကြောင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုဆိုတာ လုပ်ကိုလုပ်ထားရမည်။

“မတော်တဆ ငါတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်”

“အို! မမကလည်း ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ”

“အန္တရာယ်က ကိုယ့်ဆီ ဘယ်အချိန်လာမယ်မှန်းမှ မသိတာ ညိုညိုရဲ့။ ငါတစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ နင်လွတ်အောင်ပြေး ညိုညို။ မဆိုင်တဲ့နှင့် အဆစ်ပါမှာစိုးလို့ပြောတာ”

နိုးနိုး ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ဝက်ပါဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ အရေးကြီးလာရင် နိုးနိုးမှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ သူတို့ပဲရှိတာပါ။

“ဟဲလို”

“ဝက်ပါ... နိုးနိုးပါ”

“ဪ... နိုးနိုး ကိုယ့်ဆီကို ဖုန်းတွေဘာတွေဆက်လို့ပါလား။ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိတယ် ဝက်ပါ။ အရမ်းအရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်လား... ပြောလေ”

“ဒီလို ဝက်ပါရဲ့”

နိုးနိုး ဦးချစ်မောင်တို့တူဝရီးသုံးယောက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆောက်ဖွယ်ရာတွေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကိုယ်လာခဲ့မယ်။ နိုးနိုး ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်”

“မြန်မြန်လာခဲ့နော် ဝက်ပါ”

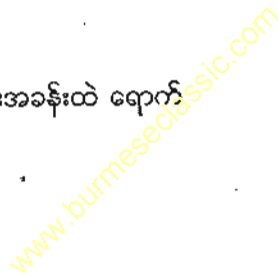
“အင်းပါ... စိတ်ချ”

နိုးနိုးနဲ့ဝက်ပါ ဖုန်းပြောနေကြတုန်းမှာ ညိုညို အောက်ထပ်သို့ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ညိုညိုအကူအညီတောင်းဖို့ သတိရသွားတာက သမားကိုပါ။ ညိုညိုက သမားကို ဝက်ပါထက် ပိုခင်ပြီး ပို၍အားကိုးသူလေးပါ။ ဝက်ပါနဲ့သမားနှစ်ယောက်စလုံး ရောက်လာရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။

ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး ညိုညို ကိုသမားကိုဆက်လိုက်တော့ လာခဲ့မယ်တဲ့။ မဆိုင်းမတွေဖြေလိုက်တဲ့အသံ။ စိုးရိမ်မှုတွေ အပြည့်နှင့်မို့ ညိုညိုအားတက်သွားသည်။

“ဟိုကောင်မလေးရော”

“ပီးဖိုခန်းထဲမှာရှိရင်ရဲ့၊ မရှိရင် နိုးနိုးအခန်းထဲ ရောက်

နေမှာပေါ့”

“ကျော်ထင်၊ မီးဖိုခန်းထဲသွားကြည့်စမ်း။ တွေ့ရင် တစ်ခါတည်း ဆွဲခေါ်လာခဲ့”

ညိုညိုကြားလိုက်ရသံတွေကြောင့် ဗီဒီအကွယ်သို့ တိုးဝင်လိုက်ပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။

“ဘုရား... ဘုရား...”

ညိုညို ဘုရားတ၍ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိထားလိုက်သည်။ မမက ခုလောလောဆယ်တော့ သူတို့ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးပါဘူးဆိုပေမယ့် အခုပဲ သူတို့ပုံစံတွေက ဗီဒီယိုထဲက လူကြမ်းတွေလို ဖြစ်နေပြီ။

“တွေ့လား”

“မတွေ့ဘူး”

“ဒါဆို နှစ်ယောက်စလုံး အပေါ်မှာထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သွားရအောင်”

“ကျော်ထင်၊ မင်း ဓာတ်ဆီပုံးသွားယူလာခဲ့”

“အေး”

“အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့မရရင် နှစ်ယောက်စလုံး မီးရှို့သတ်ပစ်မယ်”

“ကွီ”

ညိုညို တံတွေးကိုမျှချလိုက်မိ၏။ သူတို့ မမဆီကိုသွားတုန်ပြီ။ ညိုညို ဘာလုပ်ရမလဲ။ ထွက်ပြေးရမလား။ အို! မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဖုန်းကို တုန်ယင်သောလက်နှင့်ကိုင်ပြီး သမားဆီသို့ ထပ်ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“ကိုသမား”

“ပြော... ညိုညို... ပြော”

‘မ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ ကိုသမား မြန်မြန်လာပါ’

“ငါ ကားပေါ်ရောက်နေပြီ”

ပြောပြီးတာနှင့် သမားဘက်က အရင်ဖုန်းချသွားသည်။ ညိုညိုမှာ တစ်ယောက်တည်း ကြောက်ဒူးတုန်ရင်းနှင့်သာ...

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၀)

“ဝုန်း!”

“ဟင်”

တံခါးကို ဆောင့်ကန်တွန်းဖွင့်လိုက်တာမို့ နိုးနိုး လန့်
ချုပ်သွားသည်။ ဝင်လာကြတော့ ဦးချစ်မောင်နှင့် ချစ်တူတွေ။

“ဦးလေး”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ဦးချစ်မောင်က တဟင်းဟင်းရယ်၍ နိုးနိုးဆီသို့ တိုးကပ်
ထားလေသည်။

“ရှင်... ရှင်တို့ ကျွန်မအခန်းထဲကို ဘာလာလုပ်ကြ
တာလဲ။ ထွက်သွား”

“နင်နဲ့ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပဲ နိုးနိုး”

“ဘာဆွေးနွေးမှာလဲ၊ မလိုချင်ဘူး... ထွက်သွားကြ သွား”

“ဟေ့ကောင်တွေ”

ဦးချစ်မောင် မျက်စိပစ်ပြလိုက်တာနှင့် ကျော်ထင်နှင့် ကျော်ဇင်က နိုးနိုးအနားဆီ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ရောက် လာကြ၏။ နိုးနိုးဘာမှတောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်ပါလား ညိုညိုပြောသလို ရန်သူ့ကိုလျှော့မတွက်နဲ့ဆိုတဲ့စကားက မှန်နေ ပြီ။ လောလောဆယ် ဘာမှမဖြစ်လောက်သေးဘူးလို့ ထင်ထား တာ။ အခုပဲ နိုးနိုး အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းရံခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီလေ။ နိုးနိုး...

ဦးချစ်မောင်မျက်နှာကို စူးစူးချဲချဲကြည့်၍ ထရပ်လိုက်၏။

“တို့ပြောတာကို အေးအေးဆေးဆေးနားထောင်၊ ပြီး ရင် ဆုံးဖြတ်။ ကလန်ကဆန်လုပ်ရင် သတ်ပစ်မယ်”

ဒါက ကျော်ဇင်ပြောလိုက်တာပါ။

“ရှင်တို့က ဘာကိုဆွေးနွေးမှာလဲ”

“ဖြေမသေ တုတ်မကျိုးရအောင် မင်းဆီမှာရှိနေတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတစ်ဝက်ကို တို့လိုချင်တယ်”

“ရှင်တော်တော်ယုတ်မာပါလား ဦးချစ်မောင်”

“ယုတ်မာတယ်လို့ မပြောနဲ့ နိုးနိုး။ တို့က ယုတ်မာတာ မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စည်းကိုလိုချင်လို့ ဓားပြတိုက်တဲ့သဘောပဲရှိတာ။ ငါလိုချင်တာရရင် ပြီးရော၊ နင့်ကို ဘာမှထိခိုက်နှစ်နာတာတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ရှင်တောင်းတိုင်း ကျွန်မက ပေးရမှာလား။ ကျွန်မမှာ ရှိသမျှစည်းစိမ်အားလုံးက ကျွန်မမိဘရဲ့ချွေးနှံစာတွေ။ လွယ်လွယ် ကူကူ သူများကိုပေးမပစ်နိုင်ဘူး”

“တောက်!”

“အ...”

ကျော်ဇင် တက်ခေါက်ပြီး နိုးနိုးလက်ကို ဖိချုပ်လိုက်လေ သဖြင့် နိုးနိုး နာကျင်စွာ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့သွား၏။ ပစ္စည်းတွေ ကို နိုးနိုး မမက်မောပေမယ့် ဒါ အလှူဒါနပြုနေရတာမှ မဟုတ် ဘဲလေ။

“နင်ခေါင်းမမာနဲ့နော် နိုးနိုး၊ သေသွားချင်လို့လား”

“ရှင်တို့က ကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက်နေကြတာပဲ”

“ဘာ”

“ကဲ!”

“ဖြန်း...”

“အား...”

ဒေါသနှင့်အော်လိုက်တာက ကျော်ငေါ်၊ ခိုက်ချလိုက်တာက ကျော်ထင်ပါ။

“ကျော်ထင်”

ဦးချစ်မောင် လက်ကားပြလိုက်၏။ နိုးနိုး ပါးတစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ဖိပွတ်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားလိုက်မိသည်။

“နိုးနိုး”

“...”

“နင်အသားမနာချင်ရင် တို့တောင်းတာကို အေးအေးဆေးဆေးပေးနေနော်”

“မပေးဘူး”

“နင်တော်တော်ခေါင်းမာပါလား”

“ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာယူလည်းရတာကို”

နိုးနိုးဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ ညိုညိုဘယ်ရောက်နေလဲ။ ထွက်ပြေးရင်လည်း ပြေးပါစေ။ သူ့ခမျာ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် စားစာခံဖြစ်သွားမှာကိုပဲ နိုးနိုးက စိုးရိမ်တာပါ။ နိုးနိုးကို မဲနေတော့

ညိုညိုကို သူတို့သတ်မကြပေ။

ဝက်ပါနှင့် သမားတို့မှာလည်း...

သမားကားက ရှေ့မှထွက်သွားပြီး၊ ဝက်ပါကားက ခြံထဲကနေ နောက်မှထွက်လာသည်။ သမားကားကိုမြင်လိုက်ရတော့ ဝက်ပါအားတက်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးရင် သွေးစည်းကြတာပဲမဟုတ်လား။ တစ်ယောက်တည်းသွားတာထက် နှစ်ယောက်သွားရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေမည်ဟုတွေးကာ သမားရဲ့ကားနောက်ကို မိအောင်လိုက်သည်။ သမားကိုအကူအညီတောင်းရင် ငြင်းမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။

သူလည်း နိုးနိုးဒုက္ခရောက်မှာကို ကြည့်နေနိုင်မယ့်သူမှ မဟုတ်တာ။

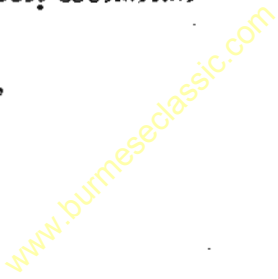
“သမား”

ဝက်ပါ ကားချင်းယှဉ်မိတာနှင့် အကျယ်ကြီးအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းကားကို ခဏရပ်ဦး”

အော်ပြောပြီး သူ့ကားကိုရပ်လိုက်တော့ သမားကားကလည်း ရပ်သွား၏။

“ဘာလဲ၊ ဒီမှာ အရေးကြီးနေလို့”

“ငါလည်း အရေးကြီးတာပြောမလို့”

“အချိန်မရဘူး၊ မြန်မြန်ပြော ဝက်ပါ”

“မင်းအခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“နီးနီးတို့အိမ်ကို”

“ငါလည်း အဲဒီကိုသွားမှာ၊ နီးနီး အရေးတကြီးဖုန်း ဆက်ခေါ်လို့”

“ဒါဆို အချိန်ဆွဲနေလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ မြန်မြန်သွားရ အောင်”

ပြောပြီးတာနှင့် သမားကားက အရင်ထွက်သွားလေပြီ။ ကားနှစ်စီးက မြားတွေအလားပမာ။ ဒီအချိန်မှာ အရေးကြီးတာ က နီးနီးဘာမှမဖြစ်ဖို့ပါပဲ။ ဝက်ပါ စိတ်ပူစွာနှင့် ကားကိုလည်း သတိထားမောင်းနေရသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့အတိမ်းအချော်ဖြစ် လျှင် နီးနီးလည်း ဒုက္ခရောက်လေမလား။

ဒါ သူ့အပြစ်တွေပါ . . .

နီးနီးသာ သူတို့အိမ်မှာ ဆက်နေခဲ့လျှင် ဘာအန္တရာယ် မှ ရှိမှာမဟုတ်ပေ။ သူ့စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် နီးနီးရှက်ပြီး သူ့အိမ်သူပြန်သွားခဲ့တာမဟုတ်လား။

“ကိုသမား”

ကားနှစ်စီးလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရပ်လိုက်တာနှင့် ညှိ ညှိပြေးထွက်လာပြီး ကသောကမျောနှင့် . . .

“ကိုသမား . . . မမ . . . မမဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ ကယ်ပါ”

“ဟင်”

“မမကို သူတို့ . . . ဟီး”

ဝက်ပါ ဆက်နားထောင်မနေတော့ဘဲ ပြေးတက်လာခဲ့ တော့၏။ သမားက ညှိညှိကို ကွေ့ပတ်ရှောင်နေရုံသာဖြင့် နောက် ကျကျန်ခဲ့သည်။

“ပေးမလား . . . မပေးဘူးလား”

“မပေးဘူး”

“တော်တော်အကြောမာတဲ့ ကောင်မ”

“ကျော်ထင်၊ ဒီအခန်းကို ဓာတ်ဆီလောင်၊ ပြီးရင် မီးရှို့ သတ်ပစ်မယ်”

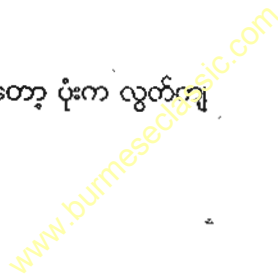
ကျော်ထင် ဓာတ်ဆီပုံးကိုယူပြီး မြှောက်လိုက်စဉ် . . .

“ဘုန်း!”

“ဟာ . . .”

“ဝုန်း!”

ဝက်ပါ ပုံးကိုပြေးကန်ထည့်လိုက်တော့ ပုံးက လွတ်ကျ

လွင့်ထွက်သွားသည်။

“ဝက်ပါ”

“ဪ... မင်းကိုး”

“ကယ်တင်ရှင်ကြီးကို မကယ်နိုင်အောင် လုပ်ပေးရမယ်”

သုံးယောက်တစ်ယောက် ထိုးကြကိတ်ကြဖြစ်သည်နှင့်

နောက်ထပ် သမားပါ ရောက်လာသည်။

“ရော”

“ခွင်!”

“ဖြောင်း...”

နီးနီးရဲ့အခန်းထဲကနေ ရှောင်ကြ တိမ်းကြ တိုက်ကြ နှင့် အပြင်သို့ရောက်သွားကြသည်။ နီးနီးလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်နှက်နိုင်စက်ထားကြလို့ မလှုပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေပြီ။ သတိ မလစ်အောင် စိတ်ကိုတင်းထားရင်း ထရပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရ၏။

အပြင်ဘက်မှာလည်း...

သမားက ကျော်စင်နှင့်ယှဉ်နေရသည်။ ကျော်စင်လက် ရည်က မညှိတော့ လှဲသိပ်နိုင်ရေး မနည်းကြိုးစားနေရ၏။ ဝက်ပါ က နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ သမား ကျော်စင်ကို အလဲထိုးပြီး ဝက်ပါဘက်ကိုလှည့်လိုက်ချိန်တွင် ဦးချစ်မောင်ဆီ

မှ ဓားရောင် လက်ခနဲမြင်လိုက်ရသဖြင့်...

“ဝက်ပါ”

“ဟင်”

“အား...”

“တောက်!”

သမားကို ဓားထိုးမိသွားသဖြင့် ဝက်ပါ ဦးချစ်မောင်ကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဖောင်း!”

“အ...”

“ကဲကွာ”

“ဒုတ်!”

“အင့်”

ကျော်ထင်ပါ ယိုင်ထွက်သွားလေသဖြင့်...

“သမား”

ဝက်ပါ သမားဘက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်ချိန်မှာ ဦးချစ်မောင် နှင့် ကျော်ထင် ပြန်ထလာလေတော့၊ ဝက်ပါကို အောက်ထပ် အထိ များခေါ်ဖို့ ဆင်းပြေးသွားသည်။ ဝက်ပါလည်း လိုက်သွား ၏။

“ဝက်ပါ”

ကိုယ့်ရင်ဝက ဒဏ်ရာကို လက်နှင့်ဖိရင်း သမား ဝက်ပါ ကို စိတ်မချသဖြင့် ဆင်းလိုက်ခဲ့သည်တွင်...

“လုပ်ကြပါဦး... မီးတွေလောင်နေပြီ”

အခွင့်အရေးရတာနှင့် ကျော်ဇင်က နိုးနိုးအခန်းထဲက ဓာတ်ဆီပုံးကိုယူသွန်ပြီး မီးရှို့လိုက်တာပါ။ ခုမှတော့ မထူးတော့ဘူးလေ။

သမားနဲ့တက်လိုက်သွားပြီး ဦးသာထက်နေခဲ့သည့်အခန်းထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေခဲ့တဲ့ညီညီ၊ မီးလောင်နေတာမြင်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးဆင်းလာခဲ့တာပါ။

“မမကို ကယ်ကြပါဦး”

“ဟင်!”

“မမအခန်း မီးလောင်နေပြီ”

“နိုးနိုး”

ဝက်ပါ ချက်ချင်းပြန်ပြေးတက်သွား၏။ သမားက ရေရှိနိုင်မည့်နေရာသို့ အရင်ပြေးပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေတွေလောင်းချလိုက်ပြီး ပြေးရပြန်သည်။

“နိုးနိုး”

တံခါးဝက မီးတောက်ကိုကြည့်ပြီး ဝက်ပါ မဝင်နိုင်ဖြစ်နေ၏။ မီးနားကို မကပ်နိုင်တာနှင့်ဘဲ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။

“နိုးနိုး”

“ဟာ! သမား၊ မဝင်နဲ့... မရတော့ဘူး”

“မဝင်ရင် နိုးနိုးသေသွားမှာပေါ့ကွ”

“သမား”

ဝက်ပါ သမားကိုချုပ်ထားလိုက်၏။ ပဋိပက္ခတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့် မုန်းလို့မှမဟုတ်ခဲ့ဘဲ။ သေတွင်းထဲ ယက်ဆင်းမယ့်အဖြစ်မျိုးတော့ ဝက်ပါကြည့်မနေနိုင်ပါဘူးလေ။ ပြီးတော့ သမားရင်ဝမှာ ဓားဒဏ်ရာက ရှိသေး၏။

နိုးနိုးကို ကယ်တင်ဖို့က နည်းလမ်းရှာမရနိုင်ဖြစ်နေပြီး မျှော်လင့်ချက်က ကင်းမဲ့နေပြီ။

“သမား”

“မင်းဖယ်နော်”

“ဟေ့ကောင်”

“ခွပ်!”

“ဟာ”

“ခွင့်!”

ရိုသေမှုခွန်အားနှင့် သမားတတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပြီး နိုးနိုးကိုကယ်ရမည်။ သူ့ကိုဆွဲထားတဲ့ ဝက်ပိကို လက်သီးနှင့် နှစ်ချက်ဆင့်ထိုးပြီး လွတ်သွားတာနှင့် မီးထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။

“သမား”

တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုနေသဖြင့် ဂျာကင်ကိုချွတ်ကာ ခေါင်းကို အုပ်၊ မျက်နှာကို ကာ၍ ရအောင်ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင်...

“နိုးနိုး... နိုးနိုး”

“သမား”

“နိုးနိုး”

နိုးနိုးကလည်း နောက်ဆုံးခွန်အားလေးနှင့် သမားကို ခေါ်လိုက်တာ အားကိုးတကြီးနှင့်ပါ။ သမား နိုးနိုးကိုပွေ့ခေါ်မလို ပြင်လိုက်စဉ် နိုးနိုးနောက်ကျောဘက်က သောက်ရေသန့်တူးကြီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စောင်တစ်ထည်ကိုပါ ဆွဲယူပြီး ရေစွတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ နိုးနိုးကိုယ်ကို ပတ်ပေးလိုက်ပြီး ပွေ့ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

“သမား... နေဦး”

လူရိပ်တွေမြင်လိုက်ပြီး ရေတွေနှင့် ပက်ကြသည်ထင်ခဲ့ရဲ့။ အရာမထင်ပေမယ့် ပြန်သွားတဲ့မီးညွှန်ကြားကပဲ သမားပြေးထွက်ခဲ့ရသည်။

“သမား... နိုးနိုး”

ဝက်ပိ စိုးရိမ်တကြီးခေါ်လေသည်။ နိုးနိုးကိုယ်ကစောင်တို့ ဆွဲခွာသူက ခွာလေ၏။ ပိုးဖလံလို မီးထဲတိုးဝင် တိုးထွက်ခဲ့တဲ့သမား မျက်နှာနှင့်ခေါင်းကို မီးမလောင်ပေမယ့် ကျန်တဲ့နေရာတွေက မီးပူဟပ်တာကြောင့်ရယ်၊ ဓားဒဏ်ရာကြောင့်ရယ် နှင့် သတိလစ်သွားလေတော့သည်။ “နိုးနိုးမှာလည်း သတိလစ်နေပြီ။

“မမ... မမ”

“မီးသတ်ကားတွေ ရောက်လာပြီ”

“သူတို့ကို ဆေးရုံပို့ရအောင်”

ဝက်ပိ ပျာယာခတ်ပြီး ဘေးလူတွေ အကူအညီနှင့် သမားနှင့်နိုးနိုးကို ဆေးရုံပို့ဖို့ ပြေးရလွှားရလေတော့၏။ သမားနဲ့ နိုးနိုး အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရကြပါစေ။

“မမ... မမ”

www.burmeseclassic.com

၂၇၆ ❀ စိုးစည်စွန့်

ညိုညိုမှာလည်း မျက်ရည်လေးစက်လက်နှင့် သမား
နဲ့ နိုးနိုးကြားမှာသာ။

“ကိုသမား... ကိုသမား... မမ”

အခန်း (၂၉)

သမားအတွက် သွေးလိုသည်ဆိုသောကြောင့် သွေးချင်း
တဲ ဦးမျိုးသိုက်ကပဲ သွေးလှူခွင့်ရသည်။ တူဖြစ်သူ၏မျက်နှာ
ကြည့်ရင်း အံတကျိတ်ကျိတ်နှင့်ပါ။ ကိုယ်ကတော့ ဝိုက်ဖို့မပြော
ရွယ်တောင်မရွယ်ရက်အောင် ချစ်ခဲ့တာ။

ဝက်ပါဆိုတဲ့ကောင်ကတော့...

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုပြီး ကိုယ့်တူလေးကို လက်သီး
ထိုးတာက တစ်မျိုး၊ အခုလည်းကြည့်၊ ဝက်ပါကိုကာကွယ်
မီး ဓားထိုးခံရတာတဲ့။ နိုးနိုးကိုကယ်လိုက်ရလို့ မီးလောင်ခံရတာ
တစ်မျိုးနှင့် မြင်ရတာ မရှုမလှပါ။

“သမား သတိပြုလား”

“မရသေးဘူး”

“စိုးရိမ်ရလားဟင်”

“ဆရာဝန်ကြီးကတော့ ဘာမှမစိုးရိမ်ရဘူးလို့ ပြောသွားတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့”

ဦးမျိုးသိုက် ခပ်သဲ့သဲ့စကားသံတွေကြားလို့ ပြန်ခဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ဝက်ပါနှင့်နိုးနိုးပါ။ နိုးနိုးလည်း သတိရလာပြီကိုး။

“လေးလေး”

“ဟင်”

နိုးနိုးရော ဝက်ပါပါ သမားအနားသို့ရောက်လာကြပြီး သမားကို စိုးရိမ်စွာကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အား... ဟင်း... ဟင်း”

“ဟင်”

“ကျွတ်! ကျွတ်!”

“သမား”

သမားထံမှ ညည်းသံထွက်လာသဖြင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

“သမား”

သမားမျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လာသည်။ ပထမတော့

မျက်နှာတွေကိုသာ လိုက်ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ...

“နိုးနိုး”

“သမား”

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း... နိုးနိုးဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမားရဲ့။ သမားဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

သမားပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကိုယ်မသေနိုင်ပါဘူး နိုးနိုးရဲ့”

“သမား... သူငယ်ချင်း”

“ဝက်ပါ”

ဝက်ပါက သမားလက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်လိုက်၏။ သူ့ရိယနှင့်ဘုန်းမြတ် လာသွားပြီး သူ့ရိယက ဝက်ပါကို မကျေနပ်ကြည့်နှင့်ကြည့်သွားတာကို ဝက်ပါစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာ

သမားဘာမှမဖြစ်လို့ တော်သေးတာပေါ့။

သမားသာ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင်...

အပြစ်မကင်းစွာနှင့် တစ်သက်လုံးနှောင်တရနေမည့်သူက ဝက်ပါပါ။

“မင်းကို ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမားရာ။ ငါ့မှာ မင်း ပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတော့တာပါ”

“နိုးနိုးလည်း အတူတူပါပဲ သမားသာ မကယ်ရင် နိုးနိုး သေမှာ သမားရဲ့”

ဦးမျိုးသိုက် ထရပ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့တော့ သည်။ ကြာကြာနေရင် သူပြောမိတော့မှာလေ။ တကယ်တမ်း ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ရင်ပူဟပ်ရတာ ဦးလေးဖြစ်တဲ့သူပဲမဟုတ်ပါ လား။

ဆန်း (၃၀)

“ရော့! ဒီမှာ လေယာဉ်လက်မှတ်၊ မင်းအဖေနောက် ကို မင်းလိုက်သွားတော့ သမား။ မင်းဒီမှာဆက်ရှိနေရင် ငါလည်း ဒေါသတွေ မောဟတွေဖုံးပြီး သေသွားလိမ့်မယ်”

နှစ်ယောက်ကြားကို ချပေးလိုက်တဲ့ လေယာဉ်လက် မှတ်ကိုကြည့်ပြီး ဝက်ပါရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သမား မျက်ဝန်းတွေကလည်း ရီဝေဆွေးမြေ့ခြင်းတို့နှင့်ပါ။ တကယ်သွား တော့မယ်ဆိုရင် သမားက သွားရမည့်သူပါလေ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက . . .

လေးလေးက သမားဆန္ဒမှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ သူ။ သူ့ဆန္ဒကိုကျတော့ သမား ငြင်းပယ်ပစ်လို့ဖြစ်မတဲ့လား။

လေးလေးရဲ့ကျေးဇူးတွေက သမားအပေါ် ကြီးမားလွန်းလှသည်
မို့ အဲဒီကျေးဇူးတွေကိုဆပ်ဖို့ လေးလေးက သွားဆိုရင်သွား၊ လေး
လေးက လာဆိုရင် လာခဲ့ပေးဖို့ သမားဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။

“လေးလေး”

ဝက်ပါခေါ်လိုက်တော့ ဦးမျိုးသိုက်က စူးခနဲကြည့်သည်။

“သမားကို နိုင်ငံခြားလွှတ်တာ ကျွန်တော့်ကြောင့်လား
လေးလေး”

“ဘယ်သူကြောင့် ဘယ်ဝါကြောင့်လို့ သူများကို ငါ
အပြစ်မဖို့ချင်ဘူး ဝက်ပါ။ သည်းခံပါရမိနဲ့ ပြည့်စုံလွန်းတဲ့ ငါ့တူ
ကိုပဲ ငါမကျေနပ်တာ။ သူ့မှာ ဒဏ်ရာတွေရလာတိုင်း မြင်ရတဲ့
ငါ့ရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်းပူသလို ခံစားရတယ်။ သူမရှိတော့ရင်
ငါမြင်လည်းမမြင်ရဘူး။ ခံစားစရာလည်း မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်မှားခဲ့တာတွေကို ဝန်ခံပါတယ် လေးလေး
ရယ်။ ဗျက်အစဉ်ပြင်ခဏ၊ အချိန်မီချုပ် အစုတ်သက်သာဆိုတဲ့
စကားအရ ကျွန်တော် သမားအပေါ်မှာ နိုင်ခဲ့သမျှ ပြန်ပြီးပေး
ဆပ်ပါရစေ။ ကျွန်တော် နောင်တတွေရနေပါပြီ။ သမားကို နိုင်ငံ
ခြား မလွှတ်ပါနဲ့ လေးလေးရယ်နော်”

“ဘာ!”

သမားက ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထား၏။ သူ့မှာ ခွန်းတုံခံ
ပြန်ပြောဖို့စကားလုံး မရှိတော့ပါဘူး။ ဝက်ပါကိုချစ်သလို နီးနီး
ကိုလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင်ချစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ
တွေအတွက် အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကာကွယ်ခဲ့တာ အနစ်နာခံခဲ့တာ
တွေအတွက် ချမှတ်ခံရတဲ့ပြစ်ဒဏ်ကို သမား ကျေကျေနပ်နပ်
နဲ့ ခံယူသွားမှာပါ။

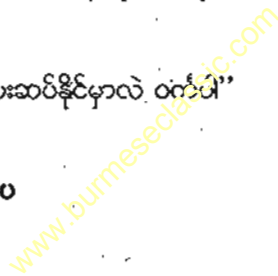
နီးနီးရယ် . . .

မင်းကို ကိုယ်လေ ကိုယ့်အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ မင်းရင်ထဲမှာ ကိုယ်မရှိခဲ့သလို ကိုယ့်ရဲ့ပြိုင်ဘက်ကလည်း
ကိုယ့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဝက်ပါဖြစ်နေတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ကြားမှာ ကိုယ်က အမှိုက်စ မဖြစ်ချင်ပါဘူးကွာ။

ဒါကြောင့် . . .

အားလုံးစိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ကိုယ်အဝေးဆုံးကိုထွက်
သွားပေးပါမယ်။ ခရစ္စမတ်ညက နီးနီးဖြေတဲ့အဖြေ တကယ်ဖြစ်
ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ကိုယ်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်
မှန်းကိုလည်း သိပါတယ်။ ကိုယ် အိပ်မက်ကနေ နီးထပါရစေ
တော့။

“မင်း ဘယ်လောက်ထိ ပြန်ပေးဆပ်နိုင်မှာလဲ ဝက်ပါ”

“သမားအတွက် လိုအပ်သမျှ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ”

“နှလုံးသားတစ်ခု ဆိုရင်ရော”

“ဗျာ!”

“လေးလေး”

လေးလေးစကားကြောင့် သမား ရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာကို မတောင်းဆိုပါနဲ့ လေးလေး။ လေးလေး သွားဆိုရင် ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားကိုသွားမှာပါ။ အဲဒီအတွက် နောင်တတွန်သံပေးဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှစိတ်ကူးမှာမဟုတ်ဘူး လေးလေး။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါရစေနဲ့”

“မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ထား သမားတော်၊ ငါပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းဘာမှဝင်ပြောစရာမလိုဘူး”

“လေးလေး”

“သမား”

ဝက်ပါ လက်ကာပြလေသဖြင့် သမားပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ဦးမျိုးသိုက် မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း...

“မင်းကို သမားတော်လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာကိုက တို့

မှားခဲ့တာ။ မင်းက မင်းနာမည်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တော်တော်ထိန်းသိမ်းတတ်တာပဲကွ။ သူများဝေဒနာတွေကိုတော့ ကုစားပေးပြီး ကိုယ်ကတော့ အသေခံမယ့်သဘောပဲ။ ချီးကျူးပါတယ် မင်းကို”

“လေးလေး ကျွန်တော့်ကို မခန့်ပါနဲ့”

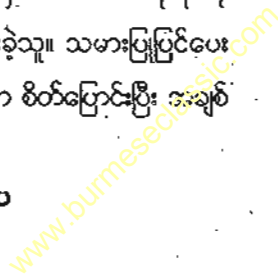
“မင်းဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်း၊ မင်းရင်ဘတ်ထဲကို ဖောက်ထွင်းပြီးမြင်နေတာ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ မဟုတ်ဘူး သမားတော်။ မင်း... နိုးနိုးကို”

“လေးလေး... တော်ဗျာ”

လေးလေးကလည်းလို မာမာပင် ခံမပြောဖူးတဲ့ သမားပါးစပ်က အခု လေသံမာမာထွက်လာတော့ ဦးမျိုးသိုက်ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နာကျင်သွားလေတော့၏။

ဝက်ပါ...

သမားလက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ သူကရော မသိဘဲနေပါလော့။ တကယ်ဆို ပန်းပျိုးတာက သမားဖြစ်ပြီး သူက ပွင့်လာမှ ပန်ချင်တဲ့သူပါ။ အစက သူပဲ နိုးနိုးကို မှီချိုးပျစ်ချိုးပြောပြီး တြည့်မရဖြစ်နေချိန်မှာ သမားက နိုးနိုးကို ဖေးမကျညီခဲ့တဲ့သူ။ အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးခဲ့သူ။ သမားပြုပြင်ပေးလို့ နိုးနိုးအလှတွေ ထင်ပေါ်လာမှ ကိုယ်က စိတ်ပြောင်ပြီး အချစ်

ဆိုတာကို နားလည်ခံစားတတ်လာတာလေး။

သမားကလည်း လူထဲကလူပို ချစ်တတ်တဲ့နုလုံးသားနဲ့ နိုးနိုးကို ကိုယ့်အရင်က ချစ်ခဲ့တာ မဆန်းပေ။

“မင်း ဟန်ဆောင်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး သမားရာ။ လေးလေးပြောသလို ငါလည်း မင်းနုလုံးသားက ခံစားမှုတွေကို မြင်နေခဲ့ပါတယ်။ မြင်လျက်နဲ့ ဥပေက္ခာပြုပြီး အနိုင်ယူခဲ့တာ ငါ အတ္တကြီးခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ နိုးနိုးနဲ့ထိုက်တန်သူက မင်းပါ ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး ဝက်ပါ။ ငါ...”

“မြင်လို့ မြင်ပါတယ်ပြောတဲ့သူကို မင်းက မျှော်လင့်ထိုးဖောက်ပြီး အလကားပါလို့ ညာချင်သေးလို့လား သမား။ ချစ်ကြတာချင်းအတူတူ မင်းမှာရော ကြိုးစားခွင့်မရှိလို့လား။ ခုတော့ အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်ကြီးတပ်ပြီး မင်းအသေခံသွားလည်း ဘယ်သူကမှ ရာဇဝင်မှာ စာတင်ပြီး ကမ္ဘာလုံးကျော်စာထိုးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငပေါ ငကြောင်ဆိုပြီး နှာခေါင်းရှုံ့တဲ့ သူနဲ့ သနားပါတယ်ဆိုပြီး စုပ်သပ်တဲ့သူ၊ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ရပ်ပြီး မင်းရောပနမှာ ကျွေးတာစား၊ ပေးတာယူပြီး ပြန်ကြရုံပဲ ရှိမှာ”

ပြောလိုက်ရင် အဲဒီလို ပါးစပ်ကြမ်းတာ လေးလေးချဲ့ ဝါသနာ။ လူကောင်းစိတ်တိုပီပီ ဒေါသဖြစ်လာရင် ပြောချင်တာကို ပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်သူမို့ပါ။

“လေးလေးပြောတာ မှန်တယ် သမား။ မင်း နိုးနိုးကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ။ ငါ့ကိုထည့်စဉ်းစားမနေနဲ့။ ဒီပွဲကနေ ငါနှုတ်ထွက်လိုက်ပြီ”

“မဖြစ်ဘူး ဝက်ပါ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“နိုးနိုးရင်ထဲမှာ ငါမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်တို့ လူကြီးချင်းသဘောတူထားကြတာပဲဟာ။ မင်းနဲ့သာ နိုးနိုးက ထိုက်တန်တာပါကွာ”

ဦးမျိုးထိုက် သေစမ်းဆိုပြီး တူဖြစ်သူကို ရိုက်သတ်ချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။

“နိုးနိုးရင်ထဲမှာ မင်းရှိနေခဲ့ရင်ရော သမား”

“မဖြစ်နိုင်တာ ငါသိနေတယ်လေ”

“မင်း နိုးနိုးကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ”

“မင်းပဲ လက်ထပ်လိုက်ပါကွာ”

“မဖြစ်ဘူး”

“ငါလည်းပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီကိစ္စကို ငါဆုံးဖြတ်မယ်”

ဩဇာသံအပြည့်နှင့် လှမ်းပြောပြီးဝင်လာသူက ဦးကမ္ဘာ ကျော်ပါ။

“ဖေဖေ”

“အန်ကယ်”

ဦးကမ္ဘာကျော်က ဦးမျိုးသိုက်လို ဒေါသသံမပါဘဲ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာထားနှင့် ဆိုစာပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးဝင်ထိုင်လေသည်။ ဦးမျိုးသိုက်က သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက် မျှတော့တာ ရှိပေမယ့် ကိုယ့်တူချည်းပဲ အနစ်နာခံနေရတာမို့ မမျှတတာကို ပြောချင်လျက် ထောက်ထားစရာတွေရှိနေလို့ မျိုသိပ်ရင်း နိုင်ရာကို မဲပြော၍ ပေါက်ကွဲနေသူ။

ဦးကမ္ဘာကျော်ကတော့...

မျှမျှတတတွေးပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေအောင် ဖြေရှင်းပေးချင်သူ။ ကိုယ့်သားကချည်းပဲ အနိုင်ရခိုလ်စွဲနေပြီး သမားအနစ်နာခံနေတာကိုလည်း သိ၏။ နှလုံးသားရေးကိစ္စကို နှလုံးသား၏အလိုဆန္ဒအတိုင်း ဆုံးဖြတ်မှရမည်လေ။

“သားတို့နှစ်ယောက်စလုံး မှတ်ထားကြ... အချစ်ကို

ကလေးကစားသလို ဒီအရပ် မင်းနဲ့တန်တယ်၊ မင်းယူ။ ငါကတော့ လိုချင်တယ်၊ မင်းကစားရင် ငါမယူပါဘူးဆိုတာမျိုး လုပ်လို့မရဘူးလေ”

“အဲဒီတော့ ကိုကမ္ဘာက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပေးမှာလဲ”

ဦးကမ္ဘာကျော် ကလေးနှစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍...

“အဓိကက နိုးနိုးရဲ့ဆန္ဒပါ။ သူ့တကယ်ချစ်တဲ့သူကို သူတိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးချယ်ပါစေ”

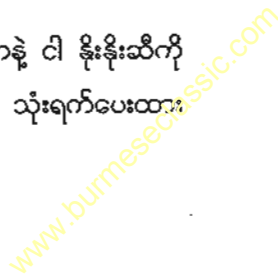
သမားနှင့်ဝက်ပါ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြ၏။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကသာ နိုးနိုးကိုချစ်နေကြတာ။ နိုးနိုးရင်ထဲမှာက ဘယ်သူရှိနေသလဲ တိတိကျကျဘယ်သူမှမသိကြပေ။ ဝက်ပါကိုစိတ်ဝင်စားခဲ့တာရှိသလို သမားကိုလည်း တွယ်တာခဲ့တာပဲလေ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ သားတို့သဘောတူရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောတူပါတယ်”

ဖြေသံက ပြိုင်တူပါ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ဒီကပြန်တာနဲ့ ငါ နိုးနိုးဆီကို သွားလိုက်မယ်။ သူ့ကိုပြောပြပြီး စဉ်းစားချိန် သုံးရက်ပေးထား”

၂၉၀ ❀ ခိုးဖော်ဝှင်

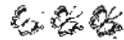
ခွဲမယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။ သုံးရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာတော့”

ဦးကမ္ဘာကျော် စကားကိုဖြတ်ထားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းငုံ့သွားကြ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိဘူးဆိုတာကို ဖော်ညွှန်းလိုက်သလိုပါပဲ။

“ဆက်ပြောလေဗျာ”

ဦးမျိုးသိုက်ပြောမှ ဦးကမ္ဘာကျော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ

“ငါ့ချိန်းပေးတဲ့နေရာကို မင်းတို့သွားကြပေါ့”

အခန်း (၃၁)

ဒီနေ့...

နိုးနိုး... နှလုံးသားရဲ့အရှင်သခင်ကို ရွေးရမည့်နေ့ပါ။ အန်ကယ်ကမ္ဘာကျော် လာမပြောခင်ကတည်းက နိုးနိုးရဲ့နှလုံးသားက ရွေးချယ်ထားပြီးသားလေ။ တစ်ယောက်အတွက်တော့ နိုးနိုးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ နှစ်ယောက် ရွေးချယ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်တကယ်ချစ်ခဲ့သူကိုပဲ ရွေးချယ်ရတော့မည်ပေါ့။

“မေ”

“ဟင်”

“အန်ကယ်ကမ္ဘာ ရောက်နေပြီ”

“အေးအေး”

နီးနီး လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်တော့
“မမ”

“ဟင်... ဘာလဲ ညိုညိုရဲ့”

ညိုညိုက နီးနီးမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်လျက်...

“မမ ဘယ်သူ့ကိုရွေးမှာလဲဟင်”

“ညိုညိုက ဘယ်သူ့ကို ရွေးစေချင်လို့လဲ”

“ညိုညိုကတော့ မမကို ကိုသမားနဲ့ပဲ သဘောတူတယ်။

မမ ကိုသမားကို ရွေးမှာလားဟင်”

နီးနီး ညိုညိုမျက်နှာလေးကိုပြန်ကြည့်လျက် မဖြောင့်
နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“မမနဲ့လက်ထပ်ရမယ့်သူကို မမရဲ့နှလုံးသားက ကြို
တင် လက်ညှိုးထိုးပြီးသားပါ။ ဘယ်သူဆိုတာကို ကြိုမပြောခဲ့
တဲ့အတွက် ညိုညို မမကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

နီးနီးပြောပြီးတာနှင့် ထွက်လာခဲ့တော့၏။

“အန်ကယ်”

“ဪ... သမီး၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သွားကြစို့ သမီးရေ”

ဦးကမ္ဘာကျော်နှင့်နီးနီးတို့ ချိန်းပေးထားတဲ့နေရာကို ထွက်
ခဲ့ကြ၏။ နီးနီးရင်တွေ ခုန်နေ၏။ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့သူကို ချစ်
ဒါတယ်လို့အဖြေပေးပြီး တစ်ဘဝလုံး အားကိုးယုံကြည်ခြင်းများ
နှင့် လက်တွဲသွားရတော့မည်သာ။

နီးနီး ဘယ်သူ့ကိုရွေးချယ်မည်ဆိုတာ ဦးကမ္ဘာကျော်
သိနေ၏။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာခံစားမှုနှစ်ရပ်နှင့် တစ်လမ်းလုံး စကား
ပြောဖြစ်တဲ့ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အောင်နိုင်သူအတွက် အပြုံး
တစ်ဖက်နှင့် ရှုံးနိမ့်သူအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းက တစ်ဖက်
နှင့်ပါလေ။ လက်တွဲဖော်ဆိုတာ နှစ်ယောက်ရွေးလို့ရတဲ့အရာ
မဟုတ်လေတော့။ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေးရုံကလွဲပြီး
ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ။

“သမီး”

“ရှင်”

“ဟိုမှာတွေ့လား။ သမားနဲ့ ဝက်ပါ အကွာအဝေးတစ်ခု
နဲ့ ရပ်နေကြတာ။ သမီး ဒီကနေ ဆင်းသွားလိုက်ပြီးရင် သမီး
အချစ်အစာစာကို ကွေ့သွားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

www.burmeseclassic.com

နိုးနိုး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်တော့ ဦးကမ္ဘာကျော် ကားကို ဘက်စုံဆုတ်ပြီး ပြန်မောင်းထွက်သွားလေသည်။ လမ်းက အင်္ဂလိပ်အက္ခရာတံပုံစံ ဖြစ်နေ၏။ လမ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းပေါ်မှာ ဝက်ပါက တစ်ဖက်၊ သမားက တစ်ဖက်၊ နိုးနိုးက လမ်းဖြောင့်ပေါ်ကို လျှောက်သွားရမည့်အလယ်မျဉ်းပေါ်မှာ။

ဝက်ပါနှင့်သမား နိုးနိုး ဘယ်ဘက်ကိုချိုးကွေ့မလဲ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ နိုးနိုး တစ်ဖက်ကိုချိုးကွေ့လိုက်တာနှင့် ကျန်တစ်ဖက်ကလူက သဘောပေါက်စွာနှင့် ကျောခိုင်းပြန်ရမည်သာ။ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာတဲ့နိုးနိုးခြေလှမ်းတွေက ဆုံမှတ်သုံးခုနေရာမှာ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ပထမ . . .

သမားဘက်ကို ငဲ့ကြည့်နေ၏။ နောက်တော့ မျက်နှာနှင့်အတူ ခြေလှမ်းတွေက ဝက်ပါဘက်သို့ ချိုးကွေ့သွားလေတော့သည်။

“သား”

အဖြေက ရှင်းသွားပြီမို့ ဦးမျိုးသိုက် အသံတုန်တုန်ကြီးနှင့် ကားပေါ်ကနေ လှမ်းခေါ်သည်။ သားအတွက် မျက်ရည်တစ်စက်သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကြွဆင်းသွား၏။

“ဆက်ကြည့်မနေနဲ့တော့ သား။ မင်းကျောခိုင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ”

သမားလက်ထဲက လေယာဉ်လက်မှတ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်သီးခြင်းတို့နှင့် မျက်ရည်တွေကျလာ၏။ သူ အားလုံးကို ခွဲခွာရတော့မည်လေ။ ကိုယ်ရှုံးနိုင်ခဲ့သွားပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့ အမိမြန်မာပြည်ကိုပါ ခွဲခွာရတော့မှာပါ။

“ဝက်ပါ”

“နိုးနိုး”

ဝက်ပါ လက်ကမ်းပေးတာကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် သမားချာခနဲကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။ ခရစ္စမတ်ညက ပုံရိပ်ကလေးတွေ မျက်ဝန်းထဲမှာ ထင်ဟပ်လာ၏။

“နိုးနိုး”

“ဟင်”

“ကိုယ်အခုပြောမယ့်စကားကို နားနဲ့တင် နားထောင်ထားမျိုးမဟုတ်ဘဲ နှလုံးသားက ခံစားနားလည်ပေးစေချင်တယ်”

“အင်း . . . ပြောလေ”

“အချစ် ဘယ်ကစလဲလို့ မေးတဲ့သူရှိရင် သနားခြင်းက ခွဲတယ်လို့ ကိုယ်ဖြေမိမယ်ထင်တယ်။ အစက ကိုယ် နိုးနိုးကို

အရမ်းသနားခဲ့တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ သနားတာလဲဟင်”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ နိုးနိုးနဲ့ကိုယ် ဒုတိယအကြိမ် ဆုံဖြစ်ခဲ့တဲ့နေ့လေးကို နိုးနိုးပြန်စဉ်းစားမိရင်သိမှာပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံပါပဲ။ နောက် နိုးနိုးရဲ့ဖေဖေဆုံးသွားတော့ မိဘမဲ့ချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ သနားခဲ့မိတယ်”

သမား သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိသည်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးတွေက မနေ့တစ်နေ့ကလို ရင်ထဲမှာ စွဲထင်နေတုန်းပါပဲ နိုးနိုးရယ်။ အိပ်မက်နဲ့လက်တွေ့ဘဝက အရမ်းကွာခြားလွန်းပါလား။

“သနားလို့ ကူညီဖေးမခဲ့ရာကနေ ကိုယ့်ရင်ထဲကို မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့တာ အချစ်ပဲ နိုးနိုး”

“သမားက ဘယ်သူ့ကိုချစ်မိသွားတာလဲဟင်”

“ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ နိုးနိုးရယ်။ နိုးနိုးကိုပဲပေါ့။ ကိုယ်နိုးနိုးကို အရမ်းချစ်မိသွားခဲ့တယ်”

“သမားရယ်”

“နိုးနိုးရင်ထဲမှာ ကိုယ့်အတွက်နေရာမရှိမှန်း ကိုယ်သိပါတယ်။ သိသိနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်ဆင်းခဲ့တဲ့အိပ်မက်ကမ္ဘာလေး

ထဲကနေ လန့်နိုးသွားမှာ ကိုယ်ကြောက်နေခဲ့မိတယ် နိုးနိုး”

“နိုးနိုးရင်ထဲမှာ သမားအတွက် နေရာရှိပါတယ် သမားရယ်။ နိုးနိုးလည်း သမားကို”

သမားကိုခင်ပါတယ်ဆိုတဲ့အဖြေကို ပြန်ကြားရဖို့ အင်အားပဲပဲနဲ့ နားစွင့်ခဲ့ရတဲ့အချိန်မှာ မင်း ကိုယ်ထင်သလိုမဖြေခဲ့ဘူးလေ။ ကိုယ်က တကယ်ရင်ထဲကလာတဲ့စကားတွေနဲ့ သရုပ်ဆောင်ပြခဲ့တာမို့ မင်းကိုလည်း ကိုယ့်လိုပဲလို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့မိတာ ကိုယ်အရမ်းမှားသွားခဲ့ပါတယ် နိုးနိုးရယ်။

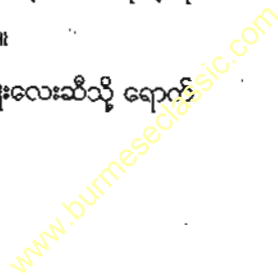
“နိုးနိုး သမားကိုချစ်ပါတယ်” တဲ့။

တကယ်ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့အတွေးနဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက အိပ်မက်ထဲထိ လိုက်နှောင့်ယှက်နေခဲ့တာ ခုတော့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီပေါ့။

“သား... လာလေကွာ”

လေးလေးရဲ့အသံကြောင့် သမားမြေလှမ်းတွေက ကားဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့တော့သည်။ မင်းလဲလှယ်သိမ်းထားစေချင်တဲ့ မင်းရဲ့ဆွဲကြိုးလေးရယ်။ နှင်းဆီပွင့်လေးရယ်က ကိုယ့်ကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေကြပါပြီ နိုးနိုးရယ်။

သမားရဲ့လက်က လည်ပင်းမှဆွဲကြိုးလေးဆီသို့ ရောက်

သွားလေ၏။ ဒီဆွဲကြိုးလေးကို သမားသိမ်းထားခဲ့ပြီးမှ ဒီနေ့မှ ထုတ်ဆွဲလာခဲ့မိတာ ကိုယ့်ကိုလှောင်ပြောင်စေဖို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“လေးလေးတို့ သွားကြပါစို့ သား”

သမားခေါင်းညိတ်ပြီး ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ်... .

“သမား”

သမားလက်တွေ တံခါးကိုဖွင့်ဖြစ်သေးဘဲ တံနံ့သွား၏။ ကိုယ့်ကိုလာနှုတ်ဆက်တာလား နိုးနိုးရယ်။ နှုတ်မဆက်ပါနဲ့ နိုးနိုးရယ်။ မင်းသွားပါ... ကိုယ်မငိုပါရစေနဲ့တော့။

“သမား”

“ဟင်”

နောက်ကျောဘက်ကနေ ခါးကိုဖက်ခြင်းခံလိုက်ရပြီး လေးလေးက ကားကိုဘက်ခံဆုတ်သွားလေသည်။ သမား ဘာမှ မပြောလိုက်နိုင်ခင်မှာပဲ... .

“နိုးနိုးကိုထားခဲ့ပြီး တကယ် နိုင်ငံခြားကို သွားတော့ မလို့လား သမားရယ်”

“ဒါ အားလုံးသဘောတူညီစွာနဲ့ ချမှတ်ခဲ့တဲ့စည်းကမ်း ချက်ပါ။ ကိုယ်ရှုံးရင်... .”

“သမား မရှုံးဘူးလေ”

“ဟင်!”

သမားခါးပေါ်က နိုးနိုးလက်ကလေးကို ဖယ်ချပြီး နိုးနိုး ဘက်ကို လှည့်ရပ်လိုက်သည်။

“ကွန်ကရက်ကုလားရှင်းပါ သူငယ်ချင်း”

“ဝက်ပါ”

ဝက်ပါက ပြုံးနေလျက်... .

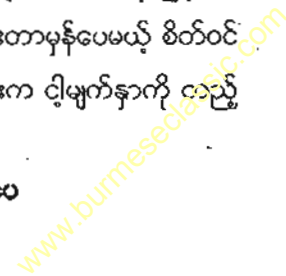
“မင်းအတွက် ငါဝမ်းသာပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ ပေးဆပ်အနစ်နာခံမှုတွေက အချစ်ကို အနိုင်ရ ဗိုလ်စွဲသွားအောင် ကူညီခဲ့တဲ့လက်နက်ကောင်းတွေပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ထာဝရပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ အချစ်နဲ့ပျိုးတဲ့အိမ်ထောင် ရေးကမ္ဘာလေးကို တည်ဆောက်ခွင့်ရသွားပါပြီ”

“ဟင်! နိုးနိုး ဝက်ပါ့ကိုရွေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်အင်း”

ဝက်ပါက ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ရယ်လိုက်ကာ... .

“နိုးနိုး ငါ့ဘက်ကိုလာလို့ ငါ့ကိုရွေးလိုက်တယ်လို့ မင်းက ထင်တာလား။ ငါပေးထားတဲ့သော့ချိတ်ကလေးကို ပြန်လာ ပေးတာပါကွာ။ အစက ငါ့ကိုစိတ်ဝင်စားတာမှန်ပေမယ့် စိတ်ဝင်စားတာ အချစ်နဲ့မဆိုင်ဘူးတဲ့လေ။ နိုးနိုးက ငါ့မျက်နှာကို လာညှိ

တည်ကြည့်ပြီး ပြောတာကွ။ ဟား...ဟား... သူချစ်ခဲ့တာ သမားတဲ့။ သမားကို အားကိုးယုံကြည်မိတာကနေ စချစ်မိသွား တာပါတဲ့ကွာ”

သမား နိုးနိုးမျက်နှာလေးကို မယုံသလိုကြည့်လိုက်တော့ နိုးနိုးက ပြုံးနေသည်။

“တကယ်လားဟင် နိုးနိုး”

“ဪ... မင်းကလည်း အခုထိမယုံသေးဘူးလား။ ကဲ! နိုးနိုး ကိုယ်ရှောင်ပေးပါ့မယ်။ ဒီကောင်ကြီးယုံအောင် သက် သေပြလိုက်ပါဦး”

ပြောပြီး ဝက်ပါ နောက်ဆုတ်သွားလျက်...

“ငါသွားပြီဟေ့”

ကားပေါ်သို့တက်ပြီး ဝက်ပါမောင်းထွက်ခဲ့လေတော့၏။ အောင်နိုင်ခြင်းရဲ့လက်နက်က သည်းခံခြင်းနဲ့ မေတ္တာတရားဆိုတာ ဝက်ပါ သိလိုက်ပါပြီ။ နောင်ဆိုတဲ့အချိန်တွေမှာ ဝက်ပါဆိုတာ သမားတော်လိုလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံသွား ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့်...

မင်းတို့ပျော်ရွှင်ကြပါစေ နိုးနိုးရယ်။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့် ရင်ထဲကဒဏ်ရာကို ကုသဖို့ ကြိုးစားရဦးမှာပါ။

ဆခန်း (၃၂)

သမား...

ဝက်ပါကားလေး ထွက်သွားတာကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ငါ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး သူငယ်ချင်း ရာ။

“ဒါ... ပေး”

“ဟင်!”

နိုးနိုး သမားလက်ထဲက လေယာဉ်လက်မှတ်ကို ဆွဲယူ ပြီး အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်၏။ ဒီလက်မှတ်ရှိနေရင် သူတွေဝေပြီး နိုးနိုးကို ထားချင်ထားခဲ့ဦးမှာ။

“ဟာ... ဟေ့! ဘာလုပ်တာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဖြစ်တာလေ”

“ဘာလို့လုပ်ရတာလဲ၊ အဲဒီလက်မှတ်ရဲ့တန်ဖိုးက”

“နိုးနိုး ဆယ်ဆပြန်လျှော်မယ်၊ အဲဒီလက်မှတ်တန်ဖိုး

က နိုးနိုးထက် အရေးကြီးနေလို့လား”

“ခင်ဗျားလေး ချမ်းသာမှန်းကို သိပါတယ်”

“ဦးချစ်မောင်တို့ ထောင်ကထွက်လာရင် ရှင် ကန်တော့ လိုက်ဦး”

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့အကြံပက်စက်ပြီး နိုးနိုးဒုက္ခရောက်သမျှ ရှင်က အသက်စွန့်ပြီးကယ်ခဲ့တာလေ။ အဲဒါကြောင့် ခုလို သမားကိုရွေး ချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာသွားခဲ့တာ။ သိလား”

သမားခေါင်းမော့ရယ်လိုက်ပြီး နိုးနိုးပခုံးလေးကို ဖက် လိုက်သည်။ နိုးနိုးက သမားလည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေးကို ကိုင် ကြည့်ပြီးမှ သူမလည်ပင်းဆီက ဆွဲကြိုးဆီသို့ လက်ပြန်ရောက် သွားသည်။ ခရစ္စမတ်ညက နိုးနိုးတို့ ဒီဆွဲကြိုးလေးတွေနဲ့ နှလုံး သားချင်း ဖလှယ်ခဲ့ကြတာပါ။

“နိုးနိုး”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား”

“သူကဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲနဲ့”

“ပြောပြီးပြီလေ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ခရစ္စမတ်ညက ကိုယ်ပြောခဲ့တာတွေက အတည်ပဲ ဟာ”

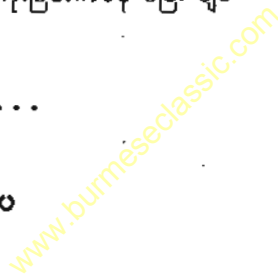
“ဒီကလည်း အတည်ဖြေခဲ့တာလေ၊ မသိဘူးလား”

သမား မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာ ဆိုလိုက်တဲ့နိုးနိုးမျက် နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အချစ်သည် သူ့အတွက်တော့ သနားခြင်းက စခဲ့တာမို့ နိုးနိုး အရင်လို ပိန်ကပ်ကပ်နှင့် မလှမပ ဖြစ်နေခဲ့ရင်လည်း သူ့ချစ်မိမှာပါပဲ။ သူ နိုးနိုးကို လှလာလို့ ချစ် ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာပဲသိသည်။

နိုးနိုးကလည်း . . .

သမားချောလို့ တော်လို့ ချစ်ခဲ့မိတာမဟုတ်ပေ။ ကိုယ့် အပေါ်မှာ အမြဲတမ်းကူညီဖေးမခြင်းနဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ထား၊ အား ကိုးထိုက်တဲ့ယောက်ျားမို့ ယုံကြည်အားကိုးခြင်းကနေ စပြီး ချစ် ခဲ့မိတာပါ။

အချစ်ဘယ်ကစ လို့မေးလျှင် . . .

နှစ်ယောက်စလုံး၏ရင်ထဲမှာ မတူညီခြင်းများနှင့် စခဲ့ကြ သည့် အချစ်ဆိုတဲ့အရာသည် ကြင်နာခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများနှင့် ဖေးမ ကူညီလိုက်သည့်အခါ၊ အချစ်သည် ပျားရည်မြစ်ထဲက သကြားလုံးကလေးပါ။

“ညိုညိုကလေး၊ မမနဲ့ကိုသမားကိုပဲ သဘောတူတယ် လို့ပြောနေတာ”

“ဟုတ်လား”

“အင်း... နိုးနိုး သူ့ကိုစချင်တာနဲ့ ဘာမှပြန်မဖြေခဲ့ ဘူး။ သမားကို နိုးနိုးရွေးလိုက်မှန်းသိရင် သူ့အရမ်းဝမ်းသာနေ မှာ သမားရဲ့”

“အဲဒီကောင်မလေးကို တောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေး ရဦးမယ်”

“ဟင်! သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ နိုးနိုးက ဆုံးဖြတ်ပေးရတာ ကို။ ပေးချင်းပေး... နိုးနိုးကိုပေးရမှာလေ”

သမားရင်ထဲမှာ နွေးနေသည်။ စောစောက နှင့်သီးခဲ့ ရသမျှ ခုကျတော့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလတ်ဆတ်ခြင်းများနှင့် အချစ် က အမွှေးနံ့သာဖြန့်ပေးနေသည့်အလားပင်။

“နိုးနိုးကိုလည်း ပေးရမှာပေါ့”

“ဘာပေးမှာလဲ”

“အချစ်ဆုလား”

“အာ... သမားနော်”

သမားခေါင်းငုံ့လိုက်တာနှင့် နိုးနိုးက ရှောင်တိမ်းပြီး သူ့ ရင်ဘတ်ကိုတွန်း၍ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်မှ သမားဘက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ သမားက ခါးထောက် ၍ ရပ်ကြည့်နေဆဲတွင်...

“သမား”

သမားက မေးဆတ်၍ထူးလေလျှင်...

“ကားတွေလည်း တစ်စီးမှမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုပြန် ကြမလဲ”

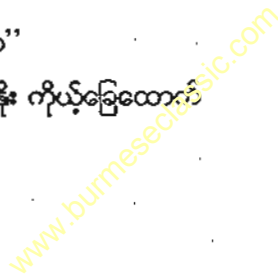
သမား နိုးနိုးဆီသို့လျှောက်သွားပြီး နိုးနိုးလက်ကလေး ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ...

“ကားမရှိလည်းနေပါစေ၊ ဒီနေ့ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ် ကမ္ဘာပတ်မယ်”

“ကမ္ဘာပတ်မယ်”

“HAPPY WORLD ကိုပြောတာ”

သမားနော်၊ နိုးနိုးကို မညှင်းနဲ့။ နိုးနိုး ကိုယ့်ခြေထောက်

နဲ့ကိုယ် မသွားနိုင်ဘူး”

“ကျွတ်! စလို့စမှန်းမသိပါလား၊ ကိုယ့်ချစ်သူအသစ်စက် စက်ကလေးကို ခိုင်းရက်ပါ့မလား။ တက္ကစီနဲ့သွားမှာပေါ့။ ပြီးရင် ကျောပိုးခေါ်သွားပေးဦးမယ်။ ကိုရီးယားလို”

“ဒါ မြန်မာပြည်ရှင့်”

ပြောပြီး နိုးနိုးနှုတ်ခမ်းစူလေသည်။ ဘာကိုသဘောမကျ လို့ စူသွားမှန်းမသိတဲ့နှုတ်ခမ်းကို သမား လက်ညှိုးလေးနှင့်ဖိကာ စလေ၏။ နိုးနိုးက ဟိုဘက်လှည့်သွားလေတော့...

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

နိုးနိုးက မဖြေ။

“ဟိတ်!”

သမား နိုးနိုးကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်သို့ဆွဲလှည့်လိုက် ပြီးလျှင်...

“ဘာလို့နှုတ်ခမ်းစူတာလဲ၊ လှလည်းမလှဘဲနဲ့”

“နိုးနိုးက အသစ်စက်စက်ဆိုတော့ သမားမှာ အဟောင်း တွေက ရှိခဲ့သေးတယ်ပေါ့”

“ဟာကွာ”

သမား ရယ်လည်းရယ်၊ ခေါင်းကိုလည်း ကုတ်မိလေ၏။

နှုတ်ခမ်းစူတာလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းပေမယ့် အပြုံးလောက် ဘယ် အေးချမ်းပါ့မလဲ။ နိုးနိုး သူ့ကိုစတင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ လိုကျတော့ သမားမခံနိုင်ပေ။

ကိုယ့်ကို ဝက်ပါများ မှတ်နေသလားမသိ။ ကိုယ့်မှာ နိုးနိုးကလွဲလျှင် ဘယ်ခိုင်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးတာမှ မရှိ ခဲ့တာလေ။

“ဒီမှာဗျ”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားကလွဲပြီး ချစ်ခဲ့တာ ကုတ်ခဲ့တာ ဘာအဟောင်းမှမရှိခဲ့ဘူးသိလား။ လူကို ဘယ်လိုကောင်များ မှတ် နေတယ်မသိဘူး”

ဝက်ပါလိုများ မှတ်နေသလားလို့ သူ မပြောရက်ပါ။ ခက်ပါ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သူ့ဘာများပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ။

“မသိနိုင်ဘူးလေ၊ အချို့က ကုပ်ကုပ်ကလေးနဲ့”

“နိုးနိုး”

သူ့မျက်နှာနီသွားလေတော့ နိုးနိုး ရယ်ချင်သွားလေ၏။ နိုးနိုး စနေတာပါသမားရယ်။ သမားဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ နိုးနိုးက ချစ်လွတ်ခြင်းနဲ့ချစ်နေမယ့်သူပါ။ သမားက ဝက်ပါလို ရည်းစား

www.burmeseclassic.com

၃၀၈ မိုးထိပ်

တွေ ထည့်လဲတဲ့ခွဲရင်တောင်...

နီးနီးကလေး...

နောက်ဆုံးချစ်သူဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို သမားလက်ကို ခိုင်ခိုင်တဲ့ ခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးကျေးနပ်နပ်ကြီးနဲ့ လက်ခံ စုံမက်သွားမှာပါ။

“လူကို မယုံသင်္ကာနဲ့ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ ကောင်မလေး... ကဲ!”

“အို! သမား”

သမားဆွဲဖက်လိုက်တော့ နီးနီး အလန့်တကြားလေး မော့ကြည့်လေသည်။ သမားပြုံးတော့ နီးနီးနှုတ်ခမ်းလေးတွေ လည်း ပြုံးလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အချစ်စစ်က ဖန်ဆင်းပေးတဲ့လမ်းကြောင်းလေးပေါ်မှာ ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက် လှမ်းကြတော့မည်။

ကိုယ်ရှုပ်တဲ့ကြိုးတွေ ကိုယ့်ကိုပြန်ပတ်ပြီး မျက်စိလည် လမ်းမှား၍ အမြင်နီး၍ ခရီးဝေးသွားခဲ့သူက ဝက်ပါရယ်ပါ။ ။

ပရိသတ်များကို ချစ်ခင်လေးစားလျက်...

မိုးထိပ်
18-9-12

ဩဂုတ်လ ၂၀၁၄ တွင် မတ်နိုင်ပါပြီ

မမသဒ္ဓါမောင်

မပြာမီကပါ

ကြယ်စင်မှူးဝေ (အုပ်စုပြည်အထူးထုတ်)

တက္ကသိုလ်က အချစ်လေညှင်းလေး

မမဒိန္နာ

ဂျစ်ပစ်

မိုးခက်ပွင့်

အချစ်တယ်ကစ

အလင်းသစ်

ခွင့်လွှတ်ပါမောင်

ခေတ်ပျိုဖြူ

တံခါးလေးဖွင့်ထားတယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

☎ : 01-384927